

แนวเสียงสวรรค์

เล่ม ๓

แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๓

- ★ เด็กรอดตายเพราะถวายเป็นสังฆทาน
- ★ เจ้ากรรมนายเวร
- ★ รักมีกรรม
- ★ คำอธิบายปัญหาในเรื่องรักมีกรรม
- ★ ความเป็นกับความตาย
- ★ การสะกดจิตกับการเข้าทรง
- ★ ทำไมบางคนเมื่อฝึกสมาธิจึงกลายเป็นบ้า ?
- ★ สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือล่องดีเจ้าแม่

● มโนปुพพงคมา ธมมา ●

สำนักคั่นคว้าทางวิญญาน

หนังสือ

ผู้เขียน

ฉบับอิเล็กทรอนิกส์ครั้งที่ ๑

เจ้าของผลงาน

ผู้อำนวยการ

บรรณาธิการ

ผู้จัดการ

ผู้จัดทำทุน

ผู้จัดรูปเล่มหนังสืออิเล็กทรอนิกส์

ผู้ออกแบบปก

คณะพิสุจน์อักษร

ผู้ประสานงาน

ผู้ให้คำปรึกษาเรื่องหนังสือ

อิเล็กทรอนิกส์

เจ้าของลิขสิทธิ์

แก้วเสียงสวรรค์ เล่ม ๓

พร รัตน์สุวรรณ

สิงหาคม ๒๕๖๔

สำนักคั่นคว้าทางวิญญาน

ศรีเพ็ญ จัตุหะศรี

ฝ่องผิว พัฒนประภาพันธุ์

ทวิ ลีลาเวชบุตร

ชลิกา โรจนโกศล

ศมานันท์ ถนัดธรรมกุล

บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด

สำนักคั่นคว้าทางวิญญาน

สอาด แก้วเกษ

สุภาณี หงส์เงิน

ทวิ ลีลาเวชบุตร

กิตติ รัตนศรีวิจิตร

นริศ เรเชียงแสน

ศุภกฤต ลีลาเวชบุตร

พงษ์เพชร อมรสิทธิ์

ดร.นันทพล โรจนโกศล

มูลนิธิพร รัตน์สุวรรณ

๔๗/๒ ถ.สามเสน บางลำพู

กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๓

โดย

พร รัตน์สุวรรณ

จัดพิมพ์โดย

สำนักค้นคว้าทางวิทยุยาน

สถิติการพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๑	กุมภาพันธ์	๒๕๑๗	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	ตุลาคม	๒๕๒๒	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	ตุลาคม	๒๕๒๙	๑,๐๐๐	เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔	พฤษภาคม	๒๕๓๙	๓,๐๐๐	เล่ม

หนังสือ “แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๓” เล่มนี้
มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ จัดทำขึ้นใหม่
ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book)
เมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๖๔

คำปรารภ

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๔

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก-อรรถกถา แล้วยึดเป็นแนวทางการปฏิบัติสมาธิวิปัสสนามาตั้งแต่สมัยยังอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ต่อมาได้ลาสิกขาออกมาเป็นอุบาสก ก็ยังคงศึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก-อรรถกถา ปฏิบัติสมาธิวิปัสสนาอยู่ตลอด เป็นอาจารย์สอนในคณะพุทธศาสตร์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ถวายความรู้ธรรม-ประยุกต์ ความรู้เรื่องสมาธิวิปัสสนาแก่พระนิสิตมหาจุฬา ฯ และอบรมสมาธิ วิปัสสนาแก่ประชาชนผู้สนใจแก่นักเรียนพุทธศาสนาวนอาทิตย์ที่ธรรมวิชัยวัดมหาธาตุ ฯ ทำพระจันทร์ เป็นเวลาหลายปี ทั้งบรรยายธรรม

อบรมสมาธิวิปัสสนาแก่คณะชมรมพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นักศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒน์ นักเรียนนายร้อยตำรวจ โรงเรียนนายร้อยตำรวจสามพราน ฯลฯ ทั้งเปิดอบรมสมาธิวิปัสสนา แก่สมาชิกผู้สนใจที่บ้านพัก จนกระทั่งจากโลกมนุษย์เข้าสู่ภูมิทิพย์

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ มีได้อบรมสมาธิวิปัสสนา แต่เพียงอย่างเดียว ยังได้เรียบเรียงหนังสือ ธรรมะทางพระพุทธศาสนา ทั้งทางปรัชญา ทั้งทางการปฏิบัติสมาธิวิปัสสนาและอื่น ๆ อีกหลายเล่ม

หนังสือ **“แว่วเสียงสวรรค์”** เล่ม ๓ นี้ เป็นบทความที่ **อาจารย์พร รัตนสุวรรณ** ได้ค้นคว้าศึกษาชีวิตที่เรียกว่า โอบปาติกะ คือ ชีวิตของสัตว์ที่เกิดผุดขึ้น เกิดผุดขึ้นมาโตเต็มตัวในทันใด ตายก็ไม่มีเชื้อหรือซากปรากฏ แล้วเขียนลงพิมพ์ในหนังสือ **วิญญูณ** เริ่มตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๑๔ รายละเอียดต่าง ๆ นอกจากนี้ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้ชี้แจงไว้แล้วในคำนำเมื่อคราวจัดพิมพ์ครั้งแรก

หนังสือ “**แว่วเสียงสวรรค์**” เล่ม ๓ นี้ ได้จัดพิมพ์ครั้งแรก เมื่อพ.ศ. ๒๕๑๗ จัดพิมพ์ครั้งสุดท้ายเมื่อพ.ศ. ๒๕๒๙ ได้ขาดคราวไป สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณจึงจัดพิมพ์ขึ้นใหม่ นับเป็นการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๔

หนังสือเล่มนี้ จะเป็นคู่มือสำหรับศึกษาเรื่องหลังจากละโลกนี้ไปแล้ว และศึกษาชีวิตที่พระพุทธเจ้าเรียกว่า “**โอปปาติกะ**” หรือที่คนทั่วไปเรียกว่า “**ผีบางเทวดา**” เพื่อประดับความรู้ หรือถ้าไม่เป็นเรื่องที่น่ากลัว ก็ควรศึกษาไว้ก่อนที่เราจะจากโลกนี้ไปสู่โลกอื่น

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ

มีนาคม ๒๕๓๙

สำนักคั่นคว่ำทางวิญญูณ ๔๗/๒ ถนนสามเสน

บางลำพู กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕

คำนำ

ในการพิมพ์ครั้งที่ ๑

แว่วเสียงสวรรค์เล่ม ๓ ได้รวบรวมมาจากเรื่องที่เคยลงในหนังสือวิญญานตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๑๓ จนถึงเดือนกันยายน ๒๕๑๔ การที่ตัดตอนเพียงแค่นี้ ไม่รวบรวมพิมพ์ถึงเดือนธันวาคม ๒๕๑๔ ก็เพราะเนื้อเรื่องตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๑๓ จนถึงเดือนกันยายน ๒๕๑๔ เป็นเรื่องเกี่ยวกับบันทึกที่ผู้อื่นเขียนส่งมาให้เช่นเรื่อง **เด็กหญิงจากรูวรรณ สินจารุ** ซึ่งรอดตายเพราะสังฆทาน ก็เป็นเรื่องที่พ่อของเขาบันทึกส่งมาให้ และข้าพเจ้าก็อธิบายปัญหาในเรื่องนี้ โดยได้เรียนถามจากเทพเจ้าว่าเรื่องอย่างนี้เป็นไปได้อย่างไร นอกจากเรื่องที่มีผู้บันทึกส่งมาให้ซึ่งมีอยู่หลายเรื่องแล้ว อีกประเภทหนึ่งก็เป็นเรื่องที่แปลมาจากหนังสือต่างประเทศ ซึ่งส่วนมาก

ก็ได้มาจากหนังสือ “FATE” และหนังสือข่าววิญญูญาณ Psychic News ซึ่งเรื่องราวต่าง ๆ เหล่านี้มีหลักฐานเป็นที่เชื่อถือได้ เช่นเรื่อง **รักมิกกรรม** ซึ่งเป็น เรื่องกล่าวถึงนายทหารอังกฤษผู้หนึ่ง ซึ่งได้ละทิ้งหน้าที่ในยามสงครามเพราะความรักแล้วถูกประหารชีวิต นายทหารผู้นี้มีผู้พบเห็นหลายคนว่า ได้มาปรากฏตัวให้เห็น ในที่ซึ่งเขาเคยอยู่กับหญิงคนที่เขารัก และยังมีเรื่องแปลกอีกหลายอย่าง เป็นต้นว่า **รอยกระสุนที่ถูกยิง รอยเลือด และเสื้อผ้าที่เคยสวมใส่ก่อนที่จะตาย** สิ่งเหล่านี้ก็ยิ่งปรากฏให้เห็นเหมือนเดิม เรื่องเช่นนี้ตามคำบอกเล่าของคนไทยก็มีอยู่ไม่น้อย แต่ไม่มีใครบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ข้าพเจ้าเห็นว่าเรื่องที่ฝรั่งเขาบันทึกเอาไว้เป็นที่เชื่อถือได้ จึงได้นำมาลงในแว่วเสียงสวรรค์แล้วอธิบายให้เห็นว่า เรื่องเหล่านี้เป็นไปได้อย่างไร แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๓ นี้มีเรื่องในทำนองนี้หลายเรื่อง ขอให้ผู้อ่านเปิดดูในหน้าสารบาญ แล้วก็จะทราบว่า มีเรื่องอะไรบ้าง

เพราะเหตุที่เรื่องที่รวบรวมไว้ในเล่ม ๓ นี้เป็นเรื่อง

ทำนองดังที่กล่าวมาแล้วทั้งสิ้น จึงได้รวบรวมจัดเป็นเล่มหนึ่ง ส่วนในเล่ม ๔ ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายนั้นขึ้นต้นด้วย **เทศนาของหลวงพ่อดมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต)** และเทศนาของเทพเจ้าองค์อื่น ๆ อีกหลายองค์ หมายความว่าในเล่มสี่นี้ได้รวบรวมผลงานที่ทางสำนักค้นคว้าทางวิญญาน ได้บันทึกเอาไว้ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการติดต่อด้วยวิธีการเข้าทรง เพราะเหตุนี้จึงได้แยกออกมาเป็นอีกเล่มหนึ่ง

ในช่วงระยะ ๙ ปี ที่หนังสือวิญญานได้ออกมาทางสำนักได้บันทึกเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับชีวิตหลังจกตาย และนำลงในเรื่องแว่วเสียงสวรรค์ ซึ่งรวบรวมเป็นหนังสือได้ขนาดเดียวกันได้ ๔ เล่ม จากเรื่องต่าง ๆ ที่บันทึกเอาไว้นี้ ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นหลักฐานที่นับว่าเกือบจะสมบูรณ์ได้แล้ว ในอันที่จะยืนยันว่า ชีวิตหลังจกตายคือชีวิตของพวกโอบปาตีกะทั้งหลายนั้นมีจริงแน่นอน การศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้จะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากมายเพียงไร ข้าพเจ้าไม่ขอพูดถึงเพราะได้พูดมามากแล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ใคร่ที่จะกล่าวว่า

ถ้าคนทั้งหลายเชื่อและเข้าใจเรื่องนี้อย่างถูกต้องจริง ๆ โลกจะต้องก้าวเข้าสู่ยุคใหม่ ซึ่งข้าพเจ้าได้เคยพูดไว้แล้วว่า ยุควิญญาน คือรุ่งอรุณแห่งยุคพระศรีอาริย์ แต่อย่างไรก็ดี กว่าคนทั้งหลายจะมีความเชื่อมีความเข้าใจ และยอมรับความจริงในเรื่องนี้กันอย่างกว้างขวางนั้น ก็คงจะต้องใช้เวลาอีกนานพอสมควร เพราะอุปสรรคในอันที่จะทำให้คนทั้งหลาย ไม่เชื่อ ไม่เข้าใจ ไม่ยอมรับในเรื่องเหล่านี้มีอยู่มาก โดยเฉพาะพวกที่มีหัวในทางวัตถุนิยม และพวกที่เชื่ออย่างงมงายในเรื่องวิญญาน บุคคลประเภทนี้เป็นอุปสรรคอย่างสำคัญยิ่งที่ทำให้การศึกษา ค้นคว้า และการเผยแพร่เกี่ยวกับเรื่องวิญญานเป็นไปอย่างเชื่องช้ามาก ข้าพเจ้าเคยรู้สึกมานานแล้วว่า ถ้าข้าพเจ้าได้รับการสนับสนุนในด้านการเงินและอื่น ๆ อย่างเพียงพอแล้ว งานค้นคว้าของข้าพเจ้า ก็คงจะตั้งเป็นสถาบันที่ยอมรับกันได้ทั่วไปนานมาแล้ว ทั้งในวงการรัฐบาลและวงการศาสนา ข้าพเจ้าหวังว่า เรื่องราวต่าง ๆ ที่บันทึกเอาไว้นี้ คงจะเป็นกำลังใจให้ผู้ที่หวังดี

ต่อประเทศชาติศาสนา ต้องการที่จะเห็นโลกอยู่ในสันติสุข
ได้ช่วยกันทำให้งานการค้นคว้าในเรื่องวิญญาณประสพ
ความสำเร็จเร็วยิ่งขึ้น ไม่เช่นนั้นแล้ว ความเลวร้าย
ต่าง ๆ ดังที่ท่านทั้งหลายเห็นอยู่ในขณะนี้ นั้น จะไม่มีทาง
หมดสิ้นไปได้เลย มีแต่จะเพิ่มทวีมากขึ้น จนกระทั่งเกิด
ไฟประลัยกัลป์ล้างโลกอย่างแน่นอน

พร รัตนสุวรรณ

๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๗

สำนักค้นคว้าทางวิญญาณ (ชั่วคราว)

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำภู กรุงเทพมหานคร

โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๒๐๒๕ เข้าตรอกข้างร้านตัดเสื้อมิตรชาย

ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับถนนลำพู ทางเข้าวัดสังเวช ฯ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
๑. เด็กรอดตายเพราะสังฆทาน	๑
๒. เจ้ากรรมนายเวร	๑๑
๓. รักมีกรรม	๒๖
๔. คำอธิบายปัญหาในเรื่องรักมีกรรม	๔๒
๕. ความเป็นกับความตาย	๕๒
๖. การสะกดจิตกับการเข้าทรง	๖๓
๗. ทำไมบางคนเมื่อฝึกสมาธิจึงกลายเป็นบ้า ?	๗๓
๘. วิญญาณกลิ่นดอกกุหลาบ	๘๑
๙. สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือลองดีเจ้าแม่	๘๗
๑๐. วิญญาณพยาบาล	๑๐๓

เรื่อง	หน้า
คำเตือนของปีศาจ	๑๐๗
ปีศาจแฝงฤทธิ์	๑๑๒
ผลร้ายของการผูกความอาฆาต	๑๒๔
อำนาจเมตตา	๑๒๘
๑๑. วิญญาณศาสตร์จะมีส่วนช่วยเหลือเป็นอย่างมาก ในการฟื้นฟูศาสนาต่าง ๆ ในอนาคต	๑๔๐
๑๒. สถานีวิทยุกระจายเสียง บีบีซี แห่งประเทศอังกฤษ จัดรายการเป็นที่ระลึกวันครบรอบ ๑๒๒ ปี ของนักวิญญาณศาสตร์ยุคปัจจุบัน	๑๔๔
๑๓. เชื่อหรือไม่ ?	๑๕๓
๑๔. การรักษาโรคทางจิต	๑๗๔
การทดลองเกี่ยวกับสัตว์ในระยะแรก ๆ	๑๗๖
การทดลองเกี่ยวกับมนุษย์	๑๗๘

เรื่อง	หน้า
จิตที่อบรมดีแล้วสามารถปล่อยคลื่น อัลฟาได้	๑๘๕
๑๕. การรักษาโรคโดยโอบปาติกะ	๑๘๒
๑๖. คำอธิบายเรื่อง การรักษาโรคโดยโอบปาติกะ	๒๐๔
๑๗. เสียงเพลงทิพย์	๒๑๒
๑๘. คำอธิบายเรื่อง เสียงเพลงทิพย์	๒๒๒
๑๙. การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของสัตว์	๒๒๖
๒๐. คำอธิบายเรื่อง การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า ของสัตว์	๒๓๗
๒๑. ตัวอย่างของการระลึกชาติได้	
๑. พันโทแห่งกองทัพบกอังกฤษ	๒๔๓
๒. พระเอกหนังคาบอยอเมริกา	๒๕๓
๓. นักศึกษาชาวอเมริกัน	๒๕๙
๒๒. คำอธิบายเรื่อง การระลึกชาติโดยการสะกดจิต	๒๗๐

แว่วเสียงสวรรค์

เด็กผู้รอดตายเพราะสังฆทาน

*ชีวิตเป็นเรื่องลึกลับ เราจะศึกษากันแต่ภายใน
ขอบเขตของประสาทสัมผัสเท่านั้นไม่ได้ เพราะชีวิต
ไม่ได้เอากำเนิดมาจากวัตถุ แต่ชีวิตเอากำเนิดมาจาก
วิญญาณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ตาเรามองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้ด้วย
ประสาททั้งห้า และสิ่งที่จะบันดาลให้คนเราเป็นอะไร
ก็ได้ นั่น ความสำคัญก็ไม่ใช่อยูที่พ่อแม่หรือสิ่งแวดล้อม
แต่อยู่ที่วิบากซึ่งมีอยู่ในวิญญาณ และนอกจากนี้ ชีวิต
ของเรา ยังมีความเกี่ยวข้องกับความเป็นไปในโลกของ

วิญญาณหรือในโลกของโอบปาติกะอีกด้วย เพราะทุกชีวิตก่อนที่จะมาเกิดเป็นคนล้วนแต่มาจากโอบปาติกะทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ การศึกษาเรื่องของชีวิตจึงต้องพุ่งเล็งมาถึงประเด็นเหล่านี้ด้วย ชีวิตของ ด.ญ. จารุวรรณ สินจารุ ตามที่พ่อของเธอได้บันทึกไว้นี้ เป็นตัวอย่างอันหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่า พวกเจ้ากรรมนายเวรซึ่งเป็นชีวิตอยู่ในประเภทโอบปาติกะนั้น อาจมีอิทธิพลเหนือชีวิตของมนุษย์ได้ ขอให้ท่านผู้อ่านลองศึกษาจากบันทึกนี้แล้ว ท่านก็จะรู้ถึงความเร้นลับของชีวิตอีกมุมหนึ่ง และถ้าท่านมีปัญหาอย่างไร ก็ถามมาได้ ข้าพเจ้าจะตอบให้ทราบในภายหลัง เพราะได้เรียนถามปัญหาในเรื่องนี้กับท่านไว้แล้ว

ด.ญ. จารุวรรณ สินจารุ เกิดวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๑๐ ฉะนั้นถึงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๑๒ จึงเป็นวันครบอายุ ๒ ขวบเต็ม ปีนี้การงานไม่ค่อยดีนัก และไม่ใคร่มีเงิน แต่เมื่อเป็นวันเกิดของลูก จึงได้มอบเงินให้แม่เด็กเขาไป ๑๐๐ บาท ให้ไปทำสังฆทานให้ลูกสัก ๑ องค์ ก็ยังดี ตอนเช้าลูกจึงได้ถวายสังฆทานไปหนึ่งองค์ ตอนสายก่อนจะออกไปทำงานลูกยังแข็งแรงดี และได้

มอบเงินให้ลูกไว้ ๒๐ บาท เพื่อให้ลูกไว้ซื้อขนมเลี้ยงเด็ก ๆ ที่เป็นเพื่อน แต่แม่เขาก็ไปซื้อลวดช่องมาทำน้ำกะทิเลี้ยงกัน ลูกและเพื่อน ๆ ก็สนุกสนานกันดี ตอนเย็นกลับมาประมาณ ๕ โมงกว่า เห็นลูกกำลังเล่นอย่างสนุกสนาน และไม่มีทีท่าจะเกิดการเจ็บป่วย ตอนประมาณ ๓ ทุ่ม จะต้องออกไปทำรายการที่สถานีวิทยุ รักษาตินแดน ลูกก็ยังแข็งแรง และลูกยังบอกให้พ่อไปทำงานเถิด “เล็ก (ชื่อเล่น) จะนอนแล้ว เดี่ยวพ่อกลับมาละ”

พอดี ๒ เลิกรายการกลับมาถึงบ้าน เห็นไฟเปิดสว่างให้สงสัย แต่พอเข้าบ้านจึงรู้ว่าลูกไม่สบายตั้งแต่เวลา ๔ ทุ่ม อาการไม่สบายก็คือ เกิดไอขึ้นมาอย่างหนัก และเกิดการหอบอย่างแรง และรู้สึกว่าจะมีไข้ และมีเหงื่อออกเต็มตัวอยู่ตลอดเวลา ลูกไม่เคยร้องอย่างนี้มาก่อน ตามปกติลูกเป็นคนช่างพูดและร่าเริง แต่ในคืนนี้เอาแต่ร้อง และจะให้พ่ออุ้ม พ่ออุ้ม แกก็ร้องเหมือนกับตกใจอะไรเช่นนั้น รู้สึกตกใจไม่ทราบว่าคุณเป็นอะไรก็ได้แต่ให้ยาที่คุณหมอศิริให้ไว้รับประทานเข้าไปก็ไม่ดีขึ้น

ครั้นจะพาไปหาคุณหมอที่บ้านก็เกรงใจ คิดว่ารอให้เข้าเสียก่อน แต่พอดอนตี ๔ ลูกร้องว่าจะไปวัด จะไปวัดเมื่อถามว่าจะไปวัดไหน ? แกก็บอกจะไปวัดแจ้ง ทั้ง ๆ ที่แกไม่เคยไป และทุกคนในบ้านก็ไม่เคยไปมาก่อน หรือพูดถึงวัดนี้เลย ทำไมลูกจึงรู้จัก ใจคอก็ไม่ใคร่ดี เพราะลูกยังบอกว่าหายใจไม่ใคร่ออก ทุกคนในบ้านไม่ได้หลับนอน จนจวนจะ ๖ โมงเช้า จึงให้แม่เขานั่งรถพาไปหาคุณหมอสิริที่บ้าน ไปพร้อมกับลูกคนโต พอประมาณสักโมงเช้า ลูกคนโตที่ออกไปด้วย กลับมาบอกให้รีบไปโรงพยาบาล เพราะคุณหมอสิริท่านแนะนำให้รีบนำส่งโรงพยาบาล และท่านยังกรุณาแนะนำให้ไปโรงพยาบาลจุฬา ฯ เพราะท่านบอกเขามีเครื่องมือพร้อม รู้สึกตกใจมาก เพราะคิดว่าอย่างไร ลูกต้องเจ็บหนักแน่ เพราะไม่เช่นนั้นคุณหมอสิริคงไม่แนะนำให้ส่งโรงพยาบาล เพราะทุกครั้งทีลูก หรือใครก็ตามที่อยู่ในบ้านเกิดการเจ็บป่วย คุณหมอก็ช่วยรักษาให้จนหาย ไม่เคยแนะนำให้ส่งโรงพยาบาล ถึงแม้จะหนักอย่างไร คุณหมอก็เอาไว้อยู่ จึงรีบออกจากบ้านแต่ในใจคิดอยู่ตลอดเวลาว่า คราวนี้ลูก

เจ็บหนักแน่ ถ้าจะอย่างไรชอบกล แต่ถึงอย่างไร เพื่อความแน่นอนก่อนไปโรงพยาบาลก็ได้แวะเข้าไปบ้านคุณหมอ เพื่อต้องการจะได้รับฟังจากคุณหมอกว่า ลูกจะไปอย่างไร แต่ก็ไม่ได้พบ เพราะคุณหมอกำลังทำธุระส่วนตัวอยู่ จึงตัดสินใจไปโรงพยาบาล และประกอบกับหลายคนในบ้านคุณหมอบอกให้รีบไปดูลูกที่โรงพยาบาลดีกว่า ให้รีบไป

พอมาถึงโรงพยาบาล แม่เขากำลังจะพาลูกกลับบ้าน สอบถามได้ความว่า หมอบอกไม่เป็นอะไร เพียงแต่หลอดลมอักเสบ ฉีดยาให้ ๑ เข็ม และจ่ายยามาให้และให้กลับบ้านได้ แม่เขาบอกลูกสบายดีแล้ว จะเอาลูกกลับ เหลียวดูลูกก็เห็นจริง เพราะอาการต่าง ๆ ที่เป็นนั้นไม่มีอาการใด ๆ เกิดขึ้นให้เป็นที่น่าวิตก แม่เขาก็จะเอากลับ แต่เหมือนมีอะไรคอยบอกว่าลูกเจ็บหนักอย่าเอากลับมา จึงได้ตัดสินใจไม่ยอมเอาลูกกลับบ้าน ขอให้ลูกได้อยู่ที่โรงพยาบาลใกล้ ๆ หมอ แต่ทางโรงพยาบาลก็ยังยืนยันว่าเด็กไม่เป็นอะไร ให้กลับบ้านได้ จึงได้เถียงไปและยืนยันขอให้ลูกอยู่ที่โรงพยาบาล ถึงแม่ไม่มีห้อง

ก็จะขอให้ลูกนอนอยู่แถวนี้ ทางโรงพยาบาลคงเกิดความรำคาญจึงได้ติดต่อเรื่องห้องให้ ก็ปรากฏมีห้องสำหรับเด็กยังว่างอยู่ ให้ไปอยู่ตึกหลุยที่เลียวโนเวนซ์ ไปส่งตัวลูกไปตึกหลุย หมอข้างหน้ายังแทงบันทึกว่า พ่อเต็มใจจะให้อยู่ เมื่อได้ห้องแล้ว ก็มีรถของโรงพยาบาลมารับจากตึกหน้าไปตึกหลุยที่เดียว ใช้เวลาในการต่าง ๆ ประมาณ ๑๐ นาที พอมาถึงตึกหลุย ๆ และเขารู้ว่าให้อยู่ที่ใดหมอประจำตึกเข้ามาเช็คเท่านั้น อาการลูกทรุดลงอย่างน่าใจหาย เกิดการหายใจไม่สะดวกอย่างกระทันหัน และการหอบได้เกิดขึ้นอย่างรุนแรง ที่นี้การจุกทะลุก็เกิดขึ้น ทั้งอ็อกซิเจน ทั้งน้ำเกลือ และเขาได้เชิญออกมานอกห้อง ทั้งพ่อและแม่ได้ยินแต่เสียงลูกร้องให้ช่วย หัวใจแทบจะขาด จึงไม่สามารถจะอยู่ทนฟังได้ ยามนี้ก็ได้แต่คุณหมอสิริกับพี่แจ้ว ที่คอยให้กำลังใจ มาอยู่ที่ร้านคุณหมอเสียดังนาน จึงได้กลับไปดูลูก ประกอบกับวันนี้เป็นวันอาทิตย์ ที่ร้านคุณหมอพอเที่ยงก็ปิด ไปดูลูกเห็นลูกไม่ได้สติ หมอให้ทั้งอ็อกซิเจน และทั้งน้ำเกลือ ยิ่งเห็นยิ่งสงสาร เพราะเด็กอายุเพียงเท่านี้

อยู่โรงพยาบาลจน ๒ ทุ่ม ลูกก็ยังไม่ฟื้นดูลูกนอน
หายใจอยู่อย่างเดียว ไม่เคยลืมตาขึ้นมาเลยยิ่งใจเสียและ
ในยามค่ำเช่นนี้ยิ่งกลุ้มยิ่งกังวลใจ ไม่รู้จะไปทีใด เพราะ
จะไปบ้านคุณหมอสิริก็เกรงใจ ดูหน้าลูกแล้วไม่ดีขึ้นเลย
จึงคิดออกว่ามาดีกว่า อย่าอยู่ทรมานจิตใจ พอออก
มาจากโรงพยาบาลไม่รู้จะไปไหน บ้านช่องไม่อยากกลับ
และให้แม่เช่าเฝ้าอยู่คนเดียว พอออกจากโรงพยาบาล
มาได้สักครู่ ก็เกิดความคิดขึ้นมาแวบหนึ่ง ยังมีที่พึ่ง
ครั้งสุดท้ายอีกแห่ง จึงรีบตรงมาหาท่านอาจารย์พรทันที
ในใจคิดมาตลอดทางว่าขอให้อาจารย์พรช่วยดูให้ทีว่า
ลูกจะอยู่หรือจะไป ถ้าท่านอาจารย์ว่าเขาจะต้องไป จะได้
หมดความกังวล จะได้ตัดความเสียใจ ถ้าเขาอยู่ก็จะได้
ทุ่มเทกำลังใจไปให้เขา เข้าไปพบท่านอาจารย์พรพอดี
ตามปกติเขาว่า ท่านอาจารย์พรวันอาทิตย์มักไม่ใคร่อยู่
จึงได้เล่าให้อาจารย์ฟัง ท่านอาจารย์พรก็เมตตาขอให้
พ่อฤๅษีช่วยตรวจให้ แล้วท่านอาจารย์พรก็บอกว่า **ถ้า**
พันคืนนี้ไปเป็นปลอดภัย และท่านอาจารย์พรบอกเป็น
เพราะแรงสังฆทาน ลูกจึงได้อยู่ได้ถึงปานนี้ ฉะนั้นขอให้

ผ่านวันนี้ไปจะปลอดภัย ท่านอาจารย์ให้จดวันเดือนปี
ของลูก เพื่อขอให้พ่อฤาษีช่วย และท่านอาจารย์พรสั่ง
ให้รีบสวมมนต์และแผ่เมตตาไปให้เจ้าเวรนายกรรมของ
ลูก และบังคับจิตให้เป็นปกติ และบอกว่าพยายามนอน
ให้หลับในคืนนี้แล้วอาจารย์ให้รีบกลับ กลับมาถึงบ้าน
๓ ทุ่มเห็นจะได้ รีบให้ลูกคนโตกับพี่ไปโรงพยาบาล ให้ไป
ดูลูกไว้ให้ดีและว่า ท่านอาจารย์พรบอกขอให้พวันนี้
ก็จะปลอดภัย และสั่งถ้ามีอะไรให้รีบกลับมาบอกโดยเร็ว
เสร็จแล้วรีบอาบน้ำ สวดมนต์ภาวนา ทำใจให้สงบ และ
แผ่เมตตาไปตามที่อาจารย์พรสั่ง เสร็จแล้วเข้านอน
ในภาวะเช่นนี้ใครจะนอนหลับ แต่ในคืนนี้นอนหลับมิได้
มีกังวลแต่อย่างไร

ตื่นขึ้นมาประมาณ ๒๔ นาฬิกาว่า เพราะเสียง
ลูกคนโตกับพี่สาวที่ไปโรงพยาบาลกลับมาทำให้ใจไม่ดี
แต่พอดามได้ความว่าลูกสบายดีแล้ว และรู้สึกตัวตอน ๔
ทุ่มกว่า ๆ เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ เขาเล่าว่าพอฟื้นขึ้นมา
สักพัก ลูกคุยจ้อ แถมยังร้องเพลง ทำให้หมดห่วง รู้สึก
โล่งอก เพราะคิดว่าลูกคงพ้นเคราะห์ เพราะลูกไม่สบาย

ตั้งแต่ ๔ ท่ม คีนวันเสาร์ จนถึงเข้าวันอาทิตย์ไม่รู้เรื่อง
พอ ๔ ท่มล่องไป ของคีนวันอาทิตย์ ลูกพูดและยิ้ม
หัวเราะเป็นคนละคน

พอตอนเช้า ๙ โมงรีบไปหาอาจารย์พร เพราะ
ท่านอาจารย์พรสั่งไว้ว่า อยู่หรือไป พรุ่งนี้ ๔ โมงต้อง
มาหา จึงไปเล่าให้อาจารย์พรทราบ และพอวันอังคาร
ลูกก็กลับบ้านได้ หายเป็นปกติ ท่านอาจารย์พรให้ลอง
ถามลูกว่า :-

“ไปไหนมา”

ลูกบอกว่า “ไปเที่ยวมา”

ถามว่า “ไปกับใคร ?”

ลูกบอกว่า “ไปกับผู้หญิง”

และถามว่า “ไม่กลัวหรือ ?”

ลูกบอกว่า “ไม่กลัว พระช่วย”

ตามปกติลูกเป็นคนใจบุญ เพราะเคยสอนพบพระ
ให้กราบ ลูกจำได้แม่นยำ พบพระเป็นต้องกราบไหว้

บางครั้งลูกกลับเตือนพ่อเสียอีกพอพบพระกัลว่พ่อจะ
ไม่เห็น ก็รีบบอกว่า “พ่อ ๆ ธุพระ ธุพระ”

ก่อนหน้าวันเกิดสักสิบกว่าวัน แม่เขาพาไปตลาด
เจอไก่ ๒ ตัวถูกขังรอการฆ่า ลูกเห็นสงสารบอกให้
แม่ซื้อมาเลี้ยง แม่ไม่ซื้อก็ไม่ยอม จนต้องซื้อไก่คู่นั้นมา
สีขาตัวหนึ่ง เป็นลายตัวหนึ่ง และลูกชอบเล่นเป็นประจำ
วันเกิดตอนประมาณสัก ๕ โมงเช้า ลูกกับเพื่อน ๆ ไป
นั่งเล่นไก่อันอยู่ ไก่ก็ไม่เคยเกิดการเจ็บป่วย ในขณะที่ลูก
กำลังเล่นอยู่กับไก่อตัวขาวอยู่ดี ๆ ปรากฏไก่อตัวขาวที่ลูก
เล่นอยู่ ก็มีอันเป็นไป คือชักตายไปต่อหน้า แม่เขาจะ
เอามากิน พี่สาวเตือนว่าวันนี้วันเกิด อย่าเอามากินเลย
จึงให้ญาติข้างบ้านเอาไปกิน แต่ปรากฏว่ากินเข้าไปแล้ว
เกิดอาการชากรรไกรแข็ง และมีอาการหน้ามืดไม่สบาย
อยู่หลายวัน*

ทองเป๊ะ สินจารุ

*หมายเหตุ :- บันทึกที่พ่อของเขาเขียนมาให้มีเพียงเท่านี้ เรื่องนี้มี
ปัญหาอยู่หลายอย่างที่จะต้องอธิบาย แต่หน้ากระดาษ
ไม่พอ จึงยุติไว้เพียงนี้ก่อน

เจ้ากรรมนายเวร

*ตามหลักอภิรกรรมได้กล่าวไว้ว่า คนเราจะถึงแก่ความตายด้วยเหตุ ๔ อย่าง คือ

๑. สิ้นกรรม

๒. สิ้นอายุ

๓. สิ้นทั้งกรรมและอายุพร้อมกัน

๔. อุบัติเหตุกรรม

คนที่ตายโดยอุบัติเหตุกรรม ก็คือผู้ที่ตายด้วยอุบัติเหตุต่าง ๆ หรือตายเพราะถูกเขาฆ่าตาย คำว่า อุบัติเหตุกรรม แปลว่า กรรมที่เข้าไปตัดชีวิตก่อนที่ยังไม่ถึงกำหนด คือยังไม่ทันจะสิ้นกรรมที่ทำให้เกิดมาในโลกนี้ หรือยังไม่ทันสิ้นอายุก็มาตายเสียก่อน โดยปกติคนที่ไม่เข้าใจเรื่องชีวิตอย่างลึกซึ้งก็มักจะมองดูชีวิตอย่างผิวเผิน เช่น เมื่อเห็นคนตกน้ำตาย ต้นไม้ทับตาย

ฟ้าผ่าตาย รถชนตาย ถูกงูกัดตาย ถูกคนฆ่าตาย หรือจะตายด้วยอะไรก็ตามซึ่งไม่ใช่เป็นการตายอย่างปกติ คือเป็นโรคตายหรือแก่ตาย ในกรณีที่ตายเพราะอุบัติเหตุ นั้นเราก็มักจะนึกกันแต่เพียงเหตุเท่าที่ตาของเรามองเห็น หรือเท่าที่พอจะสืบกันได้จากเหตุการณ์ภายในชีวิตนี้เท่านั้น ส่วนเหตุที่ลึกลับ ซึ่งตาของคนธรรมดาจะมองไม่เห็น เหตุอย่างนี้คนส่วนมากไม่ยอมรับ แต่ความเป็นจริงแล้ว ถ้าหากเราเข้าใจชีวิตว่า ชีวิตของคนเราได้เอากำเนิดมาจากวิญญาณ และทุกคนเมื่อตายแล้วก็จะเกิดเป็นโอปปาติกะ ชีวิตของคนกับชีวิตของพวกโอปปาติกะ มีความสัมพันธ์กัน และวิบากของกรรมซึ่งมีอยู่ในสันดาน อันนี้ คือตัวการสำคัญที่จะชักจูงเหตุการณ์ หรือชีวิตของพวกโอปปาติกะให้เข้ามาเกี่ยวข้องกับคน ถ้าหากเราเข้าใจชีวิตมาถึงขั้นนี้แล้ว เราก็จะเข้าใจได้โดยไม่ยากว่า คนที่ตายด้วยอุบัติเหตุ หรือผู้ที่ตายเพราะถูกคนฆ่าตายนั้น ไม่ใช่เป็นการตายโดยบังเอิญ หรือว่าเป็นการตายเพราะเหตุเท่าที่ตาเรามองเห็นเท่านั้น

อนึ่ง จากหลักฐานในคัมภีร์ และจากตัวอย่างที่

ข้าพเจ้าได้ทราบมาจากคำบอกเล่าของพ่อฤาษีและโอบปาติกะองค์อื่น ๆ นั้น ปรากฏว่าผู้ที่ตายด้วยอุบัติเหตุก็ดี ผู้ที่ถูกฆ่าตายก็ดี ทุกรายย่อมมีสาเหตุเกี่ยวโยงไปถึงกรรมในอดีต และมักจะเกี่ยวข้องกับพวกโอบปาติกะเสมอ ตัวอย่างในคัมภีร์ก็มี เช่น พระพาหิยะ ซึ่งเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่ง พระอรหันต์องค์นี้ยังไม่ทันจะได้บวชเป็นพระภิกษุก็มาตายเสียก่อน โดยถูกแม่โคลูกอ่อนตัวหนึ่งขวิดถูกที่หน้าอกเบื้องซ้าย และถึงแก่ความตายทันที เรื่องนี้มีหลักฐานปรากฏอยู่ในคัมภีร์พระไตรปิฎก ส่วนสาเหตุที่ทำให้ท่านถูกแม่โคขวิด ก็เพราะมียักษ์นิตนหนึ่ง ซึ่งเป็นโอบปาติกะคอยติดตามที่จะเอาชีวิตท่านเมื่อได้โอกาสในขณะที่ท่านกำลังแสวงหาบาตร และจีวรเพื่อจะบวช ในขณะนั้นเองนางยักษ์นิตนนี้ก็เข้าสิงแม่โคซึ่งกำลังดู แล้วก็ขวิดท่านถึงแก่ความตายดังที่กล่าวมา ครั้นแล้วก็ได้เกิดปัญหาขึ้นว่า ทำไมบุคคลที่มีบุญถึงขนาดได้เป็นพระอรหันต์ จึงต้องมาตายด้วยเหตุอันไม่สมควรเช่นนี้ ในคัมภีร์อรรถกถาได้กล่าวไว้ว่า พระพุทธเจ้าได้ตรัสเล่าเรื่องเบื้องหลังในอดีตชาติให้ภิกษุทั้งหลายฟังว่า

นางยักษ์นิตนนั้น เมื่อหลายชาติมาได้เคยเป็นหญิงแพศยา ท่านพาหิยะและเพื่อน ๆ อีกหลายคนซึ่งในขณะนั้นเป็นลูกเศรษฐี ได้พาหญิงนี้ไปเที่ยวอภิมรณกัน และได้ให้ทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก แต่ครั้งเมื่อตอนจะกลับได้คบคิดกันฆ่านาง เพื่อเอาทรัพย์และเครื่องประดับหญิงนี้มีความอาฆาตมาก จึงได้จองเวรกันมาอย่างนี้หลายชาติ จนกระทั่งมาในชาติสุดท้ายนี้ เวรอันนั้นก็ยังมีอยู่

อนึ่ง ตัวอย่างในการทำงานนี้ยังมีอีก เช่นเรื่องภิกษุเจ็ดรูปจะมาเฝ้าพระพุทธเจ้าที่พระวิหารเชตวัน แต่ไม่ทันจะมาถึงเกิดมามีดเสียบในระหว่างทาง จึงเข้าไปพักอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง แต่แล้วในคืนนั้นก็ปรากฏว่ามีหินก้อนใหญ่กลิ้งลงมาจากข้างบนปิดที่ปากถ้ำ ทำให้พระเหล่านี้ต้องถูกขังอยู่ในถ้ำถึงหกวัน พอถึงวันที่เจ็ดหินก้อนนั้นก็เคลื่อนต่อไปเอง ท่านเหล่านั้นจึงออกจากถ้ำได้ และเมื่อได้มาเฝ้าพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ได้กราบทูลเรื่องนี้ให้ทรงทราบ พระพุทธเจ้าก็ได้ทรงเล่าถึงสาเหตุให้ฟังว่า การที่เธอต้องถูกขังอยู่ในถ้ำ ก็เพราะในชาติก่อนเธอทั้งหมดนี้

เป็นเด็กเลี้ยงโค วันหนึ่งไปพบเหยี่ยวเข้าตัวหนึ่ง เกิดนึกสนุกขึ้นมาก็วิ่งไล่ เหยี่ยวหลบเข้าไปอยู่ในโพรงซึ่งอยู่ในจอมปลวก พวกเธอจึงได้เอาใบไม้กิ่งไม้มาอุดที่ปาก ทำให้เหยี่ยวออกไม่ได้ แต่ก็คิดว่าจะขังไว้เพียงคืนเดียว รุ่งขึ้นก็จะมาปล่อยมัน แต่ครั้นวันรุ่งขึ้น พาโคไปเลี้ยงในที่อื่น ลืมนึกถึงเหยี่ยวที่พวกตนขังเอาไว้ ในวันที่เจ็ดจึงได้นึกขึ้นมาได้ จึงได้มาปล่อยเหยี่ยวออกจากกรู บาบกรรมอันนี้ เป็นเหตุบันดาลทำให้พวกเธอต้องถูกขังอยู่ในถ้ำ

เรื่องต่าง ๆ ในทำนองนี้ คนในสมัยปัจจุบันมักจะไม่ยอมเชื่อ และถือว่าเป็นเรื่องที่พิสูจน์ไม่ได้ และนอกจากนี้ ยังมีปัญหาที่ทำให้ต้องถกเถียงกันไม่รู้จักสิ้นสุดอีกด้วย ถ้าหากเราจะต้องมาเชื่อเรื่องในทำนองนี้ แต่อย่างไรก็ดี คนที่เคยทำกรรมอะไรไว้ก็ไม่ได้หมายความว่า จะต้องได้รับโทษเพราะบาปกรรมอันนั้นในลักษณะที่เหมือนกันเสมอ แต่จากตัวอย่างเท่าที่ข้าพเจ้าทราบในปัจจุบันนี้เกือบจะทุกราย ผู้ที่ตายด้วยอุบัติเหตุ หรือถูกคนฆ่าตาย จะต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับบาปกรรมในชาติก่อน

หรือไม่ก็เกี่ยวกับโอบปาตีกะที่เคยมีเวรต่อกันมา แต่ก็มีอยู่เหมือนกัน คนที่ตายโดยกระทันหันเพราะอุบัติเหตุ หรือเพราะโรคภัยไข้เจ็บอันไม่น่าจะเป็นไปได้ ซึ่งการตายในลักษณะนี้ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบาปกรรม แต่เกี่ยวข้องกับแรงอธิษฐาน หรือเกี่ยวข้องกับความดี ซึ่งทำให้ตัวเอง จะอยู่ในโลกมนุษย์นานต่อไปอีกไม่ได้ ตัวอย่างในคัมภีร์ เช่นพระนางสิริมหามายา ซึ่งเป็นพระมารดาของพระพุทธเจ้า พอประสูติพระพุทธเจ้ามาได้เจ็ดวัน พระองค์ก็เสด็จสวรรคตอย่างนี้เป็นต้น การตายในลักษณะเช่นนี้ยังไม่ถึงเวลาอันสมควร และการตายอย่างนี้จะถือว่าเป็นการตายเพราะสิ้นอายุไม่ได้ แต่ถ้าจะถือว่าเป็นการตายเพราะสิ้นกรรมที่ทำให้เกิดมาในโลกมนุษย์อย่างนี้ก็อาจจะได้ แต่ที่แท้นั้นเป็นด้วยบุญบารมีอันยิ่งใหญ่ที่พระนางได้ให้กำเนิดบุคคลที่จะเกิดมาเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ถือว่าเป็นการหมดหน้าที่ เพราะฉะนั้น จึงต้องกลับไปเกิดในสวรรค์ เพราะฉะนั้นอย่าเข้าใจว่าคนที่ตายด้วยเหตุอันไม่สมควร หรือยังไม่ถึงเวลาอันสมควรนั้น จะต้องเนื่องมาจากบาปกรรมเสมอไป และสำหรับในกรณีของเด็กหญิง

จากรูวรรณ สินจารุ ซึ่งได้นำลงในฉบับเดือนมกราคมที่แล้วมานี้ ข้าพเจ้ายังไม่ได้เล่าถึงสาเหตุเบื้องหลัง เพราะหน้ากระดาษไม่พอในฉบับนี้ ข้าพเจ้าจะได้เล่าถึงเรื่องเบื้องหลังของเด็กผู้นี้ ซึ่งพ่อฤาษีเป็นผู้เปิดเผยให้ทราบดังต่อไปนี้

เด็กหญิงจากรูวรรณ เมื่อชาติก่อนเคยเกิดเป็นเจ้าหญิงอยู่ในราชสำนักในสมัยกรุงศรีอยุธยา และเมื่อตายจากชาตินั้น ก็มาเกิดเป็นคนจีนในสมัยรัชกาลที่ ๑ และเป็นคนมีฐานะดี ในวัยกลางคนได้เริ่มถือศีลกินเจ และไปมีชีวิตอยู่ในโรงเจตลอดมาจนกระทั่งถึงแก่กรรมเมื่อตายจากชาติที่เป็นคนจีนแล้ว ก็มาเกิดเป็นเด็กหญิงจากรูวรรณในชาตินี้ นี่คือประวัติตอนที่เป็นคน ส่วนประวัติตอนที่เป็นโอบปาติกะ คือภายหลังจากที่ตายจากเจ้าหญิงไปเกิดเป็นโอบปาติกะอยู่ที่ไหน พ่อฤาษีไม่ได้บอก บอกเฉพาะแต่ในตอนทีหลังจากตายเมื่อคราวที่ถือศีลกินเจ คือหลังจากตายคราวนี้ก็มาเกิดเป็นโอบปาติกะที่มีชีวิตส่วนมากอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ก็เป็นเทพธิดาชั้นสูง

และอยู่ที่วัดแจ้งเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้น ในตอนที่เด็กหญิงจากรูวรรณไม่สบายมาก และเพื่อออกมา จึงบอกว่า **จะไปวัดแจ้ง** ทั้งนี้ก็เพราะในขณะที่เด็กกำลังเพื่อนั้น ในขณะที่นั้นเด็กได้เห็นพวกโอบปาติกะที่เคยอยู่ด้วยกันมา พวกนี้ต้องการจะมารับตัวไปอยู่ด้วยกันตามเดิม เพราะเด็กหญิงจากรูวรรณในขณะที่เป็นโอบปาติกะได้เป็นหัวหน้าพวกนี้ และได้ช่วยคุ้มครองพวกเหล่านี้ ให้มีความสุข และเมื่อจุติมาเกิดเป็นคน พวกนี้ก็พยายามที่จะเอาตัวกลับคืนไป และสำหรับในกรณีที่เด็กหญิงจากรูวรรณไม่สบายนั้น ความจริงโรคทางร่างกายที่มีอยู่บ้าง คือโรคหืด แต่ก็ไม่เป็นมากนัก นาน ๆ จึงจะเป็นสักครั้งหนึ่ง แต่ในเมื่อร่างกายอ่อนแอ และตัวเองก็เป็นสื่อที่สามารถจะรับอิทธิพลจากพวกเหล่านี้ได้ ฉะนั้นในเมื่อพวกนี้ตั้งใจจะเอาตัวไป จึงทำให้โรคเป็นมากขึ้น

อนึ่ง ที่บอกว่า **รอดตายเพราะสังฆทาน** ก็ด้วยเหตุที่ว่า เมื่อทางนี้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้พวกเหล่านั้น ก็สบายไปพักหนึ่ง และทำให้เกิดความเห็นใจ ฉะนั้น

จึงทำให้ความคิดที่จะเอาตัวไปอ่อนลง แต่พอเกิดความลำบากหรือเกิดความคิดถึงขึ้นมา ก็คิดจะมาเอาตัวไปอีก เพราะโอบปาทิกะพวกนี้ไม่ค่อยจะเข้าใจเรื่องชีวิต และพวกนี้จะมีความสุขอยู่ได้ก็โดยอาศัยบุญของผู้อื่น และพวกนี้มีความยึดมั่นว่า ถ้าเด็กหญิงจรรุวรรณไปอยู่กับเขาเหมือนเมื่อก่อน เขาก็จะมีความสุขไม่ลำบากเหมือนเมื่อตอนที่เด็กหญิงจรรุวรรณมาเกิดเป็นคน

ในกรณีอย่างนี้สมมติว่า เด็กหญิงจรรุวรรณต้องถึงแก่กรรมจริง ๆ เราก็จะเห็นว่าเธอตายในเวลาอันไม่สมควรหรือด้วยเหตุอันไม่สมควร และจะถือว่าเป็น **เป็นเพราะมีเวรมีกรรมกันมาในชาติก่อน** คือเคยประทุษร้ายเขา หรือเคยฆ่าเขาก็ไม่ได้ เพราะความจริงไม่ใช่เป็นเช่นนั้น ดังนั้นคนตายในลักษณะที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ อันเนื่องมาจากพวกโอบปาทิกะนั้น จะถือว่าเป็นเพราะมีเวรกันมาเสมอไปไม่ได้

แต่อย่างไรก็ดี การถวายสังฆทาน ไม่ได้หมายความว่า จะทำให้คนเรารอดตายได้เสมอไป ทางที่ถูกเรา

จะต้องทราบถึงสาเหตุที่แน่นอนเสียก่อนว่า พวกโอบปาติกะที่จะมาเอาชีวิตมนุษย์ไปได้ นั้น เป็นเพราะเหตุไร เมื่อทราบเหตุแล้วการแก้ไขจึงจะได้ผล แต่การที่จะรู้ถึงสาเหตุในลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย เรื่องส่วนมากที่อ้างกันโดยมีผู้ติดต่อทางวิญญาณบอกให้ นั้น จะต้องระมัดระวังให้ดี ไม่เช่นนั้นจะถูกหลอก หรือไม่ก็รู้เท่าไม่ถึงการณ์ แล้วทำให้เกิดเรื่องที่น่าสลดใจได้

อนึ่ง เพราะเหตุที่เด็กหญิงจรรุวรรณเป็นคนมีบุญ และตอนที่เป็นโอบปาติกะก็เป็นเทพธิดาชั้นสูง เนื่องจากได้เคยสร้างบุญบารมีมามาก สำหรับบุคคลประเภทนี้ เมื่อมาเกิดในตระกูลใด **ถ้าหากบุญของพ่อแม่ไม่ถึงก็จะเลี้ยงไว้ไม่ได้** แต่ถ้าหากบุญที่จะทำให้อยู่ในโลกมนุษย์มีกำลังมาก ก็จะมีเหตุการณ์ผลักดันให้ต้องจากพ่อแม่ไปอยู่กับคนที่มีบุญบารมีเสมอกัน แต่ถ้าบุญที่จะทำให้อยู่ในโลกมนุษย์ไม่แรงพอ ก็จะทำให้ถึงแก่ความตายได้ด้วยเหตุที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ สำหรับในกรณีอย่างนี้ หมอดูที่มีความชำนาญ และดูแม่นยำจริง ๆ เขาก็จะบอกได้ว่า

ดวงชะตาของลูกกับของพ่อแม่เป็นกาฟักินต่อกัน หรือ บางทีเขาอาจจะบอกในลักษณะว่า บุญของพ่อแม่ไม่ถึง ลูก และถ้าดูจากชีวิตภายในคือดูจากกายทิพย์ก็จะเห็น ได้ชัดว่า พลังคืออำนาจจิตและรัศมีที่ออกมาจากคนที่ มีบุญมาก กับคนที่มีบุญน้อยมันขัดกันหรือไม่เข้ากัน คล้าย ๆ กับคนที่มีนิสัยตรงกันข้าม เมื่อพบหน้ากัน หรือได้เกี่ยวข้องกับ ก็จะรู้สึกว่าจะไม่ชอบกัน แต่ข้อสังเกต อันนี้ไม่เป็นจริงเสมอไป ไม่เหมือนกับการดูแสงที่ออกมา จากกายทิพย์ ผู้ที่มีความชำนาญจะเห็นได้ชัดทีเดียวว่า มันเข้ากันไม่ได้ หรือเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน ซึ่งในสมัยโบราณ ก็มีผู้รู้ในทางนี้กันมากและก็มีมักจะแนะนำให้ยกลูกของ ตัวเองให้กับผู้ที่มีบุญไปเลี้ยงซึ่งก็เป็นทางแก้ที่ได้ผล ตัวอย่างในประวัติศาสตร์ก็มี เช่นสมเด็จพระเจ้าตากสิน ซึ่งพ่อแม่เป็นคนสามัญ พ่อแม่ได้ยกให้กับขุนนางชั้น ผู้ใหญ่ในสมัยนั้นไปชุบเลี้ยงไว้จนโต เพราะฉะนั้นถ้าหาก พ่อแม่คนใดรู้สึก ว่า ลูกของตัวเองเป็นคนมีบุญและต้องการ จะเลี้ยงด้วยตัวเอง ก็ต้องพยายามทำจิตใจให้สูง อย่าให้

จิตใจตกไปในทางชั่ว และทั้งหมั่นทำบุญอยู่เสมอ จึงจะสามารถเลี้ยงลูกที่มีบุญไปได้ตลอด

มีปัญหาอีกข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้าสงสัย และได้เรียนถามท่านว่า ทำไมพวกนี้จะต้องมาเอาตัวในวันเกิด ท่านได้อธิบายให้ฟังว่า โดยปกติพวกโอบปาติกะถ้ากำลังยุ่งอยู่กับเหตุการณ์อะไร หรือผลิตเพลินอยู่ในเรื่องอะไรก็มักจะลืมเรื่องอื่นได้ง่ายมาก แต่ถ้ามีเหตุการณ์อะไรที่ประทับใจพอถึงเวลาที่จะนึกขึ้นมาได้ การมาเกิดเป็นคนที่คือ การตายจากโลกนั้น เหตุการณ์อันนี้เป็นความประทับใจ ซึ่งทำให้พวกนี้พอถึงเวลาก็นึกได้เสมอ และด้วยเหตุนี้เอง พอถึงวันเกิดพวกนี้ก็นึกได้ จึงคิดจะมารับเอาตัวไป แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าเป็นอย่างนี้ทุกรายไป เพราะโอบปาติกะบางประเภทเขาจะติดตามเรื่องเขาอยู่ตลอดเวลาที่มี เมื่อได้จังหวะตอนใดเขาก็จะรีบฉวยโอกาสทันที และคำว่า **ได้จังหวะ** นี้หมายถึง **เกิดความเจ็บป่วย หรือเกิดความอ่อนแอขึ้นมาในด้านจิตใจ** ซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนชะตาชีวิตไม่ดี ฉะนั้นสำหรับในกรณี

ที่เป็นผู้จองเวรกันมาจริง ๆ พวกนี้ก็จะฉวยโอกาสในตอนที่มีเหตุที่อาจจะทำให้ถึงแก่ความตายได้ง่าย เช่น การขับรถผ่านในสถานที่บางแห่ง ที่อาจเกิดอันตรายได้ง่าย หรือขับรถสวนทางกับคนอื่น หรือเหตุการณ์อะไรก็ตาม ในทำนองที่อาจจะทำให้เกิดอุบัติเหตุและถึงแก่ความตาย พวกนี้ก็จะเข้าแทรกแซงด้วยการดลใจให้เกิดอุบัติเหตุ แต่อย่าลืมว่า ต้องเป็นระยะที่คนคนนั้นชะตาชีวิตไม่ดีด้วย จึงจะทำได้ ถ้าหากในตอนใดชะตาชีวิตยังดีอยู่ พวกนี้ก็จะทำอะไรไม่ได้เลย

คำชี้แจง

*หนังสือ FATE เป็นนิยายสารรายเดือนออกในอเมริกา ตั้งแต่ออกมาจนถึงปัจจุบันนับได้ ๒๓ ปีแล้ว มีเรื่องราวเกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางวิทยาศาสตร์ โดย การเสนอเรื่องแบบวิทยาศาสตร์ หรืออธิบายแบบวิทยาศาสตร์ คือมีหลักฐานที่มาอ้างอิงได้ มีชื่อจริงของผู้เขียนเรื่อง ทั้งตำบลที่อยู่ประกอบ และส่วนมากก็มีรูปถ่ายด้วย คือไม่ใช่กล่าวลอย ๆ แบบ “เขาว่า” หรือผู้ประพันธ์ใช้นามแฝง ไม่ยอมให้ใครรู้จักตัวจริง นอกจากนี้ยังมีบทความที่เขียนโดยนักวิทยาศาสตร์ มีการวิจารณ์ข่าว และปรากฏการณ์ตลอดจนถึงผลงานของบุคคลอย่างตรงไปตรงมา เช่นในปีหนึ่ง ๆ ก็มีการนำเอาคำพยากรณ์ของนักทำนาย และคนทรงผู้มีชื่อเสียงมาตรวจสอบดูว่ามีถูกที่เรื่อง ผิดที่เรื่องและทำบัญชีทั้งเรื่องที่ทายผิด และทายถูกเสนอต่อผู้อ่านโดยละเอียด ยีน ดิกสัน ผู้ทำนาย

มรณกรรมของอดีตประธานาธิบดีเคนเนดี ก็ถูกวิจารณ์ด้วยเหมือนกัน การกระทำเช่นนี้เป็นการดีอยู่อย่างหนึ่งคือทำให้นักทำนายและคนทรงรู้สึกตัวอยู่เสมอว่า ตนยังมีข้อบกพร่อง คือยังสามารถทำผิดได้ ไม่ใช่คิดว่าตนเองเป็นพระพรหมหรือผู้วิเศษจนทำอะไรไม่ผิดเลย อย่างน้อยก็เป็นการบังคับให้มีความซื่อตรงและยอมรับผิด คือ Sincerity ไม่หลงไปด้วยอำนาจลึกลับและการะและเสียงสรรเสริญเยินยอ น่าเสียดายว่าการปฏิบัติเช่นนี้ในเมืองไทยยังไม่มี ผู้วิเศษในเมืองไทยจึงมีมากจนเกินความต้องการสำนักค้นคว้าทางวิญญาณจะได้นำเสนอเรื่องที่น่าสนใจออกแปลเป็นลำดับไป

ศิริ พุทธศุภร์

รักมีกรรม

เรื่องของความรักอันซาบซึ้ง ท่ามกลางกลิ่น
ควันปืน คาวเลือด และหลักประหาร

*วันนั้นเป็นวันที่ ๒๑ เดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๔๗
เฮอ์มานัส แวน เรินสเบอร์ก กำลังรีบเดินข้ามทุ่งนา
มาจากกระท่อมของเขา เพื่อจะไปรับถุงเมล็ดธัญพืชที่สถานี
หยุดรถชื่อ ดาลมานูทา ในแคว้นทรานส์วาลล์ (Transval)
ซึ่งอยู่ในแอฟริกา เพื่อย่นระยะเวลาให้ถึงเร็วเข้า เขาจึง
ตัดตรงขึ้นไปบนเนินเขาเล็ก ๆ ผ่านป่าช้าซึ่งใช้เป็นที่ฝังศพ
ทหารที่เสียชีวิตในสงคราม โดยคิดว่าทางสายนี้เป็นทาง
ลัดจะทำให้ถึงที่หมายเร็วขึ้น

เรินสเบอร์กเดินผ่านป่าช้านั้นมาได้ประมาณครึ่งทาง
และกำลังจะผ่านซากบ้านของชาวไรโนแถบนั้นหลังหนึ่ง

* จากเรื่อง The Earthbound Soldier โดย Bill Wharton
แปลโดย ศิริ พุทธสุกร์

ก็พอดีเหลือบไปเห็นชายผู้หนึ่งกำลังเดินตรงมาทางเขา เขาเห็นภาพนั้นอย่างชัดเจน ในระยะแรกก็ไม่ได้เอาใจใส่อย่างใด เพราะในใจกำลังคิดว่าจะไปรับถุงไปรษณีย์จาก ขบวนการไฟตามหน้าที่เท่านั้น แต่แล้วเมื่อเขารับร้อนเดินต่อไปนั้นก็เกิดความคิดขึ้นมาแว็บหนึ่งว่า ชายผู้ที่เขาเห็นเมื่อครูนี้นั้น ดูท่าทางจะไม่ใช่คนในท้องถิ่นนั้น เพราะชายผู้นั้นเป็นคนร่างสูงเกิน ๖ ฟุต และเขาก็รู้ว่าในแถบนั้นไม่มีใครอื่นอีกที่สูงเกินกว่าเขา ซึ่งทั้ง ๆ ที่ไม่ได้สวม รองเท้า ก็สูงถึง ๕ ฟุต ๑๑ นิ้วอยู่แล้ว

เขาเหลือวหลังกลับไปดูอีกครั้ง ก็เห็นชายแปลกหน้าผู้นั้นกำลังยืนดูซากของบ้านร้างที่กล่าวถึงอยู่ในขณะนั้น เป็นเวลาเย็นแล้ว แต่เขาก็เห็นภาพนั้นถนัดชัดเจน โดยสังเกตได้ด้วยว่า ชายผู้นั้นสวมเครื่องแบบอย่างใดอย่างหนึ่ง เขาเหลือบมองดูนาฬิกาข้อมือของเขา ก็เห็นว่ายังมีเวลาเหลืออยู่บ้างเล็กน้อย จึงคิดว่าดูคล้าย ๆ กับชายผู้นั้นจะกำลังมองหาใครสักคนหนึ่ง และเขาก็คิดว่า จะลองไปถามดู เพื่อว่าจะให้ความช่วยเหลืออย่างไรได้บ้างตามสมควร

เขาจึงรีบสาวเท้ากลับ โดยคิดว่าจะลองไปสอบถาม เพื่อให้ความช่วยเหลือดูสักที เมื่อเขาเข้าไปใกล้ ก็ได้สังเกตเห็นว่า ชายผู้นั้นเป็นทหารชั้นนายทหารคนหนึ่ง แต่มีข้อแปลกก็คือ เครื่องแบบที่เขาสวมอยู่นั้น ไม่ใช่เครื่องแบบที่เร็นสเบอร์กเคยเห็นในปัจจุบัน เพราะเป็นเครื่องแบบสีแดงเข้มและสีกากี อันเป็นเครื่องแบบที่ทหารอังกฤษใช้ในระหว่างสงคราม ระหว่างอังกฤษกับพวกโบเออร์ เมื่อปี ๑๘๙๙ ถึง ๑๙๐๒ ซึ่งนับถึงเวลาในขณะนั้นก็ประมาณ ๕๐ ปีมาแล้ว ด้วยความประหลาดใจ เขารู้สึกว่าเขาเกิดความรู้สึกหวั่นเกรงบางอย่างขึ้นมาในใจโดยไม่มีเหตุผล ดังนั้น เมื่อเข้าไปใกล้พอที่จะเรียกกันได้ยิน เขาก็ตะโกนเรียกออกไปว่า “ไมค์คุณนั่นนะ กำลังมองหาใครอยู่หรือเปล่า ?”

เร็นสเบอร์กรู้ว่า ภาษาอังกฤษของเขา ซึ่งเป็นชาวอาฟริกา คงจะไม่ชัดเจนเหมือนกับคนอังกฤษแท้ ๆ แต่เขารู้ดีว่าคนอังกฤษทุกคนก็ควรจะเข้าใจ เพราะเขาอายุ ๔๐ ปี และได้ทำงานในกิจการรถไฟนี้มาเป็นเวลา

นานถึง ๒๐ ปีแล้ว เขาได้ก้าวเข้าไปใกล้อีก และได้ลดเสียงลงเป็นเสียงพูดอย่างธรรมดาว่า “นี่ คุณ จะให้ผมช่วยอะไรไหม คุณคุณไม่ใช่คนแถบนี้กระมัง ?”

ชายผู้นั้นหันกลับมาองดูเร็นสเบอร์ก และเร็นสเบอร์ก ได้เห็นว่าเขาเป็นนายทหาร สวมเครื่องแบบทหารอุสซาร์ ของอังกฤษ ชายผู้นี้มีดวงหน้าเศร้าสลด และดูสีหน้าซุบซิดมาก เขายืนมองดูเร็นสเบอร์กอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เดินขึ้นเนินไปโดยไม่ได้ตอบว่าอะไรเลย

เร็นสเบอร์กยืนงงอยู่ด้วยความประหลาดใจอยู่พักหนึ่งจนกระทั่งได้ยินเสียงหวูดรถไฟดังมาแต่ไกล จึงรีบลงมาจากเนินเขานั้น เพื่อไปรับรถไฟขบวนพิเศษตามหน้าที่ของเธอ และเมื่อขบวนรถไฟผ่านไปแล้ว เขาก็หิ้วถุงแมล์ และห่อไปรษณีย์ภัณฑ์ไปมอบให้แก่ชายไปรษณีย์ประจำตำบลนั้นต่อไป หลังจากนั้นเขาได้เอ่ยถามขึ้นว่า

“ชายแปลกหน้าคนหนึ่งที่สวมเครื่องแบบทหารเก่า ๆ นะ เป็นใครกันครับ ? ตอนที่ผมเดินไปรับรถไฟขบวนพิเศษที่สถานีนั้น ผมเห็นเขาเดินลงมาจากเนินเขา...”

นายไปรษณีย์ตำบลปล่อยถุงหลุดลงจากมือ เมื่อได้ยินเร็นสเบอร์กพูด เขารีบถามขัดจังหวะขึ้นมาทันทีว่า “คน ๆ นั้นสวมเสื้อสีแดงสดและกางเกงสีทึบก็ใช่ไหม ?”

“ใช่แล้วครับ” เร็นสเบอร์กรับคำ “ผมดูเขาค่อนข้าง ๆ จะเป็นพวกทหารอังกฤษที่เคยทำสงครามกับเรา”

“ถ้าเช่นนั้นคนที่คุณเห็นก็เป็นเขาจริง ๆ นะแหละ” นายไปรษณีย์พูด “ตามปกติเขาจะมาในเดือนตุลาคมหรือบางทีก็เดือนธันวาคม คุณเพิ่งมาอยู่ที่นี้เพียง ๖ สัปดาห์ จึงยังไม่รู้อะไร ไปถาม โชมานน์เถอะ เขาจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณฟังเอง”

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๗ อันเป็นปีที่เร็นสเบอร์ก เห็นภาพของชายประหลาดผู้นั้น มีบุคคลเหลืออยู่ในตำบลนั้นคนเดียวที่ยังรู้เรื่องนี้โดยตรง และสามารถเล่าเหตุการณ์ที่ล่วงมาแล้วได้ถูกต้อง เขาผู้นั้นเป็นชาวนาผู้ชราชื่อ **คอร์เนเลียส โชมานน์** ผู้ซึ่งเมื่อวัยหนุ่มได้เคยสู้รบกับทหารอังกฤษในสงครามโบเออร์ โดยได้เข้าประจำบ้านกัน

ที่เกลุค อันเป็นตำบลใกล้ ๆ กับ ดาลมานูทา อันเป็นที่
ที่รถไฟหยุดนั่นเอง

ความจริง ไชมานน์เองก็ไม่ได้ยืนยันถึงชื่อของนาย
ทหารอังกฤษผู้นี้อย่างแน่นอน แต่เรื่องราวที่เขาทราบมา
ก็บ่งชี้ว่าต้องเป็นเช่นนั้น คือนายทหารอังกฤษที่กล่าว
ถึงนี้คงต้องเป็น **พันตรี เวอร์นอน** ซึ่งได้ตกหลุมรัก
หญิงสาวชาวเผ่าโบเออร์ ซึ่งเป็นฝ่ายศัตรูของเขานั้นเอง
เรื่องที่ไชมานน์เล่ามีดังนี้ :-

ในปี ค.ศ. ๑๙๐๐ **แคโรลิน พอทกีเตอร์** เป็น
หญิงสาวสวยชาวเผ่าโบเออร์ เพิ่งมีอายุได้ประมาณ ๒๐
ปี ในระยะนั้นก็เกิดสงครามโบเออร์ก็ถูกทหารอังกฤษตี
แตกจนต้องถอยร่นมาเรื่อย ๆ ในที่สุดชาวเผ่าโบเออร์
มาตั้งมั่นขุดสนามเพลาะอยู่ห่างจากสถานที่นี้ไปประมาณ
๑๒ ไมล์ ส่วนสถานที่นี้ (คือที่สถานีหยุดรถไฟดาลมา-
นูทา) ก็เป็นที่ที่ทหารอังกฤษมาตั้งมั่นประชิดอยู่ เป็น
ธรรมดา เมื่อทหารอังกฤษมาถึงตำบลนี้ ก็เข้ายึดครอง
หมดทุกสิ่งทุกอย่างและทุก ๆ คนเป็นของทหาร ซึ่งก็

รวมทั้งครอบครัว พอทกีเตอร์ด้วย ในครอบครัวนี้ในตอนนั้นก็มิสมชิกเหลือเพียง ๒ คน คือ นางพอทกีเตอร์วัย ๔๐ ผู้เป็นมารดาและแคโรลีนผู้บุตรสาว ทั้งสองแม่ลูกอาศัยอยู่ในบ้านไร่เล็ก ๆ แลวนั่นเอง ดังนั้น บ้านเล็ก ๆ ของเธอจึงถูกริบเอาเป็นที่พำนักของ พันตรี เวอร์นอนและนายทหารอีก ๓ คน

แคโรลีน เป็นหญิงสาวสวยมากทีเดียว เธอมีร่างสูงสง่า มีผมดำ แลนัยตาซึ่งงามอย่างประหลาด ดังนั้นการที่นายทหารอังกฤษผู้นี้จะหลงรักเธอ จึงเป็นเรื่องที่ไม่มีใครประหลาดใจเท่าใดนัก ในระหว่างนั้น บิดาของเธอไปเป็นทหารรบพุ่งอยู่กับชาวเผ่าโบเออร์ ซึ่งก็หมายความว่าเธอกับเขาเป็นศัตรูกันโดยแท้

ระยะเวลาที่ เวอร์นอนพักอยู่ในบ้านของแคโรลีนนั้น พวกทหารอังกฤษกำลังรวมพลและเสบียงอยู่จึงไม่มีการรบใหญ่นัก นอกจากมีการชู้มโจมตีกันเพียงประปราย แต่แล้ววันหนึ่งก็มีคำสั่งมาว่าให้ทหารอังกฤษเริ่มเข้าทำการโจมตีใหญ่ได้ ในคืนวันที่เวอร์นอนจะจากแคโรลีนไป

เพื่อโจมตีพวกชาวเผ่าโบเออร์นั้น เขาได้ขอให้ แครโรลิน สัญญากับเขาว่า เมื่อสงครามเลิกแล้ว เขาจะขอให้เธอ แต่งงานกับเขา

ตามข่าวที่เล่ากันมา ปรากฏว่า แครโรลิน ได้ขอให้ เวอร์นอน เลิกทำสงครามเช่นฆ่าพวกเธอเสีย แล้วเธอ จึงจะยอมแต่งงานกับเขา แต่ก็แน่ละ เวอร์นอนย่อมจะต้องทำตามไม่ได้ เพราะมันหมายความว่า เขาจะต้องขึ้น ศาลทหาร และก็คงจะต้องถูกพิพากษาประหารชีวิตฐาน ละทิ้งหน้าที่ในยามสงคราม แต่ความรักของเขาที่มีต่อ สาวน้อยแครโรลินก็สุดที่จะทำให้เขายับยั้งขังใจต่อไปได้ และดังนั้น เมื่อกองทัพอังกฤษออกทำการโจมตีกวาดล้างพวกโบเออร์ในระยะต่อจากนั้น ก็ปรากฏว่า พันตรี เวอร์นอนหายตัวไปอย่างลึกลับ

ทางฝ่ายอังกฤษถือว่า เขาเป็นผู้มีความผิดฐานละ ทิ้งหน้าที่ในยามสงคราม แต่ทว่าเนื่องจากต่อจากนั้นได้ มีการรบพุ่งกัน อย่างรุนแรงระหว่างทหารอังกฤษกับชน เผ่าโบเออร์ จึงไม่มีใครสนใจติดตามหาตัวเวอร์นอนและ

ในระหว่างนั้นเอง เวอร์นอนก็ซ่อนตัวอยู่บนเพดานบ้าน
ของแม่สาวน้อยแคโรลีนนั่นเอง

มารดาของแคโรลีนร้องไห้คร่ำครวญด้วยความเสีย
ใจอย่างสุดซึ้ง เมื่อนางทราบว่าบุตรสาวยอมรับรักกับพวก
“เสื้อแดง” คือทหารอังกฤษ ซึ่งเป็นฝ่ายศัตรูของชนเผ่า
ของเธอ และแม้จะได้ตัดทอนบุตรสาวอย่างไร ก็ไม่ได้ผล
กรรมลิขิตได้ทำให้หนุ่มสาวทั้งสองไม่สามารถจะแยกจาก
กันได้เสียแล้ว ในที่สุดทั้งสองก็กะแผนการณ์ว่าจะพากัน
หลบหนีไปยังเขตแดนโปรตุเกส ซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียง
๕๐ ไมล์เท่านั้น เพราะเมื่อไปถึงที่นั่นแล้วก็คงจะปลอดภัย
เนื่องจากว่ากฎหมายอังกฤษไม่มีอำนาจครอบครองไป
ถึงดินแดนแห่งนั้น

คืนวันก่อนที่จะหนีไปวันหนึ่ง แคโรลีนได้พยายาม
จัดหารถม้าคันเล็ก ๆ คันหนึ่งพร้อมทั้งม้าที่มีกำลังดี ๖
ตัว เพื่อเป็นพาหนะสำหรับพาเขาทั้งสองหนีไปด้วยกัน
แต่แล้วพวกทหารอังกฤษก็กลับมายังที่นั่นอีกเพื่อจะมา
พักชุมนุมพล หลังจากที่ได้ถูกพวกโบเออร์ตีแตกวิ่งมา

คนใช้ชราคนหนึ่งของแคโรลีนรู้เรื่องนี้ดี จึงกระหืดกระหอบมาบอกหนุ่มสาวทั้งสองให้ทราบข่าวนี้ ดังนั้น เวอร์นอน จึงรีบหนีขึ้นไปซ่อนตัวอยู่บนภูเขาก่อน ส่วนทางนี้แคโรลีนก็จัดแจงผูกม้าเทียมรถเข้าอย่างเร่งรีบ ในนาที่สุดท้ายที่เธอเทียมม้าเสร็จและกำลังจะขับรถเคลื่อนออกจากที่อยู่แล้วนั่นเอง นายทหารอังกฤษก็มาถึง และมารดาของแคโรลีนก็ออกมาพูดอะไรซุบซิบกับนายทหารอังกฤษผู้หนึ่ง

ไม่มีเวลาเหลือสำหรับคิดอะไรอีกต่อไปแล้ว แคโรลีน กระตุกบังเหียน ให้รถเคลื่อนที่ออกโดยพลันพร้อมกันนั้น นายทหารอังกฤษก็ตะโกนออกคำสั่งให้เธอหยุดทันที แต่แคโรลีนไม่ฟังเสียง เธอควรถตะบึงไปข้างหน้าอย่างไม่คิดชีวิต ผ่านภูเขาสูงที่เวอร์นอนซ่อนตัวอยู่ พร้อมกับตะโกนให้เขารีบลงมาสมทบกับเธอโดยเร็ว แต่ในขณะเดียวกันพวกทหารอังกฤษก็ไล่ตามหลังมาอย่างไม่ลดละ และเมื่อเวอร์นอนได้ยินเสียงแคโรลีนเรียกให้ลงมาสมทบกับเธอในรถคันนั้น พวกทหารอังกฤษ ก็ยิ่งเร่งฝีเท้า

ตามมาหนักขึ้นทุกที ในที่สุดทหารอังกฤษได้ใช้ปืนยิงมาที่รถหลายนัด ซึ่งทำให้เวอร์นอนต้องตัดสินใจหยุดรถ เพราะเกรงว่าหากปล่อยให้แคโรลีนควบตะบึงต่อไป เธอเองอาจจะพลอยถูกกระสุนหลงเข้าก็เป็นได้

เป็นอันว่า เวอร์นอนถูกจับขึ้นศาลทหารและความรักของหนุ่มสาวก็พังทลาย จากคำพิพากษาปรากฏว่า เวอร์นอนมีความผิดฐานหลบหนีต่อหน้าศัตรู และละทิ้งหน้าที่ในยามสงครามจึงต้องถูกประหารชีวิต

แคโรลีนพยายามเข้าพบทางการอังกฤษ และร้องขอชีวิตของเวอร์นอน แต่ก็ไม่เป็นผล กฎหมายอังกฤษไม่มีข้อผ่อนผันในเรื่องนี้แต่อย่างใด เป็นอันว่าในวันต่อมา เวอร์นอนก็ถูกจับมัดมือไพล่หลังพร้อมกับถอดเครื่องยศออกหมด เขาถูกนำตัวขึ้นไปบนเนินเขา ถูกจับให้ยืนอยู่กับต้นไม้ และก็ถูกยิงเป้าที่นั่นเอง ไม่มีใครทราบว่ แคโรลีนมีความเศร้าโศกเพียงใด แต่ก็มีผู้พบเห็นว่าเธอเฝ้าดูการประหารชายคนรักของเธอ อยู่ไม่ห่างไกลนัก

และเมื่อทหารอังกฤษได้ฝังศพเวอร์นอนไว้นั้นแล้ว เธอได้นำพวงหรีดมาวางไว้บนหลุมฝังศพของเขาด้วย

คืนนั้น ได้เกิดไฟไหม้ขึ้นอย่างลึกลับที่บ้านของ นางพอกกีเตอร์ และเมื่อไฟไหม้แล้ว ก็มีผู้พบซากของ มนุษย์ ถูกเผาดำเป็นตอตะโกอยู่ในกองไฟซากหนึ่ง แคโรลีนสูงประมาณ ๕ ฟุต ๗ นิ้ว ส่วนมารดาของเธอ เป็นคนร่างเตี้ย คือสูงประมาณ ๕ ฟุต ๔ นิ้ว เท่านั้น จากการสำรวจของแพทย์ ก็ลงความเห็น ว่า ซากซึ่งไม่สามารถจะบอกได้ว่าเป็นใครกันนั้น เป็นซากของคน ร่างเตี้ย ซึ่งก็น่าจะเป็นมารดาของแคโรลีนนั่นเอง

สำหรับแคโรลีนนั้น ต่อจากนั้นก็ไม่มีใครได้เห็นเธอ อีกเลย คงรู้กันว่าเธอหายตัวไปอย่างไม่มีร่องรอย บางคนกล่าวว่า เธอได้ขึ้นไปทิวเขาและถึงแก่ความตายที่นั่น แต่บางคนก็ว่า เธอได้ออกจากถิ่นนั้นไปอยู่ที่อื่น เรื่อง จะเท็จจริงอย่างไรก็ไม่มีใครสามารถทราบได้แน่นอน

ส่วนบ้านไร่หลังที่ถูกไฟไหม้นั้น ก็ไม่มีใครคิด

ซ่อมแซมใหม่ คงปล่อยให้เหลือไว้เป็นซากเช่นนั้น เมื่อเวลาล่วงไปนานเข้า ที่นั่นก็กลายเป็นพงรกร้าง มีหญ้าขึ้นเต็มไปหมด และเรื่องของความรักอมตะของนายทหารอังกฤษผู้ยอมสละชีวิตของตนเองด้วยความรักหญิงสาวผู้เป็นชนชาติศัตรู ก็กลายเป็นเรื่องที่ถูกกล่าวขวัญกันต่อมาอีกเป็นเวลานานในแคว้นทรานสวาลล์ตะวันออก

ต่อมามีชาวอาฟริกาหลายคน ได้รายงานแก่เจ้าหน้าที่ว่า เขาได้เห็นนายทหารอังกฤษคนหนึ่งเดินลงมาจากเนินเขา และยื่นมองดูซากสลักหักพังของบ้านที่ถูกไฟไหม้ นั่น แต่เมื่อเจ้าหน้าที่ได้สอบสวนดูในแถบนั้นก็ไม่ปรากฏว่า มีทหารอังกฤษคนใดอยู่บริเวณนั้นเลย (ตอนนี้สงครามสงบแล้ว) ดังนั้นจึงคิดกันว่า พวกคนพื้นเมืองเหล่านั้นตาฟาดไปเอง

ในปีต่อมา ในตอนกลางคืนของวันที่ ๑ เดือนตุลาคม ก็มีคนหลายคนได้มารายงานเจ้าหน้าที่อีกว่า เขาได้เห็นทหารลึกลับสวมเสื้อแดง จึงมีผู้คอยวางยามเฝ้าดูกันขึ้นอย่างเอาจริงเอาจังแต่ก็ไม่มีผล จนกระทั่ง

ในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ของปีต่อมา มีคนใจกล้า ๒ คน ชื่อ **แวน เบล็อก** และ **เคอทเซ** ไปคอยเฝ้าดูด้วยความอดทน คราวนี้ได้ผลสมหวัง เพราะพอดวงอาทิตย์ตกแล้วไม่นาน ในขณะที่ยังมีแสงสว่างพอเห็นได้อยู่ นั่น ทั้งสองคนที่เฝ้าดูอยู่ ก็เห็นทหารลึกลับผู้นั้นเดินลงจากเนินเขา

คนทั้งสองได้มาเล่าให้เจ้าหน้าที่ในตำบลฟังต่อ มาว่า เขาได้เฝ้าดูอยู่และได้เห็นร่างนั้นในระยะใกล้ จนกระทั่ง สามารถมองเห็นรอยรูกกระสุนที่เสื่อแดงของทหาร ผู้นั้นในระยะเหนือหัวใจ และได้เห็นรอยเลือดเประอยู่รอบ ๆ รูกกระสุนด้วย

คนพื้นเมืองแถบนั้นต่างมีความกลัวเรื่องนี้กันมาก และพอถึงเดือนตุลาคม และเวลาราว ๆ ก่อนคริสต์มาส ต่างก็พากันปิดประตูบ้านลั่นดานอย่างแน่นหนา

เรื่องนี้ได้เป็นข่าวเล่าลืออยู่เช่นนั้น โดยไม่มีนักวิทยาศาสตร์ผู้ใดสนใจเลย จนกระทั่งหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็มีชาย ๒ คน และหญิง ๑ คน เดินทางมาจาก โยฮันเนสเบิร์กได้มาค้างแรมที่ใกล้ ๆ ซากบ้านร่างนั้น

และก็รายงานว่าไม่ได้เห็นอะไรเลย แต่ในวันนั้นเป็นวันที่ ๒๒ ตุลาคม ดั่งนั้นวันรุ่งขึ้นคนหนึ่งจึงไปยังที่นั่นอีก และคราวนี้ก็บอกว่าได้เห็นทหารลึกลับผู้นั้น เขาพยายามพูดด้วย แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบอย่างใด

โซมานน์ผู้เล่าเรื่องนี้กล่าวว่า ร่างนั้นมักจะปรากฏตัวให้เห็นในตอนเย็นของวันที่ ๑๓ ตุลาคม แต่บางทีก็เลื่อนไปเป็นในระยะเวลาระหว่างวันที่ ๑๓ ถึง ๒๔ และอีกครั้งหนึ่งก็มักจะปรากฏตัวในระหว่างวันที่ ๒๐ ถึง ๒๒ ตุลาคม ยังไม่มีผู้ใดสามารถทราบถึงเหตุผล ในเรื่องเกี่ยวกับวันดังกล่าวเลย

อันที่จริง ก็ยังไม่มีข้อพิสูจน์ว่า ร่างนั้นจะเป็นวิญญาณของพันตรีเวอร์นอนหรือเปล่า แต่ตามรูปการณ์ของเรื่องก็น่าจะต้องเป็นไปเช่นนั้นจริง ๆ มร. โซมานน์กล่าวว่า “แม้ผมจะไม่เชื่อเรื่องผี แต่ผมก็ได้เห็นร่างนี้มาหลายต่อหลายครั้งแล้ว ร่างนี้เดินลงมาจากต้นไม้ (ที่ถูกประหารชีวิต) ลงมายังบ้านไร่ที่ถูกไฟเผาจนเหลือ

แต่ซากนั้น ยืนอยู่ที่นั่นครู่หนึ่ง และก็เดินขึ้นเนินเขาไป
ยังสถานที่ที่ฝังศพ”

เมื่อปีที่แล้ว มีนักวิทยาศาสตร์คนหนึ่ง จาก
โยฮันเนสเบิร์กมา ณ ที่นั้น เขาได้พบร่างนั้น หรือว่า
วิญญาณนั้นเหมือนกัน ได้พยายามพูดจาถามร่างนั้น
แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบอย่างใด เขาได้ถามว่า “คุณเป็น
ใคร ? กำลังหาอะไรอยู่ ?” แต่ร่างของทหารผู้นั้นหันมา
มองเขาอย่างเศร้า ๆ แล้วก็หันหลังกลับ ค่อย ๆ เดิน
ขึ้นเนินไปยังป่าช้าอย่างสงบ

จากนิตยสาร FATE December 1959

หมายเหตุ :- ในเรื่องนี้มีปัญหาอยู่หลายอย่างที่ชวนให้สงสัย
ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้เรียนถามโอบปาติกะองค์หนึ่งไว้แล้ว แต่เนื่องจากหน้า
กระดาษจำกัด ไม่อาจจะนำลงในฉบับนี้ได้ ฉะนั้นขอให้รอเอาไว้อ่าน
คำตอบในฉบับหน้า

อธิบายปัญหา ในเรื่องรักมีกรรม

*เรื่อง **รักมีกรรม** ซึ่งได้นำลงในเดือนมีนาคมที่แล้วมานี้ ปรากฏว่า มีปัญหาที่น่าสงสัยอยู่หลายอย่าง และข้าพเจ้าก็ได้เรียนถามโอบปาติกะองค์หนึ่งไว้แล้ว แต่เนื่องจากหน้ากระดาษในเดือนที่แล้วมีไม่พอ จึงได้นำมาลงในฉบับนี้ และถ้าหากผู้ใดอ่านปัญหาในฉบับนี้ไม่รู้เรื่อง ก็หมายความว่าไม่ได้อ่านเรื่องที่แล้วมา เพราะฉะนั้น ก็ขอให้ย้อนกลับไปอ่าน ส่วนปัญหาที่น่าสงสัยในเรื่องนี้ก็คือ :-

ทำไมเขาเป็นทหารฆ่าคนตายมามากจึงไม่ตกนรก ?
ทำไมจึงต้องมาวนเวียนอยู่ในสถานที่ที่ถูกลง่า และสถานที่อันเป็นที่อยู่ของหญิงที่เขารัก ทำไมจึงไม่ไปไหน ?

ก่อนอื่นท่านขอให้นึกถึงหลักพระพุทธศาสนาซึ่ง

พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า **เมื่อจิตเศร้าหมองแล้ว ทุกคติเป็นอันหวังได้** พุทธพจน์บทนี้หมายความว่า คนไหน ในขณะที่กำลังจะดับจิต ถ้าจิตใจเศร้าหมอง คือมีความทุกข์ทรมานหรือมีความห่วงใย มีความวิตกกังวลต่าง ๆ ถ้าหากตายลงในขณะที่จิตใจอยู่ในสภาพอย่างนี้ ตายไปแล้วจะต้องไปสู่ทุกคติ คือตายไปแล้วก็ต้องลำบาก เพราะคำว่า **ทุกคติ** ตามศัพท์แปลว่า **ไปลำบากหรือไปเป็นทุกข์ ไปไม่ดี** ดังเช่นในกรณีของนายทหารผู้นี้

ส่วนปัญหาที่ว่า ทำไมจึงไม่ตกนรกนั้น ? ท่านได้ให้ความกระจ่างว่า คำว่า **นรก** มิได้มีความหมายว่า จะต้องเป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่ง และในเมืองนรกนั้น จะต้องมียมบาล จะต้องมีไฟ มีกะทะทองแดง มีต้นจิวอะไรต่าง ๆ ในทำนองนี้เสมอไป อันที่จริงนายทหารผู้นี้เขาก็ได้ตกนรกอยู่แล้ว เพราะในทางจิตใจของเขานั้น ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างหนักมาตั้งแต่ตายจนถึงบัดนี้ และก็ยังไม่มีใครทราบว่าจะต้องทุกข์ทรมานอยู่ในสภาวะอย่างนี้ต่อไปอีกนานเท่าไร ขอให้

นึกถึงว่า คนอยู่ในโลกมนุษย์ และกำลังอยู่ในความรัก แต่แล้วก็มีเหตุที่ทำให้ถูกศาลพิพากษาให้ประหารชีวิต ลองนึกดูซิว่า ความทรงจำใจที่ได้รับเพราะการพลัดพราก และการถูกลงโทษถึงตายเช่นนี้ จะรุนแรงสักขนาดไหน และความรู้สึกต่าง ๆ เหล่านี้ทั้งหมดก็ยังคงมีอยู่หลังจากตายและก็รู้สึกว่าคุณยังมีอยู่ ความรู้สึกผูกพันกับหญิงที่ตนรักก็ยังมีอยู่ แต่แล้วเมื่อมาหาที่ไรก็ไม่เคยพบและนอกจากนี้ยังมีปัญหาต่าง ๆ อีกหลายอย่าง ซึ่งตัวเองไม่เข้าใจ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ ก็ล้วนแล้วแต่สร้าง ความทรงจำใจให้แก่ตนทั้งสิ้น ความทุกข์ทรมานเหล่านี้ยังไม่เรียกว่า นรกอีกหรือ ?

คนไทยโดยทั่วไปเมื่อนึกถึงเรื่องนรกก็มักจะนึกถึงเรื่องและรูปภาพเกี่ยวกับเรื่องเมืองนรกตามที่เคยรู้เคยเห็นมา ในเมื่อมาพบตัวอย่างของคนที่มาคนอื่นมามาก ซึ่งก็ถือว่ามี เป็นบาปอย่างหนึ่งตามความคิดเห็นของคนเหล่านี้ จึงได้สงสัยว่า ทำไมเขาจึงไม่ไปถูกทรมานอยู่ในเมืองนรกที่มีไฟ มีเครื่องประหารต่าง ๆ และ

เพราะเหตุที่เรื่องนรกที่คนไทยส่วนมากทราบจากหลักฐานในคัมภีร์เป็นดังที่กล่าวมานี้ จึงไม่ค่อยจะเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง เพราะรู้สึกว่าจะออกจะเกินความจริงมากเกินไป

และสำหรับปัญหาที่ว่า ทำไมนายทหารอังกฤษผู้นี้ถึงที่ตายมาตั้งหลายสิบปีแล้วจึงยังไม่ไปไหน ? ทำไมจึงยังต้องวนเวียนอยู่ในบริเวณที่ถูกฆ่า และก็มาเฝ้าอยู่ที่บ้านร้างหลังนั้น ?

ท่านบอกว่าสันนิษฐานยาก เพราะไม่ได้พบเหตุการณ์นี้ด้วยตัวเอง ในกรณีอย่างนี้อาจจะสันนิษฐานได้หลายอย่าง เช่นเพราะจิตใจหมกมุ่นอยู่แต่เรื่องผู้หญิงที่ตนเองรัก ฉะนั้นความผูกพันก็ต้องเกี่ยวโยงไปถึงสถานที่ที่มีเหตุการณ์เกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนนั้นด้วย และอีกอย่างในกรณีของนายทหารผู้นี้ ก็ไม่แน่ชัดว่าเขาได้แน่ใจว่าตัวเองได้ตายไปแล้วหรือยัง เพราะถ้าหากเป็นคนที่ไม่เชื่อในเรื่องชีวิตหลังจากตาย ทั้งที่รู้อยู่ว่าได้ถูกยิงเป้า ซึ่งก็แน่ใจว่าตนเองจะต้องตาย แต่ในเมื่อเขากลับมีตัวตนเกิดขึ้นใหม่ เหมือนในสภาพเดิม ความนึกคิดก็เหมือนเดิม

จึงอาจจะทำให้เขาเข้าใจว่า ตัวเองยังไม่ตาย ซึ่งถ้าความรู้สึกอันนี้ยังฝังใจอยู่ เขาก็จะไปจากที่เขาถูกฆ่าไม่ได้ เพราะความคิดมันจะวนเวียนอยู่แต่ในเรื่องเกี่ยวกับเหตุการณ์ของสถานที่นั้น และอย่าลืมว่า **ชีวิตของพวกเขา** โอบปาดิกะนั้นเหมือนกับชีวิตในความฝัน ซึ่งในเมื่อตั้งต้นด้วยเรื่องอะไรแล้ว ถ้ายังไม่ตื่น เรื่องในทำนองนั้นก็สืบต่อไปเรื่อย ๆ คนที่เป็นโอบปาดิกะก็เหมือนกัน ถ้าไม่รู้ตัวว่าตาย หรือรู้แต่ก็สงสัยและไม่ค่อยจะมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องโลกหน้า พวกเหล่านี้เป็นพวกที่น่าสงสาร ถึงแม้จะไม่ได้ทำบาปกรรมไว้มาก แต่ชีวิตของเขาก็จะวนเวียนอยู่แต่ในความนึกคิดที่ซ้ำไปก็ซ้ำมา อยู่แต่ในเรื่องเก่า ๆ เหมือนกับในสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ และโดยเฉพาะความรู้สึกนึกคิดที่เกิดขึ้นก่อนหน้าที่จะสิ้นใจนั้น จะมีอิทธิพลเป็นเจ้าเรือนที่ครองอยู่ในใจเกือบตลอดความคิดอย่างอื่นที่เข้ากันไม่ได้ หรือขัดแย้งกันจะเกิดขึ้นได้ยากที่สุด เพราะเหตุนี้ คนที่ตายในลักษณะอย่างนี้จึงมักจะวนเวียนอยู่ในสถานที่ที่เป็นความประทับใจก่อนที่จะสิ้นใจ แต่ถ้าหากคนไหนเป็นผู้ที่เข้าใจเรื่องชีวิตดี

มีพื้นที่ปล่อยวางมาก มีชีวิตอยู่ด้วยเหตุผลมากกว่าอารมณ์ บุคคลประเภทนี้ไม่ว่าจะตายโดยวิธีไหน จะไม่ได้รับการทรมานเหมือนกับพวกที่กล่าวมา และจะสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีเหตุผล ปรับตัวเองให้เข้ากันได้กับโลกใหม่ได้ดี ซึ่งจะทำให้เขามีความสุขและมีความก้าวหน้าในทางสติปัญญาด้วย

อนึ่ง ยังมีปัญหาที่น่าสงสัยอีกข้อหนึ่ง คือ ทำไมนายทหารผู้นี้ ซึ่งไม่ได้มีร่างกายเป็นเนื้อหนังเหมือนกับมนุษย์แล้ว จึงได้มีรอยรูกกระสุนอยู่ที่หน้าอก และมีรอยเลือดเปื้อนอยู่ด้วย สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ?

ท่านแนะนำให้นึกถึงพวกผีหิวขาด ซึ่งตายมาด้วยการถูกตัดศีรษะ พวกเหล่านี้ทั้ง ๆ ที่ไม่มีหัวแต่เขาก็มีชีวิตอยู่ได้ในโลกของโอปปาติกะ ซึ่งถ้าเป็นคน เขาก็มีชีวิตอยู่ไม่ได้เลย ผีหิวขาดเกิดขึ้นได้อย่างไร ? และอีกอย่างหนึ่ง คนที่ตายด้วยอุบัติเหตุ ส่วนมากเมื่อมาเกิดเป็นโอปปาติกะแล้ว สภาพร่างกายมักจะอยู่ในสภาพเดิมเหมือนเมื่อตอนก่อนที่จะสิ้นใจ เช่น เคยมีบาดแผล

อย่างไร หรือพิการอย่างไร เมื่อเกิดเป็นโอบปาติกะสภาพร่างกายก็จะเป็นอย่างนั้น แต่ก็ขอได้โปรดจำไว้ด้วยว่า **ไม่ใช่จะเป็นเช่นนี้ทุกรายไป** และอีกอย่างหนึ่งเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่อยู่ในตอนที่เป็โอบปาติกะนี้ ก็มักจะเหมือนกับเสื้อผ้าที่เขาเคยใช้อยู่เป็นประจำ ในสมัยที่ยังเป็นคนต้องพยายามนึกถึงตัวอย่างเหล่านี้เปรียบเทียบจึงจะเข้าใจได้ว่า ทำไมนายทหารผู้นี้จึงยังมีรอยกระสุนปรากฏอยู่ที่หน้าอก และยังมีรอยเลือดเปื้อนอยู่ แต่นี่ก็เป็นเพียงคำเปรียบเทียบเพื่อให้เข้าใจง่ายเท่านั้น ส่วนหลักวิชาจริง ๆ ที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ว่า ทำไมจึงต้องเป็นเช่นนี้มีรายละเอียดมาก และลึกซึ้งมาก ยากที่คนทั่วไปจะสามารถเข้าใจได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้อธิบาย

ส่วนปัญหาข้อสุดท้ายที่น่าสงสัยก็คือ *โดยธรรมชาติ* คนเราจะเห็นโอบปาติกะไม่ได้ แม้จะใช้ความพยายามสักเพียงไรก็ตาม และถ้าหากโอบปาติกะเป็นสิ่งที่สามารถจะเห็นได้ง่าย ซึ่งใคร ๆ ก็สมารถที่จะเห็นได้แล้ว ปัญหาหลักกลับเกี่ยวกับเรื่องผีสาวนางไม้ ตลอดถึง

เทวดาทั้งหลายก็คงจะไม่มี แต่เหตุไฉนในเรื่องของนาย พันตรีเวอร์นอน จึงมีคนเห็นบ่อย ?

สำหรับในปัญหาข้อนี้ท่านได้ตอบว่า ท่านเองก็ไม่รู้แน่ เพราะไม่ได้สืบเรื่องนี้ และไม่รู้จักกับคน ๆ นี้ด้วย แต่เท่าที่ตอบมานี้ เป็นการตอบตามหลักเกณฑ์โดยทั่วไป กล่าวคือ โดยหลักกรรมดาโอปปาทิกะทั้งหลายมีกายหยาบและละเอียดไม่เหมือนกัน โอปปาทิกะที่จะปรากฏให้คนอื่นเห็นได้นั้น จะต้องเป็นผู้มีกายหยาบและที่ว่ามีกายหยาบนั้นหมายถึงว่า ลักษณะทางร่างกายมีความแน่นเกือบจะเหมือนกายเนื้อ และที่มีกายหยาบนี้ ก็เนื่องมาจากสภาพจิตใจยังเป็นมนุษย์อยู่มาก คือถึงแม้จะได้อตายไปแล้วจากโลกมนุษย์ และแม้จะรู้ตัวว่าได้ตายไปแล้วก็ตาม แต่จิตใจยังเกาะเกี่ยวอยู่กับเรื่องมนุษย์มาก อันนี้ คือเหตุสำคัญอันหนึ่ง ที่จะทำให้เกิดเป็นกายหยาบขอได้โปรดจำหลักไว้ว่า **สภาพแห่งร่างกายของโอปปาทิกะนั้นขึ้นอยู่กับสภาพของจิตใจโดยตรง** เมื่อใจหยาบคือ มีความเกาะเกี่ยวติดอยู่ในเรื่องวัตถุมาก และไม่มี

ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องชีวิต ผู้ที่มีจิตใจหายาบอย่างนี้ ภายก็ย่อมหายาบด้วย ส่วนผู้ที่ได้ฌานขั้นสูง หรือไม่ได้ ฌานแต่มีคุณธรรมสูง มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องชีวิตดี พวกนี้ย่อมมีกายละเอียดกว่า

อนึ่ง คนที่เคยเห็นเฉพาะแต่โอปปาติกะที่มีกายหายาบนั้น เมื่อมาอยู่ต่อหน้าโอปปาติกะที่มีกายละเอียด แม้ตนเองจะรู้อยู่โดยการบอกเล่าจากคนที่มีความดีว่ามี โอปปาติกะอยู่ข้างหน้าตนหรืออยู่ใกล้ ๆ กับตน แต่แล้ว ก็จะไม่มองเห็น เพราะฉะนั้นขอให้สังเกตว่า พวกที่ตาย ด้วยอุบัติเหตุ หรือถูกฆ่าตายและมีความเป็นห่วงอยู่กับ บุคคลในโลกนี้ หรือเป็นห่วงทรัพย์สมบัติอะไรก็ตาม พวกนี้มักจะมีกายหายาบ จึงทำให้บุคคลประเภทที่มีตา เป็นสี่สามารถเห็นได้ในบางครั้ง และการเห็นของผู้ที่มี ตาเป็นสี่นั้น ส่วนมากก็มักจะเกิดในตอนที่ยังจิตว่าง ซึ่งอาจจะมีได้ในบางครั้ง คล้าย ๆ กับคนที่กำลังจะ หลับแต่หูก็ยังได้ยิน ภาวะของจิตในตอนนี้จะลึบจากโลก ภายนอก แต่ก็ยังไม่ถึงกับหมดสติทีเดียว ภาวะของจิตใจ

ในลักษณะเคลิ้มเช่นนั้นแหละ ที่มักจะทำให้เห็นโอปปาติกะ แต่อย่าลืมนะว่า ส่วนมากจะเห็นได้เฉพาะแต่โอปปาติกะ ที่มีกายหยาบ ดังเช่น นายพันตรีเวอร์นอน ในเรื่องรัก มีกรรมอย่างนี้เป็นต้น

อนึ่ง สำหรับผู้ที่ฝึกสมาธิถึงขั้นหลับในสมาธิได้ และสามารถเข้าไปติดต่อกับโอปปาติกะได้นั้น โดยปกติ ก็จะสามารถจะเห็นโอปปาติกะได้มากมาย แต่ถึงกระนั้น ก็ยังมีโอปปาติกะอีกมากมายที่อยู่ในภูมิสูง ซึ่งมีกายละเอียดมาก คนที่ได้สมาธิดังที่กล่าวมาไม่สามารถที่จะเห็นได้ ถึงแม้จะมายืนอยู่ต่อหน้าก็ตาม แต่สำหรับผู้ที่ได้ทิพยจักขุจริง ๆ ซึ่งโดยธรรมดาผู้ที่ได้ทิพยจักขุ จะต้องเป็นคนที่มีจิตใจสูงมาก สำหรับบุคคลประเภทนี้จะสามารถเห็นโอปปาติกะได้มากกว่าผู้ที่หลับในสมาธิได้ มากมาย และเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้เคยเขียนไว้แล้ว ขอให้ไปอ่านดูในเรื่อง **หนูน้อยโรซารี** ซึ่งได้นำลงในหนังสือวิญญูณฉบับเดือนเมษายน - พฤษภาคม ๒๕๑๑ ใน หัวข้อเรื่อง **แว่วเสียงสวรรค์**

ความเป็นกับความตาย

*เมื่อวันที่ ๑๗ มีนาคม ๒๕๑๓ ข้าพเจ้าได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจาก **คุณเอื้อ หงสกุล** ซึ่งลงแต่เดือนแต่ไม่ลงวันที่ ดังสำเนาที่คัดมาให้ดูนี้ ในจดหมายฉบับนี้ คุณเอื้อได้เล่าถึงประสบการณ์เกี่ยวกับความตายเรื่องหนึ่ง และอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับการติดต่อกับผู้ที่ตายไปแล้วโดยวิธีการเข้าทรง ทั้งสองเรื่องนี้รู้สึกว่าเป็นตัวอย่างที่ดีมาก สำหรับที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่า **คนเราเมื่อตายแล้วมีสภาพอย่างไร ชีวิตหลังจากตายกับชีวิตในความฝันมีลักษณะที่เหมือนกันอย่างไรบ้าง และแตกต่างกันอย่างไรบ้าง** ซึ่งจากตัวอย่างอันนี้จะทำให้เรารู้สึกว่า **ความเป็นกับความตายเกือบจะไม่มีอะไรที่แตกต่างกันเลย** ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ความตายไม่ใช่เป็นความสูญเสียชีวิตอย่างที่คนทั่วไปเข้าใจ เพราะฉะนั้นจึงหวังว่าประสบการณ์ของคุณเอื้อ หงสกุล ตามที่เล่ามานี้ คงจะทำให้คนอื่นอีกมาก

*วิญญาน ฉบับที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๑๓

มายที่ได้อ่านและมีความเชื่อมีความสบายใจขึ้น เพราะไม่ต้องกลัวตายอีกต่อไป คุณเอื้อ หงสกุล ในขณะที่ก็ยังมีชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้นถ้าหากคนไหนสงสัยว่าเรื่องที่เล่ามานี้จะจริงหรือเท็จเป็นประการใด ท่านก็สามารถที่จะไปสอบถามด้วยตนเองได้ หรือมีจดหมายไปถามก็ได้ ตามตำบลที่อยู่ที่ได้แจ้งไว้

โรงเรียนรุจิเสวีวิทยา

เลขที่ ๑๗๔ ซอยศุภราช ถนนพหลโยธิน ตำบลสามเสนใน อำเภอพญาไท จังหวัดกรุงเทพมหานคร โทร. ๓๗๒๐๙

มีนาคม ๒๕๑๓

เรียนคุณพร รัตน์สุวรรณ ที่นับถือ

ผมได้รับหนังสือ “การติดต่อวิญญาณ โดย เอส-เทลล์โรเบิร์ตส์” ที่คุณส่งไปเปลี่ยนให้แล้ว จึงขอแสดงความขอบคุณมา ณ ที่นี้ ผมจึงได้ส่งฉบับที่เรียงหน้าผิดและขาดตกบกพร่องคืนมาให้

ในจดหมายฉบับก่อนผมได้บอกว่า ผมมีประสบการณ์เกี่ยวกับวิญญาณอยู่หลายครั้ง เพื่อตอบแทนความกรุณาที่คุณพรได้เปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ไป ผมจึงใคร่จะเล่าให้ทราบสัก ๒ เรื่อง เพราะคิดว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อการค้นคว้าเรื่องวิญญาณของคุณพรบ้าง

เรื่องแรกนั้นเกิดขึ้นเมื่อราว พ.ศ. ๒๔๗๐ ขณะนั้น ผมมีอายุ ๒๐ กว่า ผมไปนอนพินกรรมที่โรงพยาบาลศิริราช เนื่องด้วยนายแพทย์เป็นเพื่อนนักเรียนชั้นเดียวกัน จึงไม่ได้มีการตรวจตรากันอย่างละเอียด สมัยนั้นการฉีดยาให้ชาเฉพาะแห่งไม่มี เขาจึงจัดการวางยาสลบแก่ผม

ผมได้สังเกตอาการสลบนั้น รู้สึกว่าร่างกายได้เริ่มไม่มีความรู้สึก และนี่ก็ให้กระดูกกระดูกไม่ได้ เริ่มแต่ปลายนิ้วเท้านิ้วมือก่อน พออาการไม่รู้สึกนั้นขึ้นมาถึงคอก็รู้สึกแน่นเหมือนถูกกดจมอยู่ในน้ำ แล้วก็เลยหลับผล็อยไป

ระหว่างที่หลับอยู่นั้น ผมรู้สึกว่า ผมลุกขึ้นจากเตียง

ตัวลอยออกไปทางประตูห้อง แล้วเลี้ยวตามทางเดิน ไปถึงหน้าต่าง ข้างนอกหน้าต่างมีต้นมะขามใหญ่ ผมได้ ลอยออกไปนอกหน้าต่าง และไปลอยวนอยู่ที่โคนต้น มะขามประเดี้ยวหนึ่ง ก็ลอยต่อออกไปยังกลางสนามหญ้า ซึ่งตรงนั้นมีบ่อน้ำมีร้านต้นไม้ทาสีขาว ๆ ปลูกต้นพวง ชมพู คลุมบ่อน้ำอยู่ ผมก็ไปที่บ่อน้ำนั้นอยู่พักหนึ่ง จึง ลอยกลับมาในห้องและขึ้นนอนบนเตียงตามเดิม

ขณะนั้นเองผมก็รู้สึกตื่นขึ้น ในปากผมมีสำลีเต็ม ได้ยินเสียงหมอสั่งให้เปิดตู้เอายาชนิดมา และเสียงนาง พยาบาลถามว่า กุญแจตู้อยู่ที่ไหน หมอสั่งว่า ไม่ต้อง หากุญแจแล้ว ให้ทุบกระจกตู้ยาเลย พอเสียงกระจก แตก ผมก็ลืมตาขึ้น นางพยาบาลที่ยืนอยู่ข้างเตียงคนไข้ ก็ร้องว่า “ฟื้นแล้ว ๆ” หมอชะโงกเข้ามาดูแล้วบอกว่า ไม่ต้องฉีดยาแล้ว

ผมถามหมอว่า เกิดเรื่องอะไรกันขึ้น หมอบอกว่า จะเกิดอะไรละ ลือซอออกไปตั้งหลายนาที่นะซี ผมถามว่า ซอคายังไง หมอบอกว่า หัวใจลือหยุดเต้นนะซี ผมถามว่า

หัวใจหยุดแล้วเป็นยังไง หมอบตอบว่า หัวใจหยุดเต้นก็คือขาดใจตายไปแล้วนะซี ถ้าจิตยาให้เต้นใหม่ไม่ได้ ลี้อก็ตายเลยเท่านั้น ลี้อมีโรคอะไรประจำตัวบ้าง ทำไมไม่บอกอ๊ว ผมบอกว่า ผมเป็นมาเลเรียแล้วกลายเป็นโรคโลหิตจาง หมอบอกถ้าอ๊วรู้ว่าลือเป็นโรคโลหิตจาง อ๊วก็ไม่จักวางยาสลบหรือก นี่เคราะห์ดีนะที่หัวใจมันกลับมาเต้นขึ้นมาเองได้ ไม่งั้นลือเป็นผีไปแล้ว ต่อจากนั้นหมอกก็ให้ยาบำรุงหัวใจและให้นอนนิ่ง ๆ อยู่ ๑ ชั่วโมง

ระหว่างนอนอยู่นั้นผมตั้งใจสงสัยว่า ไอ้ที่ผมฝันเห็นว่าตัวลอยออกไปนอกตึกนั้น บ่อน้ำ ต้นมะขามและสิ่งต่าง ๆ ที่เห็นนั้นมันมีจริงหรือเปล่า ฉะนั้น พอเขาอนุญาตให้ลุกขึ้นกลับบ้านได้ ผมก็ออกไปดูที่ทางเดินและไปดูที่หน้าต่าง ผมเห็นต้นมะขาม สนามหญ้า บ่อน้ำ และต้นพวงชมพูที่ขึ้นบนรั้วคลุมบ่ออยู่มีจริง เหมือนอย่างที่เห็นในระหว่างผมขาดใจนั้นครบทุกอย่าง ดังนั้นผมจึงเชื่อว่า คนเรานี่เมื่อขาดใจแล้ว วิญญาณมันก็ออกจากร่างและไม่ได้ไปไหน มันก็อยู่ในโลกนี้เอง และมัน

ก็มาอยู่ที่ร่างกายของมัน อย่างผมถ้ากลับเข้าร่างไม่ได้ก็ คงจะตายไปแล้ว

อีกเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ กล่าวคือ พี่เขยผมเป็นมะเร็งที่ท้องน้อยตายไป พอเวลาเที่ยงพี่สาวผมจะต้องได้กลิ่นน้ำเหลือง เขาก็จุดบู่หรือวาง ไม้ข้างแก้วกาแฟดำเย็น กลิ่นก็หายไป เพราะแกชอบสูบบุหรี่ และดื่มกาแฟดำเย็นในเวลาเที่ยงทุกวัน ครั้นผมทราบเข้า ก็คิดจะทดลองติดต่อกับวิญญาณของพี่เขยดู

วิธีการของผมก็คือ เอาลูกจ้ำงผู้หญิง ชื่อ **นางทรัพย์** มาสะกดจิตให้หลับก่อน แล้วเอานางเชื้อ ซึ่งเป็นญาติกับผู้ตายมาสะกดให้หลับอีกคนหนึ่ง คราวนี้ก็ส่งนางทรัพย์ให้บอกพี่เขยผมให้มาเข้าตัวนางเชื้อ ปรากฏว่านางเชื้อกลายเป็นคนทรงขึ้นมาได้ และสามารถตอบคำถามต่าง ๆ เหมือนอย่างตัวพี่เขยผมมาพูดเอง แต่นางเชื่อนั้นบอกว่ายังเจ็บที่แผลมะเร็งอยู่ ทั้ง ๆ ที่นางเชื้อก็เป็นคนดี ๆ ไม่ได้เป็นอะไร ผมจึงจับความได้ว่า การที่วิญญาณของพี่เขยบอกว่าเจ็บปวดอยู่นั้น คงเป็น

เพราะวิญญาณมีอุปาทานนั่นเอง ผมทราบว่าพี่เขยผมเป็นคนเชื่อถือในพระพุทธคุณ ผมจึงบอกว่าผมจะอัญเชิญพระพุทธคุณมารักษาให้เอาไหม วิญญาณบอกว่าเอา ผมก็ตั้งนะโมว่า อิติปิโสเป่าไปที่ตัวนางเชื้อ พร้อมกับบอกว่าด้วยอำนาจของพระพุทธคุณนี้คุณพี่ต้องหายปวดแน่แล้วและถามว่ารู้สึกหายปวดหรือไม่ วิญญาณในร่างของนางเชื้อก็รับว่า ค่อยยังชั่วทุเลาการปวดไปแล้ว ผมได้ถามอะไรต่ออะไรกับวิญญาณนั้นอยู่นานพอสมควร จึงได้ปล่อยยให้ลาไป เท่าที่สังเกตดูรู้สึกว่า วิญญาณของผู้ตายนั้นมีความจำเสื่อมไปมาก และไม่มีความรู้เรื่องใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นภายหลังการตายเลย ผมได้ทดลองเพียงคนเดียวเท่านั้นก็ไม่ได้ทดลองอีก เพราะผู้หญิงสองคนนั้นได้พากันหนีออกจากบ้านไป เนื่องจากความกลัว เพราะเขาว่าแลเห็นผู้ตายมาปรากฏให้เห็นบ่อย ๆ ทั้งในเวลาหลับตาและเวลาตื่น แต่เวลาตื่นเห็นเพียงเงา ๆ เท่านั้น

เท่าที่เล่ามานี้ หวังว่าจะเป็นประโยชน์แก่คุณพรบ้างไม่มากนักน้อย

ขอขอบคุณอีกครั้งที่เปลี่ยนหนังสือให้ใหม่ ส่วนหนังสือที่คืนมานั้นผมแยกส่งมาต่างหาก

ด้วยความนับถือ

เอื้อ หงสกุล

จากตัวอย่างที่ท่านได้อ่านมานี้ ท่านจะเห็นได้ว่า คนที่นอนหลับแล้วฝันไป กับคนที่ได้ตายไปแล้วนั้น มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันมาก กล่าวคือ **ชีวิตในความฝัน** เกิดจากความนึกคิด **ชีวิตหลังจากตาย** ก็เกิดจากความนึกคิดเช่นเดียวกัน ลักษณะของร่างกายก็คล้ายกันมาก ด้วยเหตุนี้ คนที่ไม่ทราบความจริงเกี่ยวกับเรื่องโอปปาติกะ หรือไม่เชื่อว่าคนเราตายแล้วยังมีชีวิต ก็อาจจะเห็นได้ว่า เรื่องที่คุณเอื้อเล่าให้ฟังนี้ ก็คือความฝันนั่นเอง แต่ความเป็นจริงเรื่องนี้ไม่ใช่ความฝัน เพราะตอนนั้นคุณเอื้อได้ตายไปชั่วขณะหนึ่ง ขอให้สังเกตว่า **สิ่งที่คุณเอื้อได้เห็น** ภายหลังจากการช็อคครั้งนั้น ตรงกับข้อเท็จจริง ไม่ใช่การนึกเห็นไปเองเหมือนกับในความฝันและการเห็นในลักษณะนี้ ก็ผิดกับความฝันอีกอย่างหนึ่ง คือ

สิ่งต่าง ๆ ที่เห็นในความฝันจะลบเลือนไปได้ง่ายมาก บางคนพอตื่นขึ้นมาไม่นานเท่าไรก็ลืมหมด ไม่ประทับใจ ส่วนภาพต่าง ๆ ที่คุณเอื้อได้เห็นภายหลังจากการช็อค นั้นเป็นภาพประทับใจ การเห็นในลักษณะอย่างนี้ไม่ว่า เวลาจะล่วงเลยมาสักกี่สิบปีก็จะมีลืม เมื่อนึกขึ้นมา คราวใด ก็จจะรู้สึกเห็นได้ชัดเจน เสมือนกับเพิ่งเห็นมา ใหม่ ๆ และโดยปกติการเห็นในลักษณะนี้ จะฝังอยู่ใน ความทรงจำยิ่งกว่าการได้ไปเห็นอะไรมาด้วยตาเนื้อเสีย อีก นี่คือข้อที่แตกต่างกัน

ตามความรู้สึกส่วนตัวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ สงสัยว่า เรื่องที่เล่ามานี้เป็นความฝัน เพราะตัวอย่าง เช่นนี้ข้าพเจ้าเองก็เคยประสบมาแล้วด้วยตนเอง และที่ พบในเอกสารที่ฝรั่งเขาเขียนเอาไว้ก็มีมากมาย และที่คน ไทยเล่าให้ข้าพเจ้าฟังก็มีอยู่หลายเรื่อง แต่ไม่มีเรื่องไหน ซึ่งมีหลักฐานชัดเจน พอที่จะทำให้คนสงสัยติดตามไป พิสูจน์ได้เหมือนกับเรื่องของคุณเอื้อ หงสกุล ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงได้นำมาลงในหนังสือวิญญาน เพื่อไม่ให้เรื่อง นี้ต้องสูญไป และขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วยว่า :-

คนเราเมื่อตายแล้วจะมีลักษณะเหมือนกับที่คุณเอื้อเล่าให้ฟังนี้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะต้องเป็นเช่นนี้ทุกรายไป เพราะบางคนในขณะที่ตายอาจจะไม่รู้สึกรู้ตัวว่า ตัวเองออกมาจากร่างกายในลักษณะอย่างไร เพราะอาจจะตายในขณะที่ไม่รู้สึกรู้ตัว และหลับอยู่เป็นเวลาชั่วระยะเวลาหนึ่ง พอตื่นขึ้นมาก็เห็นตัวเองอยู่ในโลกใหม่ คือในโลกของโอปปาทิกะ ไม่เห็นสภาพในโลกมนุษย์เลย เช่นอย่างในกรณีของคนที่คุณเอื้อก็ไปปฏิสนธิอยู่ในภูมิของโอปปาทิกะทันที โดยไม่เกี่ยวข้องกับโลกมนุษย์ แต่บางคนในระยะแรกก็อาจจะอยู่ในโลกมนุษย์ ได้เห็นสภาพในโลกมนุษย์ตามความเป็นจริง และในเวลาเดียวกันก็ได้เห็นพวกโอปปาทิกะ และเห็นสิ่งแวดล้อมในโลกของโอปปาทิกะด้วยอย่างนี้ก็มีเหมือนกัน แต่อย่างไรก็ดีไม่ว่าคนเราจะตายในลักษณะไหน ชีวิตที่เกิดใหม่จะมีหลักเหมือนกันหมดทุกคน กล่าวคือ **วิญญานเป็นผู้สร้างขึ้นมาจากวิบากที่มีอยู่ในสันดาน เช่นเดียวกับชีวิตในความฝัน** แต่ก็มีประเด็นที่แตกต่างกันบางอย่าง เพราะวิญญานที่สร้างชีวิตในความฝัน หรือสิ่งแวดล้อม

ในความฝันนั้น เป็นพลังของวิญญาณส่วนน้อย เนื่องจากส่วนใหญ่อยังควบคุมร่างกายอยู่ ฉะนั้นรูปร่างในความฝันจึงไม่สมบูรณ์และมีชีวิตจริง ๆ เหมือนกับพวกโอบปาติกะ ส่วนชีวิตที่เกิดภายหลังจากตายเกิดจากพลังของวิญญาณทั้งหมด เพราะในร่างกายของคนตายไม่มีความรู้สึกอะไรเหลืออยู่เลย ด้วยเหตุนี้ รูปร่างที่เกิดขึ้นภายหลังจากตายจึงมีชีวิต เช่นสามารถเห็นอะไรได้ตรงตามความเป็นจริง เหมือนกับคนอื่นสามารถได้ยินเสียงคนอื่น ส่วนชีวิตในความฝันเห็นเฉพาะแต่ภาพที่จิตใจของตัวเองสร้างขึ้น ไม่ได้เห็นของจริง อย่างนี้เป็นต้น

อนึ่ง การติดต่อกับวิญญาณของผู้ตายโดยวิธีการสะกดจิตนั้น โดยธรรมดาแล้วย่อมทำไม่ได้ และถ้าหากจะเป็นไปได้ ผู้ที่ถูกสะกดก็จะเป็นอันตรายถึงกับเสียชีวิตหรือเป็นโรคประสาทอย่างร้ายแรงได้ ในกรณีของคุณเอื้อตามที่เล่ามาอาจไม่ใช่เป็นการสะกดจิต แต่เป็นวิธีการจูงเพื่อให้นางทรัพย์กับนางเชื้อ เข้าสมาธิไปด้วยตัวเขาเอง

จนถึงขั้นที่โอบปาติกะจะมาเข้าทรงหรือติดต่อก็ได้ วิธีนี้
ถ้าไม่สังเกตให้ดีจะแยกไม่ออกว่า คนที่ถูกสะกดกับคนที่
ถูกจูงให้เข้าสมาธิจนกระทั่งหลับไปไม่รู้สึกรู้สีกตัวนั้น มีความ
แตกต่างกันอย่างไร แต่อย่างไรก็ดี ประเด็นนี้เป็นเรื่อง
ค่อนข้างยาวมาก และอีกประเด็นหนึ่ง คือเรื่องการได้
กลิ่น ก็เป็นเรื่องที่ต้องอธิบายมากเหมือนกัน

การสะกดจิตกับการเข้าทรง

*เรื่องแหว่วเสียงสวรรค์ ฉบับเดือนพฤษภาคม
ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงข้อความไว้ตอนหนึ่งว่า การติดต่อกับ
วิญญาณของผู้ตายด้วยวิธีการสะกดจิตนั้น โดยธรรมดา
แล้วย่อมทำไม่ได้ และถ้าหากจะเป็นไปได้ผู้ที่ถูกสะกดก็
จะเป็นอันตรายถึงกับเสียชีวิต หรือเป็นโรคประสาทอย่าง
ร้ายแรงได้ ซึ่งข้อความที่กล่าวมานี้ ยังไม่มีโอกาสได้

อธิบาย เพราะหน้ากระดาษจำกัด จึงได้เลื่อนมาอธิบาย ต่อในฉบับนี้ และก่อนที่จะเขียน ข้าพเจ้าก็ได้กราบเรียนถามถึงเรื่องนี้กับเทพเจ้าองค์หนึ่งแล้ว ซึ่งท่านได้กรุณาอธิบายดังต่อไปนี้

ก่อนอื่นจะต้องเข้าใจคำว่า **การสะกดจิต** เสียก่อน กล่าวคือ ผู้ที่ถูกสะกดจิตนั้นหมายความว่าเขาดกอยู่ในอำนาจจิตของผู้สะกด ต้องเป็นไปตามคำสั่งของผู้สะกด เพราะฉะนั้นเราจะเห็นได้ว่า **จิตของผู้ถูกสะกดนั้นไม่ว่างหรือไม่เป็นอิสระ** และด้วยเหตุนี้เอง ถ้าหากจะมีวิญญาณที่ไหนมาเข้าทรงจึงเข้าไม่ได้ เพราะการเข้าทรงก็คือ การสะกดจิตเหมือนกัน ต่างกันแต่เพียงว่า ผู้ที่มาสะกดเป็นโอบปาติกะไม่ใช่เป็นมนุษย์เท่านั้น เพราะฉะนั้นการสะกดจิต ถ้าหากเป็นการสะกดซ้อนโดยธรรมดาย่อมทำไม่ได้ เพราะภาวะของจิตใจที่เข้าไปครอบงำต่างกัน สมมติว่าทั้ง ๆ ที่ผู้ถูกสะกดตกอยู่ในอำนาจจิตของคนใดคนหนึ่งอยู่แล้ว แต่ก็ยังมีอำนาจจิตของคนอื่นซึ่งมีภาวะแตกต่างกัน พยายามที่จะเข้าไปครอบงำอีกนั้น มันก็จะ

เป็นเหมือนกับคนบางคน ที่ได้รับความรู้สึกขัดแย้งกัน อย่างรุนแรง และถ้าความรู้สึกที่ขัดแย้งนี้เกิดขึ้นในจิตสำนึก เราก็จะแลเห็นว่าคนคนนั้นได้แสดงความกุ่มใจ หรือแสดงอาการผิดปกติออกมาอย่างไร และเราก็ยังรู้จักสาเหตุได้ง่ายกว่าความรู้สึกที่ขัดแย้งนั้นคืออะไร ฉะนั้น จึงมีทางที่จะคลี่คลายได้ง่าย ในเมื่อผู้นั้นมีพื้นฐานที่จะคลี่คลายออกได้ง่าย แต่ถ้าหากความรู้สึกที่ขัดแย้งกันนี้ ผิงลงไปในจิตไร้สำนึกแล้ว และค้นหาไม่พบว่า ความขัดแย้งนั้นอยู่ที่จุดไหน หรืออยู่ในเรื่องอะไร ในกรณีอย่างนี้ก็จะทำให้ผู้นั้นเป็นโรคประสาทได้ง่าย และถ้าขัดกันรุนแรงมากก็ทำให้เป็นโรคจิตได้ และตราบไต่ที่ยังค้นหาความขัดแย้งไม่พบและไม่ได้คลี่คลายออก คนคนนั้นก็เลยไม่หายจากการเป็นโรคประสาทหรือโรคจิตเป็นอันขาด นี่คือภัยที่ร้ายแรง

อันที่จริง ในชีวิตประจำวันของคนทั่วไป ก็มักจะได้รับอิทธิพลในลักษณะของการสะกดจิตจากคนอื่นอยู่เสมอ แต่ในเมื่อคนไหนรู้จักปรับความรู้สึกนึกคิดของ

ตัวเองให้เข้ากันได้กับสิ่งที่รับเข้าไปใหม่ ๆ ความขัดแย้ง ไม่มี จิตใจของเขาก็ยังเป็นปกติอยู่ได้ แต่ถ้าหากคนไหน ปรับให้เข้ากันไม่ได้ และความรู้สึกที่เข้าไปใหม่ก็เป็น ความรู้สึกที่รุนแรงประทับใจมาก และความรู้สึกที่มีอยู่ ก่อนก็รุนแรง เมื่อเป็นเช่นนี้ การขัดแย้งก็จะมีอยู่อย่าง รุนแรง ในกรณีอย่างนี้ก็จะทำให้เป็นโรคประสาทง่ายมาก คนส่วนมากในสมัยปัจจุบันที่เป็นโรคประสาท ที่มีสาเหตุ มาจากทางจิตใจนั้น ส่วนมากก็เป็นกันเพราะเหตุนี้ อย่า ลืมว่า ความรู้สึกที่เกิดขึ้นในจิตสำนึกนั้นทุกอย่างย่อมมี วิวาท คือมีเชื้อของมันเกิดขึ้นในจิตไร้สำนึก และในเมื่อ ในจิตสำนึกเกิดความขัดแย้งกัน ก็ย่อมหมายถึงว่าความ ขัดแย้งอันนั้น จะต้องเกิดขึ้นในจิตไร้สำนึกด้วย ความ ขัดแย้งในจิตสำนึกก่อให้เกิดปฏิกิริยาอย่างไรบ้าง เรา สังเกตเห็นได้ง่าย แต่ถ้ามันฝังลงไปในจิตไร้สำนึกและฝัง มานานแล้วก็จะสังเกตเห็นได้ยาก แต่จะเห็นหรือไม่เห็น ก็ตาม ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในจิตไร้สำนึกนั้น จะต้องก่อ ให้เกิดปฏิกิริยาต่อระบบอวัยวะภายในเสมอ และทำให้ เกิดโรคต่อระบบอวัยวะภายในต่าง ๆ ได้ และบางคนก็

อาจจะทำให้เกิดโรคผิวหนังขึ้นได้ ทั้งนี้สุดแล้วแต่จุดอ่อนของร่างกายจะอยู่ที่ไหน หลักวิชาที่อธิบายมาให้ฟังโดยสังเขปนี้จะเห็นได้แล้วว่า การเข้าทรงโดยวิธีการสะกดจิตนี้ ถ้าหากจะเป็นไปได้ก็จะต้องมีอันตรายนดังที่กล่าวมานี้

การสะกดจิตอีกแบบหนึ่งคือ การสะกดตัวเอง ซึ่งครั้งแรกอาจจะเกิดจากอิทธิพลของผู้อื่น หรืออาจจะเกิดขึ้นจากการกระทำของตัวเองก็ตาม ผู้ที่สะกดจิตแบบนี้ก็จะเป็นคนทรงไม่ได้เช่นเดียวกัน เว้นไว้แต่ในกรณีที่การสะกดจิตนั้นจะได้กระทำเป็นพิธีกรรม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้ถูกสะกดเป็นคนทรง แต่ถึงกระนั้นพิธีกรรมที่จัดทำขึ้นนั้นจะต้องมีผลไปในทางจูงใจ ทำให้จิตใจของเขาว่างไม่ให้ไปเกาะหรือยึดมั่นอยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างเหนียวแน่น ซึ่งพิธีกรรมเช่นนี้ได้ช่วยกล่อมเกลาคจิตใจของเขาให้ว่างไปโดยลำดับ จนกระทั่งอยู่ในภาวะที่วิญญูณของผู้ใดผู้หนึ่งจะเข้ามาครอบงำได้ การสะกดจิตแบบนี้มีใช้อยู่ในสมัยโบราณทั่วไป ของไทยก็มีเช่นการเชิญวิญญูณแม่สีเป็นต้น พิธีกรรมเช่นนี้ก็เรียกว่า เป็นการสะกดจิต

เหมือนกัน แต่ที่ถูกต้องจะเรียกว่า เป็นการจูงใจให้ว่างมากกว่า ฉะนั้นไม่ว่าในกรณีใด ๆ ก็ตามที่เรากล่าวว่าเป็นการสะกดจิตเพื่อการเข้าทรงนั้น ถ้าจิตของผู้ที่เป็นคนทรงไม่ว่าง เพราะไปยึดมั่นอยู่ในอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งอย่างเหนียวแน่น ย่อมจะเป็นคนทรงไม่ได้ ส่วนในกรณีที่เราเห็นว่าเป็นไปได้นั้นเป็นเพราะการสะกดจิตนั้นไปทำให้จิตของผู้จะเป็นคนทรงเกิดว่างขึ้นมา ซึ่งในกรณีอย่างนี้บางทีก็เป็นไปโดยอัตโนมัติ กล่าวคือ ผู้ที่เป็นคนทรงนั้นพื้นเดิมเป็นคนทำใจให้ว่างได้ง่าย และมีตัวเป็นสื่อที่จะเป็นคนทรงได้ สำหรับในกรณีอย่างนี้ เมื่อมีการสะกดจิต ซึ่งจะโดยวิธีไหนก็ตาม ในช่วงที่เขากำลังปล่อยใจให้ว่างเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งของผู้สะกดนั้น แทนที่เขาจะก้าวต่อไปตามคำสั่งของผู้สะกด จิตใจของเขากลับเป็นไปตามความเคยชินที่เคยเป็นคนทรงมาแล้วในอดีต ซึ่งในกรณีอย่างนี้คนอื่นไม่อาจจะสังเกตได้ หรือแม้แต่ว่าตัวเองก็สังเกตไม่ได้ นอกจากจะมีความรอบรู้ในเรื่องนี้จริง ๆ เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามขอได้โปรดจำไว้ให้แม่นว่า ผู้ที่จะเป็นคนทรงได้นั้น จิตใจของเขาจะต้องไม่ได้อยู่

ในคำสั่งของใครมาก่อน คือไม่ไปยึดมั่นอยู่ในอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ใจของเขาจะต้องว่างหรือเป็นอิสระพอสมควร จึงจะมีใครมาเข้าทรงได้ เพราะฉะนั้น อย่าลืมว่าการสะกดจิตเพื่อจะให้ให้มีผลในการเข้าทรงนั้น ต้องเป็นการสะกดเพื่อให้จิตของเขาว่าง ซึ่งการสะกดจิตแบบนี้ ก็คือการจูงให้จิตของเขาว่างนั่นเอง การสะกดจิตในรายที่มีผลทำให้ผู้ถูกสะกดระลึกชาติได้ หรือระลึกย้อนหลังได้ ก็อยู่ในกฎอันเดียวกันนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ตามผู้ถูกสะกดจะต้องเป็นคนมีพื้นฐานสมาธิดีมาก่อน หรือเป็นคนเคยมีความ สามารถในทางระลึกชาติได้มาแล้วในอดีตชาติ จึงจะมีผลดังที่กล่าวมาได้

กลืนของโอปปาทิกะ

ในจดหมายของคุณเอื้อ หงสกุล ได้เล่าไว้ตอนหนึ่งว่า “พี่เขยของเขาเป็นมะเร็งที่ท้องน้อยตายไป พอเวลาเที่ยงพี่สาวของเขาจะได้กลิ่นน้ำเหลือง เมื่อพี่สาวของเขาจุดบู่หรือไม้ธูปแก้วกาแฟดำเย็น กลิ่นก็หายไป เพราะแกชอบบู่หรือ และกินกาแฟดำเย็นในเวลาเที่ยง

ทุกวัน” จากเรื่องที่คุณเชื่อเล่าไว้นี้ ผมเองก็มีความสงสัย จึงได้กราบเรียนถามท่าน และท่านก็ได้กรุณาอธิบายให้ ฟังดังต่อไปนี้

โดยธรรมดา พวกโอบปาติกะทุกคนก็มีกลิ่น ซึ่ง สุดแล้วแต่ตัวเองจะอยู่ในภูมิไหน เหมือนกับคนในโลก มนุษย์ ซึ่งกลิ่นตัวเหมือนกันบ้าง ไม่เหมือนกันบ้าง สำหรับในบางกรณีที่บุคคลบางคนรู้สึกได้กลิ่นของพวก โอบปาติกะนั้น ความจริงเป็นกลิ่นประจำตัวของเขา ซึ่ง ทุกคนที่อยู่ในภูมินั้นมักจะต้องมีกลิ่นคล้ายคลึงกันเช่นนี้ เสมอ แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า ทุกคนที่ตายไปแล้ว จะต้องมีกลิ่นเหม็นเหมือนกับน้ำเหลือง หรือกลิ่นเหม็น อย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งเป็นกลิ่นของศพที่ตาย ประเด็นนี้ โปรดพิจารณาให้ละเอียด คนที่ตายไปแล้วย่อมไปเกิด ใหม่และมีร่างกายใหม่ เพราะฉะนั้น กลิ่นของศพจึงไม่ เกี่ยวข้องอะไรกันเลย แต่คนส่วนมากมักจะเข้าใจผิดใน เรื่องนี้ ซึ่งความเป็นจริงแล้ว กลิ่นเหม็นที่บางคนรู้สึก เหมือนกลิ่นศพนั้น ก็คือกลิ่นประจำตัวสำหรับผู้ที่อยู่

ในภุมินั้น ๆ เพราะฉะนั้นจึงเป็นข้อสังเกตอยู่อย่างหนึ่งว่า สำหรับในกรณีที่เป็นเรื่องจริงไม่ใช่เรื่องของอุปาทาน ถ้าหากได้กลืนเหม็นก็หมายความว่า ผู้ที่ตายไปอยู่ในภุมิที่ไม่ดี

แต่อย่างไรก็ดี การที่ญาติพี่น้องได้กลืนเหม็นของผู้ที่ตายไปนั้น ไม่ได้หมายความว่า คนนั้นจะต้องไปอยู่ในภุมิที่ไม่ดีเสมอไป เพราะยังมีสาเหตุอีกอันหนึ่งที่ทำให้ได้กลืนเหม็น กล่าวคือ คนบางคนในขณะที่ยังอยู่ในโลกมนุษย์เคยได้ยินได้ฟังอยู่เสมอว่า ถ้าคนที่ตายไปมาหาจะต้องได้กลืนเหม็นเหมือนศพ และก็มีอุปาทานอันนี้ฝังอยู่ในใจ เพราะฉะนั้น คนบางคนทั้งที่ตัวเองอยู่ในภุมิที่ไม่ได้กลืนเหม็น แต่เมื่อมาหาญาติพี่น้อง และปรารภณาที่จะให้เขารู้ว่าตนเองมาจากอุปาทานที่เคยมีอยู่ นั้น ก็จะทำให้บังดาลให้เกิดกลืนเหม็นขึ้นมาโดยอัตโนมัติ คือไม่ใช่กลิ่นที่เขาทำให้เกิดขึ้นด้วยความจงใจ เว้นไว้แต่เขาจะอยู่ในภุมิสุงจึงจะทำได้ แต่โดยธรรมดาผู้ที่อยู่ในภุมิสุงจะไม่ทำให้เกิดกลืนเหม็น เขาอาจจะใช้วิธีการอย่างอื่น

ที่ดีกว่านี้ได้เพื่อให้ญาติรู้ว่าเขามาหา ส่วนผู้ที่อยู่ในภูมิต่ำ จะไม่สามารถสร้างกลิ่นอย่างนั้นอย่างนี้ให้เกิดขึ้นได้ตามความตั้งใจได้ เช่นบางคนอาจจะบันดาลให้ญาติหรือเพื่อน ได้กลิ่นหอมของดอกไม้ เพื่อเป็นสัญลักษณ์ในการติดต่อก็ได้ แต่ก็ขอให้สังเกตว่า กลิ่นที่เกิดจากอุปาทาน หรือที่เกิดจากความรู้สึกที่ฝังใจมาตั้งแต่ในสมัยยังเป็นมนุษย์นั้น กลิ่นจะออกมาในรูปอย่างเดียวกับที่เขามีอุปาทาน แต่ถ้าหากเป็นกลิ่นที่เกิดจากการกระทำของเขาจริง ๆ คือไม่ใช่เกิดจากอุปาทานโดยตรง ซึ่งหมายความว่าเมื่อเขาต้องการจะให้เกิดกลิ่นอะไรเขาก็ทำได้ ในกรณีอย่างนี้ต้องเป็นเรื่องของผู้ที่อยู่ในภูมิสูงเท่านั้นจึงจะทำได้

ทำไมบางคนเมื่อฝึกสมาธิจึงกลายเป็นบ้า ?

*ในเรื่องแว่วเสียงสวรรค์ ฉบับเดือนมิถุนายน ข้าพเจ้าได้พูดถึงเรื่อง การสะกดจิตกับการเข้าทรง โดยชี้ให้เห็นว่า คนที่ถูกสะกดจิตโดยทั่วไปแล้วจะเป็นคนทรงไม่ได้ เว้นไว้แต่การสะกดจิตนั้น จะมีผลไปในทางทำให้จิตใจของผู้ถูกสะกดเป็นอิสระ คือไม่ให้ไปเกาะเกี่ยวอยู่กับอารมณ์ใด ๆ โดยเฉพาะ เพราะโดยธรรมดาผู้ที่จะเป็นคนทรงได้ จิตใจจะต้องว่าง คือในขณะที่นั้นใจไม่ยึดมั่นอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง วิญญาณของคนที่ยาไปแล้วจึงจะสามารถเข้าทรงได้ เพราะการเข้าทรงก็คือการสะกดจิตแบบหนึ่งนั่นเอง ฉะนั้นถ้าหากผู้ที่ถูกสะกดจิต จิตไม่ว่าง เพราะไปยึดอยู่ในคำสั่งของผู้สะกดอย่างใดอย่างหนึ่ง วิญญาณอื่นจะมาสะกดทับไปอีกย่อมทำได้ยาก หรือถึงแม้ในบางกรณี วิญญาณที่มาเข้าทรงนั้นจะมีอำนาจจิตสูงกว่า และพยายามที่จะสะกดให้ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้

การขัดแย้งภายในจิตใจก็ต้องเกิดขึ้นอย่างรุนแรง และถ้าหากถูกกระทำเช่นนี้บ่อย ๆ ก็จะต้องเป็นโรคประสาทอย่างแน่นอน และในที่สุดก็อาจจะเป็นบ้าได้

อนึ่ง โดยธรรมดา คนเราทั่ว ๆ ไปก็มักจะมีความรู้สึกขัดแย้งกันเองอยู่เสมอไม่มากนักน้อย และถ้าหากคนไหนมีมาก เราก็เห็นได้ชัดว่าเขาจะต้องเป็นโรคประสาทในกรณีของการเข้าทรงก็เหมือนกัน การขัดแย้งในทางจิตใจระหว่างผู้ถูกสะกดกับวิญญาณที่จะมาเข้าทรง ก็จะต้องมีอย่างแน่น การที่คนทรงส่วนมากมีอาการตัวสั่นหรือมีอาการเต้นอย่างแรง อันนี้แหละคือปฏิกิริยาที่เกิดจากการขัดแย้งในจิตไร้สำนึก เพราะวิญญาณที่มาเข้าทรงจะให้มีอะไรเหมือนกันกับวิญญาณของผู้ที่ถูกเข้าทรงนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ และคนทรงที่จะทำได้อย่างสมบูรณ์นั้นจะต้องสามารถทำให้ว่างได้จริง ๆ ซึ่งผู้ที่ได้ ก็คือผู้ที่สามารถหลับในสมาธิได้ และการที่เขาทำได้ก็เนื่องจากเขาสามารถทำให้ว่างจากอารมณ์ ได้ทุกอย่างจึงสามารถหลับได้ ทั้ง ๆ ที่ไม่่วงนอน และไม่ต้องเอนตัว

ลงนอน คือนั่งเข้าสมาธิไม่ต้องพึ่งอะไรก็สามารถหลับได้ โดยที่อิริยาบถจะไม่มีเปลี่ยนแปลงเลย สำหรับคนทรงประเภทนี้เวลาที่มีวิญญูณอื่นมาเข้าทรง ปฏิภาณที่ เกิดจากการขัดแย้งจะมีน้อยที่สุด ซึ่งจะสังเกตได้จากอาการที่คนทรงประเภทนี้ตัวไม่สั่น หรือถ้าจะสั่นก็เพียง นิดหน่อยเท่านั้น อาการเด่นผาง ๆ จะไม่มีเลยเป็น อันขาด แม้ในเวลาออกก็จะมีอาการล้มหายถึงอะไร ทำนองนี้ แต่ถึงกระนั้นถ้าเข้าทรงบ่อย ๆ ก็จะทำให้ เกิดความเครียดทางประสาทได้เหมือนกัน เพราะโดย ธรรมชาติสภาพจิตใจของแต่ละบุคคล ย่อมจะต้องมีอะไร ไม่เหมือนกับของคนอื่น ฉะนั้นในเมื่อมีวิญญูณอื่นมา บังคับความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง ให้อยู่ในภาวะนิ่งเฉย ไม่ให้แสดงอะไรออกมา อาการที่ถูกบังคับเช่นนี้ก็ต้องมี การขัดแย้งกันบ้าง ด้วยเหตุนี้จึงเกิดความเครียดทาง ประสาท ซึ่งจะสังเกตได้จากอาการที่คนทรงประเภทนี้ เมื่อออกจากทรงแล้วจะมีอาการเพลีย และบางทีก็ล้ม นือในบางแห่งจะกระตุกเห็นได้ชัด และบางทีก็อาจจะ

เป็นอยู่หลายชั่วโมง บางคนอาจจะเป็นอยู่ตั้งหลายวัน เพราะฉะนั้นโดยธรรมดาการเข้าทรงจึงมีอันตรายมาก

คนบางคนที่ฝึกสมาธิแล้วกลายเป็นบ้านั้นสาเหตุส่วนใหญ่ ก็เนื่องมาจากความกดดันในทางอารมณ์มีมาก มีการขัดแย้งภายในจิตใจของตัวเองอยู่เสมอ ถ้าหากคนประเภทนี้ไม่เอาจริงเอาจังกับการฝึกสมาธิก็ไม่สู้จะมีผลร้าย แต่ถ้าเอาจริงเอาจัง และที่มาฝึกก็เพื่อต้องการที่จะใช้สมาธิเป็นทางแสวงหาผลประโยชน์บางอย่าง ซึ่งเป็นผลในทางวัตถุ ไม่ใช่มุ่งที่จะทำใจให้บริสุทธิ์หรือมุ่งที่จะหาความสงบให้กับจิตใจ ซึ่งถ้าเขาฝึกไม่ค่อยได้ผลก็ไม่สู้จะมีอันตราย แต่ถ้าเขาสามารถฝึกให้ได้ดี คือสามารถบังคับจิตให้นิ่งได้ และก็พยายามที่จะบังคับจิตให้มากขึ้น โดยไม่ได้คลี่คลายอารมณ์มาก่อน และความกดดันต่าง ๆ หรือความขัดแย้งต่าง ๆ ยังคงมีอยู่ในจิตใจเหมือนเดิม ในกรณีอย่างนี้การทำจิตให้เป็นสมาธิก็เท่ากับเป็นการเพิ่มความกดดัน หรือความขัดแย้งให้มีความรุนแรงยิ่งขึ้น และถ้าหากอาจารย์ผู้สอนเป็นคนมี

ชื่อเสียง เคยฝึกศิษย์ได้ผลมาก แต่ไม่เข้าใจเกี่ยวกับความกดดันทางอารมณ์ เคยสอนผู้อื่นได้ผลมาอย่างไรก็จะพยายามสอนคนประเภทนี้ไปตามวิธีที่เคยปฏิบัติมาในกรณีอย่างนี้แหละที่บางคน เมื่อฝึกสมาธิแล้วกลายเป็นบ้า เพราะฉะนั้นเรื่องอย่างนี้ต้องระวังให้มาก

การฝึกสมาธิ คือการทำใจให้สงบทำใจให้หนึ่งอยู่กับอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง **แต่โดยปกติผู้ที่มีความกดดัน หรือมีความรู้สึกขัดแย้งอยู่ในจิตใจมาก จะไม่สามารถเข้าสมาธิได้เลย** และถ้าหากจะมีบางคนพยายามทำได้นั้นก็เนื่องมาจากเป็นคนเคยมีพื้นในทางสมาธิดีมาตั้งแต่ชาติก่อน ซึ่งในชาติที่ทำได้นั้น แน่นนอนความกดดันในทางอารมณ์จะต้องไม่มี หรือถ้ามีก็มีเพียงเล็กน้อยสำหรับบุคคลประเภทนี้ถ้าตั้งใจจะฝึกสมาธิจริง ๆ ส่วนมากก็จะฝึกได้ ถึงแม้จะมีความกดดันอยู่มากก็ตาม แต่แล้วก็จะเกิดผลเสียหายดังที่ได้กล่าวมา

การฝึกสมาธิที่จะให้ได้ผลดีจริง ๆ นั้น จะต้องหาทางคลี่คลายอารมณ์ แก้อาการความกดดันให้เบาบางลงเสียก่อน

การฝึกสมาธิจึงจะทำได้ง่าย แต่ถ้าคนไหนทั้งที่ยังมีความกดดันอย่างมากก็จะพยายามฝึกเอาไว้ให้ได้ ถึงแม้เขาจะสามารถทำจิตให้เป็นสมาธิได้ แต่แล้วก็จะพบว่าความสดชื่นจากภายในจะไม่เกิดขึ้นเลยปีนอันขาด และถ้าความสดชื่นไม่เกิด สมาธิก็ไม่มี ความมั่นคง ส่วนผู้ที่ไม่มีความกดดันอยู่ภายใน จะสังเกตเห็นได้ชัด พอจิตเริ่มสงบก็จะรู้สึกมีความสบายแจ่มใสเกิดขึ้นทันที และถ้าความสดชื่นเกิดขึ้นเร็ว ก็หมายถึงความกดดันภายในจิตใจไม่มี แต่ถ้าความกดดันของคนไหนเกิดช้า ก็หมายถึงความกดดันมีน้อย ถ้าความสดชื่นไม่เกิดเลย ทั้ง ๆ ที่จิตก็สงบไม่ฟุ้งซ่าน นั่นย่อมหมายถึงความกดดันมีมาก ในกรณีอย่างนี้ จะต้องพยายามหาทางคลี่คลายอารมณ์ แก้อาการกดดันให้เบาบางลงเสียก่อน ไม่เช่นนั้นแล้ว ก็อาจจะทำให้สติฟั่นเฟือน มีการหลงผิดเกี่ยวกับตัวเอง และในที่สุดก็อาจจะกลายเป็นบ้าได้

ทำไมบางคนที่ฝึกสมาธิจึงกลายเป็นบ้า ดังที่ได้อธิบายมานี้ เป็นข้อความที่อธิบายสืบเนื่องมาจากเรื่อง

การสะกดจิตกับการเข้าทรง ซึ่งได้นำลงในเรื่อง **แว่วเสียงสวรรค์** ฉบับเดือนมิถุนายน แต่เนื่องจากในฉบับก่อนหน้ากระดาษไม่พอ จึงได้ออมาอธิบายต่อไว้ในฉบับนี้ และอีกเรื่องหนึ่งคือเรื่อง *กลิ่นของโอบปาติกะ* ตามที่ได้อธิบายมาในฉบับก่อนนั้นเป็นเรื่องของคนไทย ซึ่งมีหลักฐานพอเชื่อถือได้ พอดิกันในขณะที่ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องนี้ **อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์** ก็ได้แปลเรื่อง *วิญญาณกลิ่นดอกกุหลาบ* จากในหนังสือ Fate มาให้ข้าพเจ้าพิจารณา รู้สึกว่าเรื่องนี้ก็เป็นตัวอย่างได้ดีอีกเรื่องหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่า การที่คนในโลกมนุษย์จะได้กลิ่นที่มาจากพวกโอบปาติกะนั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ และก็มักจะมียู่ทั่วโลก ซึ่งถ้าหากเราพยายามติดตามเรื่องอย่างนี้ เราก็จะเห็นได้ว่า การที่มนุษย์จะได้กลิ่นของ โอบปาติกะนั้นเป็นเรื่องธรรมดา เพราะฉะนั้น จึงอยากจะทำให้ท่านได้ศึกษาเรื่องนี้ แต่เรื่องกลิ่นดอกกุหลาบที่กล่าวไว้ในเรื่องนี้จะเกิดขึ้นโดยวิธีไหน ข้าพเจ้าได้เรียนถาม โอบปาติกะตนหนึ่งแล้ว ท่านไม่ได้ยืนยันว่าเกิดขึ้นโดยวิธีไหน เพราะท่านไม่รู้จักโอบปาติกะผู้นี้และก็เป็นเรื่องที่

ล่วงมานานแล้ว จึงไม่อาจจะสืบหาสาเหตุได้ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม การที่คนในโลกมนุษย์จะได้กลิ่นที่มาจากโอบปาติกะนั้นย่อมเป็นไปได้ จากเหตุเหล่านี้คือ :

๑. เกิดจากกลิ่นตัวซึ่งมีอยู่เป็นปกติสำหรับผู้ที่อยู่ในภูมิของเขา

๒. เป็นกลิ่นที่เกิดจากอุปาทานที่ติดไปจากมนุษย์

๓. เป็นกลิ่นที่เกิดจากการกระทำด้วยความตั้งใจ ซึ่งผู้ที่ทำได้จะต้องเป็นโอบปาติกะที่อยู่ในภูมิสูง

เพราะฉะนั้น เมื่อท่านได้อ่านเรื่องนี้แล้ว ก็ขอให้สันนิษฐานเอาเอง

วิญญานกลิ้งดอกกุหลาบ

*ดิฉันมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งชื่อ เบ็ตตี้ ปีคอลล เธอเป็นคนที่ชอบดอกกุหลาบมากเป็นพิเศษ ในสวนหลังบ้านของเธอมีดอกกุหลาบปลูกไว้เป็นจำนวนมาก และมีอยู่ทุกสี นับตั้งแต่สีขาวบริสุทธิ์ไปจนถึงสีแดงเข้มที่สุด ดังนั้นเมื่อดิฉันไปเยี่ยมเธอครั้งใด ก็จะต้องได้กลิ่นกุหลาบหอมตลบอบอวลไปหมด

เมื่อปี ๑๙๖๖ ครอบครัวของเราอาศัยอยู่ในเมืองโควินา แคลิฟอร์เนีย ในระหว่างเวลานั้นดิฉันได้ไปเยี่ยมเธอเสมอ และเราได้สนทนา และรื่นเริงกันอย่างสนุกสนาน เบ็ตตี้เป็นคนที่มีนิสัยใจคอเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทำให้ผู้ที่เข้าใกล้เธอได้รับความอบอุ่นและเป็นสุขใจ เราสองคนเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกันมากและรู้จักนิสัยใจคอของกันและกันดี

วันหนึ่ง เบ็ตตี้ได้เอ่ยขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มิขลุ่ย และ

*แปลจากนิตยสาร FATE ประจำเดือนเมษายน ๑๙๗๐

ด้วยท่าทางเอาจริงเอาจัง โดยกล่าวว่า “นี่แน่ะแพ็ตตี้ ดิฉันเชื่อว่าจะไม่มีอะไรมาทำลายมิตรภาพของเราได้ ไม่มีแม้กระทั่งเวลา ระยะทาง และความตาย”

ดิฉันหัวเราะและได้พูดสัพยอกกับเธอว่า คิดมาก ไม่เข้าเรื่อง เพราะว่าความตายควรจะเป็นเรื่องของคนแก่ ที่เป็โลกมากกว่า ไม่ใช่เรื่องของคนมีอายุอยู่ในวัย ๓๐ อย่างเราจะเก็บมาคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมื่อเรากำลังมีความสุขสดชื่นและฝันถึงอนาคตอันแจ่มใส

ดูเหมือนว่าเบ็ตตี้ก็จะเห็นด้วยตามที่ดิฉันพูด แต่เธอก็ยิ้มอย่างเศร้า ๆ พิกล ในตอนนั้นทั้ง ๆ ที่เป็นวันที่มีอากาศร้อน ดิฉันรู้สึกเย็นวาบขึ้นมาในหัวใจอย่างประหลาด

ต่อจากนั้นมาอีกสองสามสัปดาห์ เบ็ตตี้ก็เริ่มมีอาการชูกบชืดและผ่ายผอมลงเรื่อย ๆ ดิฉันได้ทราบจากเฟร็ดผู้เป็นสามีของเธอว่า เบ็ตตี้เป็นมะเร็งในสมองและแพทย์ได้บอกว่าไม่มีทางเยียวยาได้แล้ว เราทั้งสองคน

คือเฟรนด์สามีของเธอกับดิฉันต่างกล่าวว่า ครั้งแรกเมื่อได้ทราบข่าวนี้ก็แทบไม่เชื่อหูตนเอง แต่ในที่สุดเธอก็ยอมรับความจริงด้วยความปวดร้าวหัวใจ

ก่อนที่จะถึงวันมรณะเล็กน้อย เบ็ตตีผู้ซึ่งบัดนี้ ได้รู้ถึงชะตากรรมของตนเองดีแล้ว ได้สั่งเสียกับดิฉันว่า “แพ็ตตีจ๋า อย่าลืมเอาดอกกุหลาบไปรยลงบนหีบศพของดิฉันให้มาก ๆ ด้วยนะจ๊ะ ดิฉันต้องการดมดอกกุหลาบนั้นเรื่อย ๆ ในระหว่างที่ดิฉันกำลังเดินทางไปสู่สวรรค์”

และในที่สุดเบ็ตตีก็จากเราไปจริง ๆ เมื่อวันที่ ๙ เดือนมิถุนายน ๑๙๖๖ โดยมีอายุได้เพียง ๓๔ ปีเท่านั้น การที่เราได้เป็นเพื่อนสนิทสนมกันมาเป็นเวลานานและเข้าใจกันดีตลอดมา ทำให้ดิฉันลืมเธอไม่ลง แม้ว่าจะได้พยายามลืมแล้วก็ตาม บ่อยครั้งดิฉันปล่อยความคิดให้ล่องลอยไปว่า เบ็ตตีอาจจะมีชีวิตอยู่ในสวรรค์จริง ๆ โดยอาจจะกำลังมีความสุขกว่าพวกเราในโลกนี้ก็ได้

ครั้นแล้ววันหนึ่งที่เกิดเหตุการณ์ประหลาดเหลือเชื่อ

แก้ดิฉันเอง เป็นเหตุการณ์ซึ่งทำให้ดิฉันแน่ใจว่า เบ็ตตี้เพื่อนรักของดิฉันได้ส่งข่าวมาให้ดิฉันทราบจากโลกอื่นที่เขามีชีวิตอยู่

วันนั้นเป็นวันศุกร์ที่ ๑๔ เดือนตุลาคม เวลาประมาณ ๔ ทุ่ม ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่เธอได้ละจากโลกนี้ไปประมาณ ๔ เดือน ดิฉันกำลังนั่งดูทีวีอยู่ที่บ้าน แต่ในขณะที่เดียวกัน ความคิดก็อดที่จะล่องลอยไปถึงเบ็ตตี้ไม่ได้ ดิฉันยังจำได้ว่าวันนี้เองเป็นวันคล้ายวันเกิดของเธอความหดหู่ใจเมื่อนึกถึงเบ็ตตี้ ทำให้น้ำตาของดิฉันไหลซึมออกมาโดยไม่รู้ตัว

ทันใดนั้นเองก็ปรากฏว่า ดิฉันได้กลิ่นกุหลาบไซชมาเข้าจมูกอย่างแปลกประหลาด ครั้งแรกก็เป็นกลิ่นหอมอ่อน แต่ต่อมาก็รุนแรงขึ้นทุกที จนกระทั่งดิฉันเกือบสำลัก ในขณะที่นั้น จิตใจของดิฉันรู้สึกสับสนและว้าวุ่นไปหมด ได้พยายามคิดหาเหตุผลว่า อาจจะเป็นกลิ่นกุหลาบที่มาจากใดแห่งหนึ่งในบริเวณนั้น แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะว่า ตามความเป็นจริงก็ไม่มีใครปลูก

กุหลาบแถวนั้นเลย และโดยทั่วไปก็กล่าวได้ว่า ในระหว่างเดือนตุลาคมเช่นนี้ จะไม่มีดอกกุหลาบบานอยู่ที่ใดเลย

ดิฉันได้วิ่งไปที่หน้าต่าง รีบเปิดออก และหายใจเข้าปอดอย่างเต็มที่ อากาศข้างนอกในตอนนั้นก็ปรากฏว่ามีหมอกเต็มไปทั่วบริเวณ กลิ่นที่อยู่ภายนอกห้องก็ไม่มีอะไรอื่นนอกจากกลิ่นของหมอกเท่านั้น

ทันใดนั้นเอง ดิฉันก็เข้าใจถึงต้นสายปลายเหตุเป็นอย่างดี ดิฉันเชื่อแน่ว่าในขณะที่นั้นเบ็ตตี้คงมาเยี่ยมดิฉันแล้ว และคงอยู่ในห้องนั้นอย่างแน่นอน เป็นแต่ว่าดิฉันไม่อาจเห็นเธอได้เท่านั้น กุหลาบเคยเป็นกลิ่นประจำตัวของเธอ เมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่เช่นใด บัดนี้มันก็เป็นสัญลักษณ์ของเธอเช่นนั้น เบ็ตตี้ได้ใช้กลิ่นนี้เองเป็นเครื่องบอกให้ดิฉันทราบว่า เธอยังมีชีวิตอยู่ด้วยความผาสุกเหมือนเช่นเดิม และมิตรภาพระหว่างเราทั้งสองก็ยังคงมีอยู่โดยไม่มีสิ่งใดมาทำลายล้างได้ แม้กระทั่งความตาย

แต่เรื่องยังไม่หมดเพียงแค่นี้ เพราะในขณะเดียวกัน นั้นเองก็มีเสียงโทรศัพท์ดังกังวาลขึ้น ทำให้ความคิดของ ดิฉันซึ่งกำลังล่องลอยไปไกลต้องกลับเข้ามาสู่โลกนี้ตาม เดิม เมื่อดิฉันยกหูโทรศัพท์ขึ้น ก็ได้ยินเสียงเฟร็ด สามี ของเบ็ตตีพูดมาตามสายด้วยน้ำเสียงอันสิ้นเทาแสดง ถึงความตื่นเต้นอย่างยิ่ง เฟร็ดกล่าวว่า “นี่แน่ะคุณ แพ็ตตีครับ ผมมีเรื่องไม่น่าเชื่อจะบอกคุณ คุณเชื่อไหม ว่า เมื่อคืนเบ็ตตีมาหาผมที่ห้อง เพราะปรากฏว่ามีกลิ่น กุหลาบอย่างรุนแรงหอมตลบไปหมดทั้งห้องเหมือนกับ ว่า มีใครยกเอาสวนกุหลาบทั้งสวนมาตั้งไว้ในห้องของ ผมฉะนั้น

(แพตตรีเซีย วิกบี คัลเวอร์ซิติ แคลิฟอเนีย)

สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือล่องติเจ้าแม่

*เรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือล่องติเจ้าแม่ นี้ คุณประเทือง สุขสว่าง ได้บันทึกส่งมาให้ข้าพเจ้าพร้อมกับรูปถ่ายและคำรับรองของคนบางคนที่เห็นเหตุการณ์ เมื่อข้าพเจ้าอ่านดูแล้วก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่มีหลักฐานพอจะเชื่อถือได้ จึงได้นำลงในหนังสือวิญญาณ อันที่จริงเรื่องในทำนองนี้มีอยู่มากมายในเมืองไทย ซึ่งถ้าหากจะนำมาลงทุก ๆ เรื่อง ก็คงจะมีมากจนลงกันไม่ไหว แต่ข้อเสียก็มักจะมีอยู่ว่า ผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์หรือผู้ที่ได้มีประสบการณ์มาด้วยตนเอง มักไม่ค่อยจะบันทึกกันไว้และไม่ทำเป็นหลักฐานไว้ให้แจ่มแจ้ง เรื่องประเภทนี้ส่วนมากจึงอยู่ในลักษณะของคำบอกเล่าที่สืบทอดกันมา และเมื่อเล่ากันไปหลายทอด เรื่องก็ได้ถูกต่อเติม และบางที่ข้อเท็จจริงบางอย่างที่ควรจะเล่าเอาไว้ เพราะเป็นประโยชน์ในทางพิสูจน์ แต่แล้วผู้เล่าบางคนก็มักจะลืมไปเสีย เลยทำให้

เรื่องประเภทนี้อยู่ในความสงสัยของพวกนักศึกษา ซึ่งเขาเองก็อยากจะเชื่อ แต่ก็เชื่อไม่ค่อยลง เพราะไม่เข้าใจเหตุผล และไม่มีใครอธิบายให้เขาเข้าใจได้ เรื่องในทำนองนี้ซึ่งได้มีมานานแล้ว ตั้งแต่สมัยโบราณหรือตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ทีเดียว แต่แล้วคนทั้งหลายก็ยังสงสัยว่าจะเป็นเรื่องไม่จริงอยู่นั่นเอง

เรื่องที่คุณประเทือง สุขสว่าง ประสบมาด้วยตนเองดังที่เล่าไว้นี้ แม้จะเป็นเรื่องจริง แต่ถ้าพูดถึงในด้านประโยชน์ที่จะเกิดแก่ประชาชนซึ่งก็มีอยู่นั้น ถ้าหากคนทั้งหลายไม่เข้าใจขอบเขต หรือไม่เข้าใจเรื่องนี้ให้ตลอดแล้ว ก็มักจะทำให้ประชาชนส่วนมากเกิดความมึนงง เกิดยึดถือในทางที่ผิดได้ เช่นเมื่อพูดถึงเจ้าพ่อหรือเจ้าแม่ที่อยู่ตามศาล หรือเจ้าป่าเจ้าเขาหรือโอบป่าตึกะที่ไหนก็ตาม ที่นับถือว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น คนทั้งหลายก็มักจะเข้าใจไปในทำนองนี้เกือบทั้งนั้น คือเข้าใจว่าถ้าท่านไม่พอใจก็อาจจะลงโทษด้วยวิธีต่าง ๆ และการเช่นสังเวยก็น่าจะต้องมีเหล่า มีเลือดอะไรทำนองนี้ ซึ่งความเป็นจริง

โอปปาทิกะชั้นดีทั้งหลายจะไม่นิยมการสังเวหหรือ การ
บวงสรวงแบบนี้เป็นอันขาด และความเป็นจริง พวก
โอปปาทิกะที่ชอบเครื่องสังเวหแบบนี้ ก็บอกให้รู้ถึงฐานะ
ของจิตใจที่มีมาตั้งแต่เดิม สมัยเมื่อเป็นมนุษย์ หรือไม่
เช่นนั้น ก็ส่อให้เห็นถึงลักษณะของจิตใจของผู้ที่ทำการ
สังเวหแบบนี้ ซึ่งส่วนมากผู้ทำการสังเวหก็คิดเอาเอง
โดยไม่ได้รับรู้ถึงความประสงค์ที่แท้จริงของเจ้าพ่อเจ้าแม่
เหล่านั้น ดังเช่นในเรื่องนี้ก็มี คือมีคนเอาปลัดขิกไปไว้ที่
ศาลเจ้าแม่ โดยคิดเอาเองว่าเจ้าแม่ชอบ ซึ่งโดยที่แท้แล้ว
มันเป็นความคิดอุตรวิค่อนข้างจะลามกของผู้ที่กระทำ
เช่นนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใคร่ที่จะขอเตือนผู้ที่ได้อ่าน
เรื่องอย่างนี้ หรือได้ยินได้ฟังเรื่องทำนองนี้จากที่ไหนก็
ตาม ได้โปรดพิจารณากันให้ถี่ถ้วน อย่าได้หลงเชื่ออะไร
กันง่าย ๆ และโดยเฉพาะผู้ที่เป็นคนทรงหรือผู้ที่ทำการ
ติดต่อกับบรรดาเจ้าพ่อเจ้าแม่ทั้งหลาย ก็ขอได้โปรด
พิจารณากันให้ถี่ถ้วนด้วย ทางที่ดีควรจะดูกันหลาย ๆ ครั้ง
เพราะนักทรงวิญญูณ หรือนักติดต่อวิญญูณที่หลอก
หลวงโดยความตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ ในปัจจุบันนี้มีมาก

ส่วนที่ติดต่อกันได้จริงและถ่ายทอดความจริงมาได้ถูกต้องถึงแม้จะมีอยู่ แต่ก็มิใช่เป็นส่วนน้อยมาก และในบางครั้งทั้งที่เคยทำมาได้ถูกต้อง แต่ก็อาจจะผิดพลาดได้ ถ้าหากเอาอารมณ์ของตนเองเข้าไปแทรกในระหว่างการติดต่อรายละเอียดเกี่ยวกับหลักวิชาการเหล่านี้ ข้าพเจ้าเคยเขียนมามากแล้ว ผู้ที่สนใจต้องย้อนกลับไปอ่านตอนต้น ๆ เช่นในวิญญานรวมเล่มปี ๒๕๐๘ เป็นต้น เท่าที่พูดมานี้เป็นการเตือนสติ และขอได้โปรดทราบไว้ด้วยว่าเรื่องที่คุณประเทืองเล่ามานี้ก็มีปัญหาอยู่หลายข้อ แต่จะปล่อยให้ท่านผู้อ่านได้ศึกษาเรื่องนี้ไปพลางก่อนในฉบับต่อไป ข้าพเจ้าจึงจะวิจารณ์ให้ท่านฟัง เพราะปัญหาในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้เรียนถามโอปปาทิกะตนหนึ่งเอาไว้แล้ว ขอให้รออ่านในฉบับเดือนกันยายน

สิ่งศักดิ์สิทธิ์คืออะไรบ้าง ? สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลกจงดลบันดาล คำเหล่านี้ทุกคนได้ยินได้ฟังกันจนชินหู

สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีอยู่ที่ไหนบ้าง ? ต่างก็ยังไม่เห็น
ตัวตน ที่ยึดมั่นกันอยู่ทุกวันนี้ก็คือ พระพุทธรูปตามโบสถ์
วิหารต่าง ๆ หรือเทพเจ้าเบื้องบน และเจ้าพ่อเจ้าแม่
ตามศาลเจ้าต่าง ๆ ใหญ่บ้างเล็กบ้าง ชาวจีนถือว่าเป็น
ที่สถิตของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ คือมีดวงวิญญาณของเจ้าพ่อ
เจ้าแม่ ที่มีดวงวิญญาณอันวิเศษ มีทิพย์อำนาจอันล้ำเลิศ
จะมีจริงหรือไม่เพียงไร ? ข้าพเจ้าเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์
เพราะข้าพเจ้ามีตาในเห็นด้วยตาใน ผู้ที่ไม่เห็นบางท่าน
ก็เชื่อด้วยเหตุผล บางท่านไม่เชื่อซ้ำไม่ฟังเหตุผลเอาเสีย
เลย เข้าใจว่างมาย

ข้าพเจ้า **ประเทือง สุขสว่าง** แห่งสำนักเทวปฐ-
นียสถานทูตวิญญาน ๑๓๗/๕ เฉลิมชาติเก่า จังหวัด
นครสวรรค์ ได้พบสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เห็นประจักษ์ตา ข้าพเจ้า
จะขอเล่าเรื่องศาลเจ้าแม่หนองตะโก เมื่อปี ๒๕๑๑
ปลายปี

เข้าวันหนึ่ง **นายเขียน** เจ้าของร้านฝ่อเฮง ใน
ตลาดนครสวรรค์ ได้มาเชิญข้าพเจ้าไปยังศาลเจ้าแม่

หนองตะโกซึ่งเป็นศาลที่สร้างขึ้นใหม่ ศาลเก่าเป็นไม้ ถูกผู้ลอบดีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้รื้อไปแล้ว บัดนี้ได้มีผู้เชื่อถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้สร้างขึ้นใหม่ นายเขียนผู้มาเชิญข้าพเจ้าไปยังศาลคิดจะปั้นรูปเจ้าแม่ให้ท่านใหม่ จึงเชิญข้าพเจ้าไปนั่งดูลักษณะของเจ้าแม่

เมื่อข้าพเจ้าไปถึงศาลเจ้าแม่ ข้าพเจ้าได้เดินตรวจดูจนรอบศาลแล้วเดินเข้าไปในบริเวณศาล สายตาของข้าพเจ้าก็ไปพบสิ่งที่ไม่น่าจะมีอยู่ในศาลนั้นเลย สิ่งนั้นก็คือปลัดขิกวางอยู่ต่อหน้าเจ้าแม่หลายอัน มีเล็กบ้างใหญ่บ้าง บางอันทาสีแดงไว้ที่ปลาย “ใครเป็นคนเอาของพวกนี้มาไว้ในศาล” ข้าพเจ้าถามฟ่อเฮง “ผมก็ไม่ทราบ เห็นมืออยู่อย่างนี้นานแล้ว เจ้าแม่จะชอบของสิ่งนี้หรือ ผมคิดว่าเป็นไปไม่ได้” ฟ่อเฮงตอบข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าฟังฟ่อเฮงแล้ว ข้าพเจ้าก็เริ่มใช้จิต ข้าพเจ้าจูดรูปเทียนขึ้นแล้วก็เริ่มนั่ง พร้อมกับใช้ตาในของข้าพเจ้าพิจารณาดูดวงรัศมีของเจ้าแม่ จิตข้าพเจ้าก็ขออธิษฐานเห็นภาพอันแท้จริงของเจ้าแม่ ในทันใดนั้น

ภาพก็ปรากฏให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยตาใน เป็นหญิงร่างชรา
ขาวท้วม ตัดผมดอกกระพุ่ม ข้าพเจ้าส่งจิตถามขึ้นว่า :-

“เจ้าแม่คะ ดิฉันขอทราบชื่อที่แท้จริงของเจ้าแม่ว่า
ชื่ออะไรไม่ทราบ” ข้าพเจ้าถามเจ้าแม่

“เราชื่อทองเพียร เป็นวิญญาณเก่าแก่สถิตอยู่ใน
ที่นี่มานานนักหนาแล้ว ตั้งแต่ยังไม่มีใครมาตั้งศาลให้เลย”
เจ้าแม่บอกข้าพเจ้า

“สิ่งที่น่าเกลียดวางอยู่ตรงหน้าเจ้าแม่นี้ เป็นเพราะ
เจ้าแม่ต้องการมันหรือเป็นเพราะมนุษย์พิเรนเอามาให้
โดยเจ้าแม่ไม่เรียกร้อง” ข้าพเจ้าถามเจ้าแม่

“ก็จะอะไรเสียอีกเล่า ก็มนุษย์พิเรน ฝันขึ้นมาเอง
แล้วเข้าใจว่าข้าต้องการ ความจริงข้าไม่เคยไปเข้าฝันใคร
เลย แรก ๆ ก็เพียงคนพิเรนคนเดียวทำเอามา โดยตัว
ข้าไม่ประสงค์มัน ต่อ ๆ มาก็มีคนเอาอย่าง เพราะเข้าใจ
ผิดคิดว่าข้าชอบ ทุกวันนี้จึงมีมากขึ้น ข้าจะบอกกับเขา
ก็ไม่รู้เรื่อง วันนี้ข้าดีใจมากที่พบคนดีมาหาข้าและพูดกับ
ข้าได้ ข้าจึงพูดให้เข้าใจ

พวกมนุษย์ก็มีแปลก ๆ ข้าไม่ถือโทษโกรธเคือง เขาก็นับถือข้า แต่เขาไม่เข้าใจในข้า ยังมีมนุษย์ที่ไม่เชื่อ เข้าใจว่าเป็นรูปตุ๊กตาตัวหนึ่ง ไม่มีวิญญาณอะไร ดุชิ ร่างข้าถูกยิงเป็นรอยกระสุนหลายแห่ง และก็ยังมีมนุษย์ ลองดีข้าหรือศาลเก่าของข้า” เจ้าแม่ชี้แจงให้ข้าพเจ้าฟัง

“เจ้าแม่รู้ใหม่ว่าใคร” ข้าพเจ้าถาม “รู้ซิ แต่เวลานี้ ยังเคราะห์ดีที่อยู่ ไว้ปีหน้า ข้าจะเอาตัวไปให้เจ้าที่สำนัก เทวปุชณีสถานแห่งทูตวิญญาน แล้วเจ้าก็จะรู้ว่าเป็น ใคร” เจ้าแม่บอกข้าพเจ้า

เมื่อไหว้เป็นที่เรียบร้อย ข้าพเจ้าพร้อมด้วยครอบครัวผู้อเฮงก็พากันกลับนครสวรรค์ ข้าพเจ้ายังคงคิดอยู่ในใจในการบอกเล่าของเจ้าแม่ทองเพียรถึงเรื่องที่จะเกิดขึ้น จึงบอกให้ผู้อเฮงรู้

ต่อมาเข้าปี ๒๕๑๒ ของวันที่ ๑๘ กันยายน ได้มีร้านเยี่ยมเส็งในตลาดนครสวรรค์ ได้นำคนขับรถของร้านขายเครื่องเหล็กมาหา ได้พากันมา ๔ - ๕ คน

เอี่ยมเสียงได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เอรารถขึ้นไปบนเขาดี ๆ กลับมา ตกกลางคืนก็พูดไม่ได้

เอี่ยมเสียงเป็นผู้นับถือสำนักเทพบุษนิยสถานแห่ง ทูตวิญญูณคนหนึ่ง ไม่ว่าจะมึเรื่องอะไรก็นึกถึงสำนักนี้ ก่อนจึงพากันมายังสำนักของข้าพเจ้า ในเวลานั้นเป็นเวลาเที่ยง ข้าพเจ้าถามว่าคนที่พูดไม่ได้ชื่ออะไร เพื่อนร่วมงานตอบข้าพเจ้าว่า “ชื่อนายประเจิดครับ” เพื่อนร่วมงานบอกข้าพเจ้า

แล้วข้าพเจ้าก็เรียกให้นายประเจิดเข้ามานั่งถือเทียน ทั้งห้า ต่อหน้าเทพทูตประจำสำนัก

“ขึ้นไปบนเขากบ ไปทำผิดอะไรมา จึงทำให้พูดไม่ได้” ข้าพเจ้าถามนายประเจิด แต่นายประเจิดพูดไม่มีเสียงออกมาเลย จะว่าไปก็ไม่ใช่ คนไบบั้ยังพูดมีเสียงออกมา นายประเจิดพูดไม่ออกเป็นเสียงเลยแม้แต่นิดเดียว จึงทำท่าทางให้ข้าพเจ้าฟังว่า พูดไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงหันมาถามภรรยาของนายประเจิด

“เธอเป็นเมียใช้ใหม่” ข้าพเจ้าถามหญิงที่นั่งใกล้ข้าพเจ้า “ใช้ค่ะ” เมียนายประเจิดรับคำ เป็นเพราะอะไรจึงพูดไม่ได้” ข้าพเจ้าถามภรรยาของนายประเจิด “ดิฉันก็ไม่ทราบเอารถขึ้นไปบนเขากบ พอกลับมาถึงบ้านตกกลางคืนก็พูดไม่ได้” ภรรยาของนายประเจิดอธิบายให้ข้าพเจ้าฟัง เมื่อข้าพเจ้าฟังภรรยาของนายประเจิดแล้ว ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าก็รวมจิตสมาธิมุ่งไปยังเจ้าพ่อเขากบทันที นั่น ก็มีเสียงตอบข้าพเจ้าทันที แต่ไม่ใช่เจ้าพ่อเขากบ กลับเป็นเสียงของเจ้าแม่ทองเพียรแห่งหนองตะโก

“ข้าเอาตัวคนหรือศาลของข้ามาให้เจ้าแล้ว ข้าจะให้มันพูดได้เฉพาะหน้าเทวทูตประจำสำนักของเจ้าเพียงประโยคเดียว เจ้าถามได้เลย” เจ้าแม่ทองเพียรให้ข้าพเจ้าถามนายประเจิด

“วิญญาณที่สิงอยู่เป็นวิญญาณมาจากไหน” ข้าพเจ้าถามวิญญาณที่สิงนายประเจิด

“มาจากสูง บาปมาก จะต้องให้ตีมีเลือดคนชั้วกับเลือดพรหมจารีแล้วจึงจะพูดได้”

นายประเจิดบอกได้เพียงประโยคเดียว ต่อจากนั้นก็พูดไม่ออกเป็นเสียงเลย ก่อนจะพูดออกเป็นเสียง นายประเจิดได้ยกมือขึ้นสุดแขนแล้ว พูดออกเสียงว่า “มาจากสูง”

ขอให้ท่านผู้อ่านรู้ไว้ นี่แหละสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถทำให้เป็นไป สิ่งศักดิ์สิทธิ์มีอยู่ทุกหย่อมหญ้ารอบ ๆ ตัวมนุษย์ ตามถนนหนทางรถผ่านไปมา และตามศาลเจ้าต่าง ๆ เล็กบ้างใหญ่บ้างไม่เท่ากัน ศาลเจ้าอาจมีได้ทุกแห่งไม่ว่าจะเป็นจังหวัดหรือตำบล แล้วแต่ผู้คนในจังหวัดหรือตำบลนั้น ๆ จะศรัทธาหรือไม่ รถทุกคันที่ผ่านไปมาต่างทำความเคารพด้วยวิธีไม่เหมือนกัน พวกที่ผ่านมาไม่ทำความเคารพก็มี แต่ก็ไม่ควรแสดงการเหยียดหยามหรือลบหลู่ การทำความเคารพเจ้าพ่อเจ้าแม่มีวิธีต่าง ๆ กัน เช่นใช้วิธีบีบแตรรถทำความเคารพบ้าง ใช้มือซ้ายยกขึ้นบ้างเพราะมือขวาถือพวงมาลัยรถไว้ตลอดเวลา

สิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ อะไร ๆ ก็ไม่สำคัญเท่าจิต ส่วนการแสดงการเคารพนั้น จะแสดงด้วยวิธีไหนก็ได้

ต้องให้จิตเราควรระต่อวิญญูณในสถานที่นั้นเป็นใช้ได้ บางคนไม่ทำความเคารพซ้ำยังแถมปากมาก บางคนก็ลองดี เข้าใจเอาเองว่า สิ่งที่ตั้งอยู่นั้นไม่มีอะไรมีแต่รูปปั้นเท่านั้น จะพูดหรือว่าอะไรก็ได้ ดังตัวอย่างของนายประเจิด ที่จะเล่าต่อให้ท่านฟังเรื่องศาลหนองตะโก

ที่ตำบลหนองกรดได้มีศาล ตั้งอยู่ริมทางรถผ่านไปมา รถทุกคันผ่านหน้าศาลจะต้องบิบบแตร ทำความเคารพเจ้าแม่หนองตะโก แต่ก็ยังมีบางคนไม่เชื่อในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้บิบบแตรทำความเคารพเลยก็มี แต่ผู้นั้นไม่แสดงกิริยาวาจาออกมาให้รู้เห็น บางคนไม่เชื่อ แต่ก็ต้องบิบบแตรกระทำตามคนอื่น ยังมีคนขับรถของร้านขายเครื่องเหล็กในตลาดนครสวรรค์คันหนึ่ง คนขับชื่อนายประเจิด เป็นหนุ่มคะนองอายุ ๒๖ ปี เป็นคนหนึ่งที่ไม่เชื่อในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือวิญญูณ

วันหนึ่ง นายประเจิดขับรถจากนครสวรรค์ผ่านศาลเจ้าแม่หนองตะโก ระยะทางจากนครสวรรค์ถึงศาลเจ้าแม่ ๔ กิโลเมตร เมื่อรถนายประเจิดผ่านหน้าศาล

นายประเจิดก็ตะโกนขึ้นว่า เจ้าแม่สวยจังเลย แต่ไม่ต้อง
บีบมันละ

นี่เป็นคำเล่าของนายประเจิด เพราะนายประเจิด
เป็นคนไม่เชื่อในเรื่องวิญญาณ เข้าใจว่าเจ้าพ่อเจ้าแม่
ไม่มีจริง การลองดีเจ้าแม่จึงเกิดขึ้น

ข้าพเจ้าขอให้นายประเจิด เล่าต่อ “ต่อมาผมก็
ไปรื้อศาลเจ้าแม่ผ่านไปได้ปีหนึ่ง ผมไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น
เลย” นายประเจิดบอกข้าพเจ้า

“นายประเจิดรื้อศาลเจ้าแม่เพราะเหตุไร” ข้าพเจ้า
ถาม

“ก็ความคะนอง และลองดีของผมนั่นแหละครับ”
นายประเจิดอธิบาย

ในปีที่นายประเจิดรื้อศาลเจ้าแม่นั้น เป็นปี ๒๕๐๙
ผ่านมาได้ปีหนึ่งนายประเจิดไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น และ
ยังคงผ่านหน้าศาลเจ้าแม่ไปมาอยู่เสมอ และทุกครั้ง
ที่ผ่านก็ยังพูดต่าง ๆ ในการลองดี

ต่อมาปีที่สอง ก็เช่นเดียวกันไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ผ่านหน้าศาลก็อดที่จะพูดไม่ได้ เพราะการไม่เชื่อว่าจะมี เจ้าแม่จริง

ต่อมาเมื่อปี ๒๕๑๒ เพื่อนร่วมงานกับนายประเจิด ได้เล่าว่า

“นายประเจิดได้นำรถไปบนเขาภบ พอกลับลงมา ค็นนั้นก็พูดไม่ได้” จึงเป็นเรื่องที่ต้องพากันมายังสำนัก เทวปุชณียสถานแห่งทนต์วิญญาน

เมื่อข้าพเจ้าชี้แจงให้ทั้งหมดทราบเป็นที่เรียบร้อย และเข้าใจกันดีแล้ว ทุกคนก็ลาข้าพเจ้ากลับ พอตกตอน บ่ายข้าพเจ้าให้สามีของข้าพเจ้าไปบอกเคล็ดวิธีแก่ในการ ตีมเลือดให้เจ้านายของนายประเจิดทราบ ทางเจ้านาย ของนายประเจิดรับคำว่าจะทำตาม

ในวันเดียวกันนั้น เจ้านายของนายประเจิดก็เรียก เด็กหญิงรุ่นสาวมาสองคน แล้วเอาเข็มแทงที่ปลายนิ้ว เอาเลือด เอาเลือดเพียงสองหยด ให้นายประเจิดกิน

เป็นพิธี พอเลือดสาวพรหมจารีตกถึงปากนายประเจิด ก็หยุดได้ทันที

ทุกคนในทีนั้น ต่างก็เห็นความมหัศจรรย์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์

จบเรื่องของ คุณประเทือง สุขสว่าง

เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๑๓ ข้าพเจ้านายเซ่ง องศุมาลิน เลขที่ ๑/๑๔ ถนนสุขาตาด ต. ปากน้ำโพ อ. เมือง จ. นครสวรรค์ พร้อมด้วยนายประเจิด ศรีม่วง และเพื่อนได้พากันไปยังสำนักเทวปฐนียสถานทูตวิญญูณเพื่อไปหาอาจารย์ประเทือง สุขสว่าง เพื่อรักษา เนื่องจากในการพูดไม่ออก ต่อจากนั้นทางสำนักแนะนำ ให้ดื่มเลือดสาวพรหมจารี แล้วก็หยุดได้ทันทีอย่างไม่น่า เป็นไปได้ วันต่อมาทางสำนักได้เชิญตัวนายประเจิด และ ข้าพเจ้าไปด้วย ทางสำนักได้สอบถามว่า เพราะเหตุใด จึงพูดไม่ได้ นายประเจิดได้เล่าว่าเคยพูดจาสบประมาท ว่าในทำนองลองดี เพราะคะนองไม่เชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์

และเคยขับรถแทรกเตอร์หรือศาลเจ้าแม่หนองตะโกเช่นเดียวกัน ระหว่างที่ให้คำกับสำนักเทวทูต ข้าพเจ้าได้ฟังตลอด และขอรับรองว่าเป็นความจริงทุกประการ ทำให้ข้าพเจ้าเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และวิญญูณมากขึ้นอีกมาก (เรื่องโดยละเอียดได้นำลงในฉบับเดือนสิงหาคมแล้ว)

เซ่ง องศุมาลิน

วิญญานพยาบาท

แปลจากเรื่อง The spirit who misunderstood
ในนิตยสาร FATE ฉบับเดือน กันยายน ๒๕๑๓

หมายเหตุผู้แปล

*เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ทำให้หลักวิชาเกี่ยวกับการ “สู้กับผี” ได้เป็นอย่างดี และข้อสำคัญก็คือ หลักการดังกล่าวนี้ ก็มาตรงกับของพระพุทธศาสนาเป็นส่วนใหญ่ น่าเสียดายที่ผู้บรรยายเรื่องนี้ในภาคภาษาอังกฤษไม่ได้ใช้ชื่อจริง และชื่อของบุคคลในท้องเรื่องก็เป็นเรื่องชื่อสมมติอีกด้วย แต่หลักการที่กล่าวไว้ในเรื่องนี้เป็นที่น่าสนใจมาก ข้าพเจ้าตัดสินใจแปลเสนอท่านผู้อ่านก็เพราะเหตุนี้ เพราะรู้สึก ว่าความจริงของเรื่องเช่นนี้น่าฟังมาก ส่วนท่านจะรับเชื่อไว้หรือไม่และเพียงใด ก็สุดแล้วแต่ความสามารถในการรับของแต่ละบุคคล

ศิริ พุทธศุภร์

บุคคลในเรื่องนี้ได้ถึงแก่กรรมไปแล้วทั้งคู่ แต่ข้าพเจ้าขอสงวนชื่อเอาไว้เป็นส่วนตัวก่อน เพราะเขาเป็นผู้มีอาชีพอันมีเกียรติ (ซึ่งญาติพี่น้องอาจคิดว่าเป็นการไม่สมควรที่จะนำชื่อของเขามาเกี่ยวข้องกับเรื่องวิญญูณ ซึ่งเป็นเรื่องลึกลับที่ยังพิสูจน์ไม่ได้)

เรื่องนี้ เกิดขึ้นเมื่อหลังจากสงครามโลกครั้งที่สองแล้วไม่นาน โดยเป็นเรื่องเกี่ยวกับสามีภรรยาคู่หนึ่ง สามีชื่อ **คาร์ล** และภรรยาชื่อ **เกรทเซน** ฝ่ายสามีเป็นผู้มีร่างกายกำยำแข็งแรง ส่วนภรณยานั้นในระยะหลัง ๆ ปรากฏว่า เป็นผู้อ่อนแอซูบซีดลงเรื่อย ๆ จนกระทั่งในที่สุด เธอก็ไม่สามารถทำหน้าที่ของแม่บ้าน และภรรยาได้อีกต่อไป ซึ่งทั้งนี้รวมทั้งการสนองความปรารถนาของผู้เป็นสามีด้วย พร้อม ๆ กับที่เธอมีความพิการในทางร่างกายนี้เอง เธอก็เริ่มมีอาการพิการในทางจิตด้วยคือ ปรากฏว่าเธอทำตนเป็นคนขี้อ้น ขี้หึง และเอาใจตนเองมากขึ้นทุกที แทนที่จะคิดเห็นอกเห็นใจผู้เป็นสามี เธอทนตกรรททั้งเป็นอยู่ได้ไม่นาน ก็ตัดสินใจยิงตัวตาย

ในวันแต่งงานของคาร์ลกับเกรทเซนนั้น พวกเพื่อน ๆ ของเขาได้นำของขวัญที่มีค่าในทางศิลปะชิ้นหนึ่งมาให้ เป็นรูปวาดของคิวปิดและไซคี (ซึ่งเป็นเทพบุตรและเทพธิดาในนิยายโบราณคดี ซึ่งรักกันมาก) พวกเพื่อน ๆ ได้นำรูปอันสวยงามนี้แขวนไว้บนฝาผนัง ที่หัวเตียงของคู่บ่าวสาวและได้ให้พรเป็นทำนองว่า ให้ทั้งสองคนรักกันเหมือนเทพบุตรและเทพธิดาในนิยายนั้น รูปนี้ได้แขวนไว้ที่นั่นเรื่อยมา จนกระทั่งถึงวันสุดท้ายแห่งชีวิตของเกรทเซน คือในวันนั้น คาร์ลได้ยินเสียงปืนลั่น จึงเข้าไปดูในห้องนอน ก็พบว่าภรรยาของเขาใช้ปืนยิงศีรษะตนเองตายเสียแล้ว บนเตียงนอน

คาร์ลมีความเศร้าโศกมาก และเนื่องจากไม่สามารถจะทนอยู่ในบ้านเดิมได้ จึงได้ย้ายไปอยู่ที่อีกเมืองหนึ่ง ต่อมาเขาได้พบ มาร์ธา ซึ่งเป็นหญิงอเมริกัน ผู้มีเสน่ห์น่ารัก ทั้งสองรักกัน และได้แต่งงานกันเมื่อ ประมาณปี ๑๙๒๐

ต่อมาคาร์ลได้รับแต่งตั้ง ให้มีตำแหน่งที่สำคัญใน

มหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในสหรัฐ เขาทั้งสองจึงอพยพมาอยู่ในสหรัฐเสียเลย สามภรรยาได้มาซื้อบ้านหลังหนึ่งที่ ลองไอแลนด์ และได้นำเครื่องของบ้านหลังเดิมติดตัวมาด้วยเป็นบางอย่าง ในจำนวนนี้ก็มีภาพวาดคิ้วปิดกับไซคีมาด้วย โดยได้นำมาแขวนไว้ที่ฝาผนังเหนือเตียงนอนของคาร์ลและมาร์ธา ภรรยาใหม่ของเขา

นับจากวันที่ข้าพเจ้าได้พบกับคาร์ลในครั้งแรกจนถึงบัดนี้ ก็เห็นจะกว่า ๒๕ ปีแล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้าทำการค้นคว้าในวิชาสาขาหนึ่งอยู่ และคาร์ลเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานี้ ดังนั้นเราจึงได้มีโอกาสรู้จักกัน

วันแรกที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยมคาร์ลที่บ้านของเขา ก็รู้สึกมีความผิดปกติบางอย่างวาบเข้ามาสู่ความรู้สึกในหัวใจ มันเป็นความรู้สึกที่ห่อเหี่ยวและเศร้าสลดอย่างบอกไม่ถูก ทั้ง ๆ ที่บ้านนั้นมีเครื่องตกแต่งที่ดี และอยู่ในที่แวดล้อมที่ดี น่าจะทำให้เกิดความสุขใจอย่างยิ่งก็ตาม ตลอดเวลาข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่า สองสามีภรรยาเกาะกันแจ

คล้าย ๆ กับเด็กเล็กที่มีความหวาดกลัวอะไรที่ลึกลับ ลึกลับอย่างหนึ่งฉะนั้น

ต่อมาข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมเขาเป็นครั้งที่สอง โดยได้รับเชิญให้ไป ทั้งนี้ก็เพราะเรื่องร้ายแรงอย่างหนึ่งเกิดขึ้น แพทย์ของสามีภรรยาคุณีบอกว่าคุณีรู้สึกตกใจที่มาร์ธา มีอาการไม่ดีคล้าย ๆ กับว่าจะวิกลจริต และเขาได้แนะนำว่าควรให้ไปรักษาตัว โดยพักอยู่ที่โรงพยาบาลเลยทีเดียวน ข้าพเจ้าได้ไปพักอยู่กับเขา ๑ สัปดาห์ แต่ก็ยังไม่ทราบข้อความละเอียดนัก เพราะเขาไม่ได้บอกอะไรให้ข้าพเจ้าทราบ และดังนั้นข้าพเจ้าก็ยังไม่มีโอกาสให้ความช่วยเหลือแต่อย่างใด

คำเตือนของปีศาจ

พอถึงวันเสาร์ตอนกลางคืน ก็เกิดเรื่องซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้อะไรได้เป็นคำวาง ๆ ในตอนนั้น ข้าพเจ้ากำลังนั่งคิดทบทวนเหตุการณ์ต่าง ๆ อยู่คนเดียวในความมืด (เพราะข้าพเจ้าได้ปิดไฟในห้องนอนไว้) ในขณะที่เดียวกัน

ก็มองออกไปนอกหน้าต่างจ้องดูแสงจันทร์อยู่คนเดียวจนรู้สึกเคลิ้ม ๆ ในขณะนั้นเอง ข้าพเจ้าก็รู้สึกขึ้นมาเองภายในใจว่า มีใครคนหนึ่งมาอยู่ใกล้ ๆ เมื่อเหลียวไปดูทางข้าง ๆ ก็ได้เห็นร่างจาง ๆ ร่างหนึ่งปรากฏขาวโพลงขึ้นมาในความมืด พร้อมกับนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกอ่อนเพลียเป็นอย่างมาก เพราะพลังในร่างกายของตนเอง **ได้ถูกดูดออกไป เพื่อให้ร่างนั้นปรากฏเป็นรูปหยาบขึ้นมา** ในตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ขัดขืน (เพราะอยากจะลองดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น) เมื่อร่างนั้นค่อย ๆ ประกอบเป็นรูปหยาบขึ้น ข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นได้ว่า เป็นร่างของหญิงผู้หนึ่ง รูปร่างผอมสูงและขาวซีดหน้าตาแย่งเครียด แสดงถึงความโกรธแค้นอันสุดอยู่ในดวงใจอย่างรุนแรง

“แกเข้ามาเยี่ยมยามที่นี่ทำไม” ร่างนั้นได้กล่าวขึ้น “รีบกลับไปเสียในขณะที่แกยังกลับได้ กลับไปเสียเถิด เจ้าตัวเมียคู่นี้มันกำลังรับกรรมที่มันได้ก่อขึ้น ถ้าแกมาเยี่ยมยามด้วยอีกคนหนึ่ง แกจะต้องโดนดี” ว่าแล้วร่างนั้นก็จางหายไป

วันรุ่งขึ้นในขณะที่รับประทานอาหารเช้าด้วยกัน ข้าพเจ้าได้เฝ้ากับสามีภรรยาว่า “เมื่อคืนผมพบปีศาจคนหนึ่ง ดูท่าทางเขาไม่ชอบผมเลย เขาบอกให้ผมไปให้พ้นจากที่นี่ คุณรู้ไหมว่า ปีศาจตนนี้เป็นใคร”

พอได้ยินเช่นนี้ มาร์ธาทำท่าคล้ายสะอึก ต่อจากนั้นก็ท่องคาถาพึมพำ ส่วนคาร์ลพูดบ้ายเบื้องไปว่า ข้าพเจ้าคงจะตาผาดเห็นอะไรเป็นปีศาจไปเอง

หลังอาหารเช้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เตรียมตัวจะออกเดินทางกลับ คาร์ลได้เฝ้ากับข้าพเจ้าว่า “คุณจะอยู่ต่อไปอีกสักประเดี๋ยวได้ไหม ผมอยากจะเล่าเรื่องปีศาจนั้นให้ คุณฟังเสียหน่อย”

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวแต่หนหลังของคาร์ล

“ครั้งแรกผมได้แต่งงานกับเกรทเซน หลังจากแต่งงานกันแล้วไม่นาน เธอก็กลายเป็นคนอ่อนแอ หมอบอกว่าเป็นโรคกล้ามเนื้อไม่มีแรง ผมเองก็ไม่ทราบว่าจะเกิดมาจากสาเหตุอะไร แต่ต่อมาปรากฏว่าเธอเป็นคน

ชี้หิ้ง และอารมณ์ร้ายแรงโดยไม่มีเหตุผล ในที่สุดเธอก็
ยิงตัวตาย ต่อจากนั้นผมก็มาแต่งงานกับมาร์ธา”

“เราได้ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านใหม่ี่ในตอนแรก ๆ
ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จนกระทั่งถึงวันครบรอบการแต่งงาน
ครั้งแรกของเขา ก็เกิดเรื่องพอดี” ตอนนี่มาร์ธาเป็นผู้เล่า
“วันนั้นคาร์ลกับดิฉันกะโครงการกันว่า จะออกไปเที่ยว
เล่นในอ่าว โดยเรือของเรา แต่แล้วก็ปรากฏว่าเรือรั่ว
เครื่องยนต์ก็สตาร์ทไม่ติด คนคุมเครื่องก็ป่วยมากับเรา
ไม่ได้อีก ดังนั้น เราก็ตกลงเลิกแผนการและกลับบ้านกัน”

คาร์ลได้กล่าวเสริมในตอนนีว่ “คุณรู้ไหมว่าเรื่อง
นี้มีสาเหตุจากอะไร หลังจากนั้นผมได้ตรวจดูเรือลำนั้น
ก็ปรากฏว่าลึนกันน้ำทะเลเข้าได้เปิดออกคล้าย ๆ กับมี
ผู้มาแก้มเปิดไว้จะนั้น ที่จริงก็เคราะห์ดียังดีที่เรือยังไม่จม
อันที่จริงวันนั้นเราอาจจะนำเรือออกไปเองก็ได้ ถ้ามาร์ธา
ไม่เกิดปวดศีรษะเสียก่อน เราเลยตกลงกลับบ้านกัน”

มาร์ธาเล่าต่อไปในตอนนีว่ “ดิฉันเกิดปวดศีรษะ

เลยกลับบ้าน ดิฉันทำอาหารกลางวันไว้ แต่คาร์ลก็ไม่มารับประทาน จนกระทั่งอาหารเย็นซีดหมด วันนั้นดิฉันโกรธมาก คาร์ลก็โกรธมาก เราสองคนทะเลาะกันใช้ถ้อยคำแรง ๆ ต่อกันอย่างขนานใหญ่ จากนั้นก็ทำปิ่นปักต่อกันไปหลายชั่วโมง แต่พอถึงเวลาอาหารเย็นเราก็คดีกัน และช่วยกันเตรียมดินเนอร์ไว้รับประทานด้วยกัน เราตกลงกันว่าจะหาแชมเปญดื่มสักเล็กน้อย คาร์ล ได้ลงไปไนคริวเพื่อจะเอาแชมเปญขึ้นมา ส่วนดิฉันก็หยิบเอาแก้วเหล้าเจียร์ไนออกมาเตรียมไว้ ขณะที่ดิฉันกำลังจะวางแก้วเหล้าแก้วหนึ่งลงบนโต๊ะนั้นเอง ก็ปรากฏว่ามันกระเด็นหรือหลุดจากมือของดิฉันไป และลอยเข้าไปโดนตู้ปลาห้องเช่าทำให้แก้วแตกละเอียดไม่มีชิ้นดี”

คาร์ลได้เล่าสออตแทรกขึ้นมาว่า “ตอนนั้นผมคิดว่ามาร์ธายังไม่หายโกรธผม และกำลังจะต่อว่าเธออยู่แล้ว ก็พอดีแก้วเหล้าเจียร์ไนอีกใบหนึ่ง กระเด็นหรือตรงมายังผม ฉีกดสิริษะไปกระทบกับปลาห้องแตกกระจาย คราวนี้ผมเห็นถนัดว่า ไม่มีใครได้แตะต้องแก้วนั้นเลย”

ต่อจากนั้นพอถึงวันครบรอบการแต่งงานของเรา เรื่องก็เป็นเช่นนี้แหละค่ะ มาร์ธากล่าวต่อไป “คือจะต้องมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น ทำให้เราทะเลาะกันจนได้ และต่อจากนั้นก็ทำให้เราต้องโกรธกันไปจนตลอดคืน”

“ตอนหลังนี้ ผมก็ได้รู้ว่าเป็นเกรทเซนนั่นเอง” คาร์ลกล่าวขึ้น “ไม่ว่าเราจะรักอะไร เกรทเซนจะต้องหาเรื่องแกล้งเราจนได้ เช่นถ้าเรามีสัตว์เลี้ยงอย่างใดที่เรารักมาก ไม่ซำมันก็ต้องตาย ต่อมาเราสองคนก็เจ็บออก ๆ แอด ๆ สามวันดีสี่วันไข้ แต่ผมรู้ดีว่านางนี้มันยังไม่ฆ่าเราหรอก เพราะมันต้องการจะให้เราทนทุกข์ทรมานต่อไปนาน ๆ ขอให้มันตกนรกอย่าได้รู้ผู้คร่ำครวญเลย”

ปีศาจแผลงฤทธิ์

วันนั้นข้าพเจ้าขับรถกลับบ้าน ด้วยความเร็วอย่างปกติธรรมดา แต่เมื่อถึงตอนเลี้ยวโค้งแห่งหนึ่ง ซึ่งในขณะนั้นรถแล่นด้วยความเร็วชั่วโหม่งละประมาณ ๖๐ ไมล์ ยางล้อขวาข้างหน้าก็เกิดแตกโดยปัจจุบันทันด่วน ทั้ง ๆ

ที่ยางเส้นนี้มีอายุยังไม่ถึงสัปดาห์เสียด้วยซ้ำ ต่อมาพอถึงเส้นทางสายที่สี่ในนิวเจอร์ซีย์ เครื่องยนต์ก็เริ่มแสดงอาการขัดข้องอีก ข้าพเจ้าต้องหยุดรถลงไปเปิดฝากรอบออกดู ก็ปรากฏว่าสายไฟสองเส้นหลุดออกจากหัวเทียน ต้องจัดแจงต่อกันใหม่อีก วันนั้นข้าพเจ้ากลับถึงบ้านได้โดยปลอดภัย แต่ก็ขลุ่ยขลักพอดู

ประมาณหนึ่งเดือนต่อมา ข้าพเจ้ากลับมาบ้านในตอนดึก ก็ได้ยินเสียงกริ่งโทรศัพท์ดังขึ้น เมื่อยกหูฟังก็ได้ยินเสียงคาร์ลพูดกระหืดกระหอบมาตามสายว่า “เพื่อเห็นแก่พระเจ้า คุณโปรดมาเร็ว ๆ หน่อยเถอะ เรากำลังจะบ้ากันแล้ว เพราะทุกสิ่งทุกอย่าง มันเกิดเรื่องร้ายแรงตามกันมาเรื่อย ๆ สุขันซ์ตัวโปรดของเราตายแล้ว มาร์ธา กำลังนอนแบ็บอยู่บนเตียง หมอบอกว่า ต้องผ่าตัดและผมเองก็ปวดหลังเหลือเกิน นอนไม่หลับมานานแล้ว ผมรู้ดีว่าไม่มีโรคอะไรอย่างแท้จริงหรอก ทั้งหมดนี้มันเกิดจากนางปีศาจร้ายเกรทเซนนั้นเอง คุณโปรดมาช่วยเราหน่อยเถอะ”

ข้าพเจ้าได้พูดปลอบใจเขาไปว่า พรุ่งนี้เช้าผมจะไปแน่ ค่ะ คุณต้องพยายามอยู่ใกล้มาร์ทตลอดเวลา และเอาพระคัมภีร์ไบเบิลเล่มใหญ่มาเปิดออกวางไว้ใกล้ ๆ เติงนอน (เพราะเป็นเครื่องรางชนิดหนึ่งที่ผีฝรั่งกลัว)

ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้ตั้งใจเรียกวิญญาณเกรทเซนให้มาหาข้าพเจ้า (คือสำหรับวิญญาณนั้นระยะทางใกล้หรือไกลไม่มีความหมายแต่อย่างใด) ไม่ช้าดวงหน้าเกรทเซนก็มาปรากฏให้เห็น ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า “นี่แน่ะ เธอหยุดเรื่องชั่วร้ายเช่นนี้สักทีได้ไหม ค่ะ นี่ให้เขานอนหลับกันอย่างผาสุกทีเถอะ” ปรากฏว่า วิญญาณเกรทเซนจ้องมองข้าพเจ้าอย่างเกลียดชัง เธอยิ้มแสบๆและแล้วก็เลือนหายไป

รุ่งเช้าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ก็พบสองสามีภรรยา นั่งกอดกันกลมอยู่ที่หน้าเตาผิง ซึ่งในตอนนั้นไฟกำลังมอดจวนจะดับอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงเอาฟืนใส่เข้าไปและเป่าไฟให้ลุกขึ้น โดยยังไม่ได้ถามว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเมื่อคืน พอไฟติดก็ปรากฏว่า เศษไม้ชิ้นหนึ่งกระเด็นออกมาจาก

ดุ้นพื้น มันลอยตรงมาที่หัวของมาร์ธา และเกิดระเบิดขึ้นที่เหนือศีรษะเล็กน้อย ปราบกฏเสียงเหมือนกับปืนเล็กยาวฉะนั้น แต่ก็เคราะห์ดีที่มาร์ธาไม่ได้รับอันตราย ต่อไปนี่เป็นเรื่องที่สามีภรรยาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังถึงเหตุการณ์วันที่แล้วมา

ตอนเช้าในขณะที่สองคนนั่งรถออกไปจากบ้านด้วยกัน พวงมาลัยรถเกิดหลุด ทำให้บังคับรถไม่อยู่ในที่สูตรรถของคนทั้งสองก็ถลาลงไปในคู แต่เคราะห์ดีไม่มีใครเป็นอันตรายอีก วันนั้นทั้งสองต้องเดินกลับบ้าน เมื่อมาถึงบ้านก็ปรากฏว่า สุขันของเขามีอาการผิดปกติคือแยกเขี้ยวคำราม และเที่ยวไล่จับลมอยู่ตลอดเวลา สองคนได้พาสุขันไปหาสัตวแพทย์ ก็ปรากฏว่า ได้รับคำแนะนำอย่างไม่มีเยื่อใยว่า “ควรทำให้หลับเสีย” (คือความหมายว่า ให้ฆ่าโดยจิตยาให้หลับไปเลย) คำแนะนำเช่นนี้แสดงถึงความหลงผิดอย่างร้ายกาจของสัตวแพทย์อย่างไม่น่าให้อภัยเลยทีเดียว เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าสุขันและแมวมมีประสาทพิเศษสามารถรู้และเห็นวิญญาณของปีศาจที่ยังวนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์นี้ได้

ต่อมา มาร์ธาต้องถูกนำตัวไปหาแพทย์ เนื่องจากมีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง แต่นายแพทย์ยังไม่เชื่อว่าจะเป็นไส้ติ่งอักเสบ จึงยังไม่ทำการผ่าตัดให้ทีเดียว ส่วนอาการปวดท้องของคาร์ลก็ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ

ปัญหาที่หนักอกของข้าพเจ้าในขณะนี้ก็คือ จะต้องพยายามหาสิ่งที่เป็นสื่อทางวัตถุ (Material link) ซึ่งเป็นสะพานเชื่อมระหว่างโลกนี้กับโลกของวิญญาณ ทำให้เกรทเซนสามารถมาแสดงปรากฏการณ์ในโลกนี้ได้เรื่อย ๆ เพราะเท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ก็มีหลักทั่วไปอยู่ว่า การที่วิญญาณจะสามารถมาแสดงปรากฏการณ์ได้เช่นนี้จะต้องมีสื่อทางวัตถุอย่างใดอย่างหนึ่ง คือจะต้องมีของบางสิ่งบางอย่างซึ่งปีศาจนั้น ๆ หวงเหน็บถือว่าเป็นของตนและก็ทำให้เกิดความหวังใฝ่ จึงทำให้เป็นสื่อหรือสายสัมพันธ์ ผูกติดอยู่กับโลกนี้ตลอดไป

ข้าพเจ้าได้ชอกชอนค้นหาอยู่ที่บ้านเป็นเวลาสี่วันเต็ม ๆ ก็ยังหาไม่พบสิ่งใดที่คิดว่าเป็นของส่วนตัวของ

เกรทเซน ซึ่งจะเป็นสื่อทำให้วิญญาณของเธอมาวนเวียน
อยู่ได้

พอตกเย็นวันศุกร์ก็เกิดเรื่องใหญ่อีก คราวนี้
เกรทเซนอาละวาดหนักข้อขึ้น คืออยู่ดี ๆ จานเป็น
จำนวนมาก ซึ่งอยู่ในถาดในครัวก็ตกลงมาแตกกระจาย
กับพื้นห้องโดยไม่มีเหตุผล ต่อมาเครื่องยนต์ตู้เย็นก็ไม่
ทำงาน ข้าพเจ้าลองสำรวจดูก็พบสายไฟขาดอยู่สายหนึ่ง
ก็เลยรีบต่อสายเสีย เพราะกลัวว่าข้าไปอาหารจะบูดเสีย
หมด ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังปล้ำจะเปิดประตูตู้ขึ้นเอง
ก็พอดีเอนิ้วไปเกี่ยวขอบที่คมเข้า ทำให้ที่นิ้วมีเลือดไหล
ออกมาหน่อยหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงต้องรีบดูเลือดของตัวเอง
เอาไว้ก่อน เพราะในตอนนั้นยังไม่สามารถจะหาผ้าพัน
แผลได้ ทั้งนี้ก็เพื่อป้องกันมิให้ปีศาจของเกรทเซนแอบ
มาดูดเลือด และเธอหลังจากร่างกายของข้าพเจ้าออกไป
เป็นกำลังของมันแทน (เป็นความเชื่อของฝรั่งเช่นนั้น)

อีกครั้งหนึ่ง เมื่อคาร์ลกำลังจะนำรถเข้าโรงเก็บก็

ปรากฏว่าแรงเครื่องไม่ติด หลังจากเปิดฝาครอบก็ปรากฏว่า สายไฟได้หลุดออกจากหัวเทียนหมดทุกสายโดยไม่เหลือเลย

อีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่ข้าพเจ้าลงบันได ก็รู้สึกว่าคุณผลึกอย่างแรง จนกระทั่งเกือบจะหัวทิ่มลงไปตามขั้นบันได ซึ่งถ้าเป็นจริง ก็คงจะต้องได้รับบาดเจ็บมิใช่น้อยทีเดียว

และในขณะต่อมา ขณะเมื่อคาร์ลกำลังจะปิดฝาครอบหน้ารถนั่นเอง นิ้วของมาร์ธาที่ยังค้างอยู่ข้างในเคราะห์ดีที่ข้าพเจ้ารีบกระซอกแขนของเธอออกมาเสียทันทีเช่นนั้นก็คงจะต้องเกิดเรื่องบาดเจ็บถึงเลือดตกยางออกกันอีก

ซากลับในระหว่างทางเกิดมีฝนตกฟ้าคะนองอย่างขนานใหญ่ ลมพายุพัดปั่นป่วนกรรโชกมาอย่างรุนแรง ทำให้เก้าอี้ซึ่งตั้งไว้ในสนามหญ้าถูกลมพายุพัดปลิวว่อนไปทั่วบริเวณ และพอเข้าไปในบ้าน ก็ปรากฏว่าไฟดับลงอีก

ข้าพเจ้าจึงคว้าไฟฉายได้กระบอกหนึ่งจากในรถ แล้วรีบเข้าไปหาตะเกียงน้ำมันมาจุดแก้ขัดไปพลาง ๆ โดยปล่อยให้คาร์ลกับมาร์ธา สองสามีภรรยา นั่งกอดกัน ตัวสั่นเทาอยู่ในห้องรับแขก

จนกระทั่งถึงเวลานอนคืนนั้นไฟก็ยังไม่มี เราจึงบอกให้มาร์ธาไปนอนก่อน ส่วนข้าพเจ้ากับคาร์ลนั่งจิบبرانดีกันอยู่ที่หน้าเตาผิง ข้าพเจ้าได้กล่าวกับคาร์ลว่า “นี่แน่ะ คาร์ล ผมอยากให้คุณเล่าเรื่องเดิมที่เกี่ยวกับเกรทเซนให้ฟังใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อว่าผมจะได้เค้ามูลที่เป็นเงื่อนไขอะไร พอจะเป็นทางคลำไปหาสื่อทางวัตถุของเรื่องนี้ได้บ้าง ขอโทษเถอะนะ ถ้ามันจะทำให้คุณต้องรำคาญใจ แต่มันก็จำเป็นจริง ๆ”

คาร์ลได้เริ่มต้นเล่าเรื่องเดิมของเขาและเกรทเซนให้ฟังใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยได้เอ่ยถึงเหตุการณ์ปลีกย่อยอีกหลายประการซึ่งเขาไม่ได้เล่าไว้ในครั้งก่อน น่าเสียดายในการเล่าครั้งนี้ของเขา เต็มไปด้วยความเกลียดชังอย่างรุนแรง จนข้าพเจ้าประหลาดใจ

“ระยำจริง ๆ” เขาพูดเสียงคำราม “บ้าบัดชบอย่าง
ร้ายกาจ คุณดูซิ ผมผู้เป็นสามีกลับมาได้รับการ ทรมาน
อย่างน่าละอายเช่นนี้จากภรรยาของผมเอง... มันดู
คล้าย ๆ กับว่าผมไม่ใช่คน... แต่เป็นสัตว์เดรัจฉานอะไร
ตัวหนึ่ง que คิดถึงแต่เรื่องการสืบพันธุ์อย่างเดียวเท่านั้น...
บ้าบัดชบสิ้นดี

“โครม” บัดดลเราทั้งสองก็ได้ยินเสียงดังสนั่นมา
จากห้องของมาร์ธา และต่อจากนั้นก็ได้ยินเสียงเธอร้อง
กรี๊ดดังลั่นด้วยความตกใจกลัว เราผลุดลุกขึ้นพร้อมกัน
และวิ่งธลาไปยังห้องของมาร์ธาทันที และก็ไปทันเวลา
ได้เห็นภาพอันน่าตกใจ ก่อนที่จะเกิดเสียงโครมใหญ่เป็น
ครั้งที่สอง

ภาพที่เราเห็นในห้อง กรอบรูปอันใหญ่โต ซึ่งเป็น
รูปเทพบุตรควิปิด กับเทพธิดาไซคี หล่นลงมาค้างอยู่ที่
หัวเตียงพลาดศีรษะของมาร์ธาไปเพียงนิดเดียวจริง ๆ
ขณะที่เราเข้าไปถึง มันยังโงนเงนอยู่บนหัวเตียงนั้น ทำ
ท่าคล้าย ๆ กับว่าจะไขกหัวของมาร์ธาอีกเป็นครั้งที่สอง

ให้ได้ ครั้นแล้วมันก็หล่นลงไปบนพื้นห้องเสียงดังอีก
โครมหนึ่ง ในขณะที่มันหล่นลงจากเตียงไปแล้วนั้น มัน
ยังเหวี่ยงตัวเองไปฟาดโต๊ะข้างเตียงนอนเข้า ทำให้แจกัน
ดอกไม้บนโต๊ะหล่นลงมาแตกละเอียดไปด้วย พอถึง
ตอนนี้ มาร์ธาก็มีอาการหวาดกลัวถึงขนาดคลุ้มคลั่งเลย
ทีเดียว

ข้าพเจ้าบอกให้คาร์ลไปปลอบมาร์ธาก่อน ส่วน
ตนเอง ได้ไปพิจารณาขอที่เกี่ยวข้องรูปอันใหญ่โตนั้นอย่าง
พิถีพิถะระหัด แต่ก็ปรากฏว่า **ขอสำหรับเกี่ยวแขวนรูป
นั้นยังตรงแน่นอยู่กับฝาผนัง โดยไม่มีรอยเขี่ยอนหรือ
ชำรุดแต่ประการใดเลย** รูปนี้เป็นรูปที่ใหญ่โตเอการ
คือมีขนาดกว้างถึง ๓ ฟุต และสูง ๔ ฟุต และยังมีแถบ
ไม้ซึ่งมีลวดลายแผ่นหนาปักอยู่โดยรอบอีกด้วย
ข้าพเจ้ากะว่าคงจะหนักเกือบ ๑๐๐ ปอนด์ทีเดียว มาร์ธา
ชะตาก็ยังไม่ถึงขนาดจริง ๆ เพราะถ้าภาพนั้นตกลงมาโดน
ศีรษะเข้า อย่างน้อยก็คงจะต้องบาดเจ็บสาหัสเป็นแน่

ข้าพเจ้าเก็บกวาดเศษกระจกให้เรียบร้อย เสร็จแล้ว

ก็นำรูปนั้นไปวางไว้ที่เฉลียง ต่อจากนั้นนำพระคัมภีร์ไบเบิลมาวางแบบไว้ที่บนโต๊ะ (เพื่อให้เป็นเครื่องกันผี เพราะ ผีฝรั่งกลัวคัมภีร์ไบเบิล เช่นเดียวกับที่ผีไทยกลัวพระพุทธรูปเครื่องรางต่าง ๆ ฉะนั้น) ในคืนนั้นก็ไม่มีปรากฏว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นอีกเลย

เช้าวันรุ่งขึ้น คาร์ลกับข้าพเจ้าได้ช่วยกันพิจารณาคุณภาพเขียนอันมหิমানี้อย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง โดยอาศัยกล้องจุลทรรศน์ เราได้เห็นจุดหลายจุดเป็นดวง ๆ เปรอะอยู่บนภาพนั้น เราได้ใช้น้ำยาเบ็นซิดริน (Benzedrine) ชัดดู ก็ได้เห็นว่า รอยดวงเหล่านั้นคือ รอยเลือดเก่า ๆ เราได้ชูดรอยเลือดนั้นมาพิสูจน์ดูด้วย น้ำยารินเจอร์ (Ringer) อีกครั้งหนึ่งก็ได้ผลปรากฏว่า เป็นรอยเลือดคนแน่นอน เมื่อสอบถามคำของคาร์ล เกี่ยวกับเหตุการณ์ วันที่เกรทเซนยิงตัวตาย ก็ทำให้แน่ใจว่า นี่เองคือรอยเลือดของเกรทเซน ซึ่งกระเด็นสาดไปทั่วห้อง ในขณะที่เธอยิงตัวตาย และส่วนหนึ่งของเลือดเหล่านั้นได้กระเด็นมาถูกรูปนี้เข้า โดยแต่เดิมมา ก็ไม่ได้มีใคร

สังเกตเห็นเลย เป็นอันว่า เราได้พบห้วงสัมพันธ์ทาง
วัตถุที่ได้พยายามค้นหามาแล้ว เนื่องจากเลือดเป็น
สื่อสัมพันธ์ทางวัตถุที่รุนแรงมากประการหนึ่ง วิญญาณ
ของเกรทเซนจึงติดอยู่กับรอยเลือดที่รูปนี้ (ซึ่งไม่มีใครได้
ชำระล้างออกไปเลย) และเกรทเซนก็ได้อาศัยรอยเลือด
เหล่านี้เอง เป็นสื่อระหว่างโลกของวิญญาณกับโลก
มนุษย์ได้ตลอดมา

ในขณะที่รับประทานอาหารเช้าวันนั้น คาร์ล
ได้บอกกับมาร์ธาว่า “โลหิตของเกรทเซนติดค้างอยู่ที่
ภาพนั้นแน่แล้ว ดังนั้น เราจะต้องกำจัดภาพนี้เสียให้
พ้น ๆ ไป”

“แต่มันมีราคามากนะคะ” มาร์ธาท้วงด้วยความ
เสียดาย “มันเป็นภาพต้นเคাঁที่แท้จริงเสียด้วยซี (คือ
ไม่ใช่ภาพจำลอง)

“ช่างมันเถอะเธอ” คาร์ลตัดบท “ถึงอย่างไร ๆ
เราก็ก๊เก็บภาพนี้ไว้ไม่ได้แน่”

แต่มาร้ายยังยืนยัน ต้องการจะเก็บภาพนั้นไว้ให้ได้ (ซึ่งก็คงจะเกิดจากอำนาจจิตใจของเกรทเซนนั่นเอง) ผลก็คือ ทั้งสองทะเลาะกันอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้เลย เป็นอันว่าวันนั้นทั้งวันสามีและภรรยาเกิดเรื่องขัดใจกันตลอดเวลา ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าพลอยวุ่นวายและกุ่มใจตามไปด้วย

ผลร้ายของการผูกความอาฆาต

หลังจากอาหารเย็นวันนั้นแล้ว ข้าพเจ้าได้กล่าวแนะนำสามีภรรยาว่า “นี่แน่ะเธอทั้งสอง ผมคิดว่าการที่เธอผูกใจโกรธแค้นวิญญาณของเกรทเซน ไว้ในระยะหลัง ๆ นี่นั่น ไม่เป็นผลดีแก่คุณเลย **ความอาฆาตพยาบาทจะก่อให้เกิดผลร้ายแก่ตัวผู้อาฆาตเอง ยิ่งกว่าที่จะเกิดกับผู้ถูกอาฆาต** ผลเป็นอย่างไรคุณก็เห็นอยู่แล้ว ผมว่าคุณยกโทษ และให้อภัยวิญญาณเกรทเซนเสียดีกว่า เพราะตลอดเวลานี้ เธอต้องได้รับความทรมานยิ่งกว่าคุณทั้งสองมากนะ คุณไม่สงสารเธอดอกหรือ ?

“ไม่ละ” คาร์ลตะโกน “ผมจะไม่ให้อภัยมันอย่างเด็ดขาด”

“ถึงแม้คุณยังไม่สามารถให้อภัยเธอได้อย่างเต็มที่ ในขณะที่ คุณก็ควรจะพูดว่า ให้อภัยไปพลาง ๆ ก่อน เมื่อคุณพูดออกไปแล้ว ต่อไปจิตใจของคุณจะได้ค่อย ๆ อ่อนโยนคล้อยตามคำพูดไปได้บ้างทีละน้อย”

“เอาละค่ะ สำหรับดิฉันยอมให้อภัยแก่เธอ” มาร์ธา กล่าวแล้วก็ร้องไห้

“ไม่ไหวแน่ ผมยังไม่สามารถยกโทษให้อิสร้ายนี้ได้” คาร์ลกล่าวอย่างโกรธแค้น แล้วก็ลุกเข้าไปโดยมี มาร์ธา ตามติด ๆ เข้าไปด้วย

เมื่ออยู่แต่ลำพังคนเดียว ข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นไปดับ ไฟฟ้าเสีย ต่อจากนั้นก็นั่งจิบเหล้าคอนยัคพร้อมกับดูไฟ ในเตาผิงเพลิง ๆ อยู่พักหนึ่ง ก็มีเสียงค่อย ๆ ดังขึ้นข้าง หู “แกคิดว่าแกจะขัดขวางฉันได้อย่างนั้นหรือ เจ้าใจ ?” ครั้นแล้วร่างของเกรทเชนก็ปรากฏขึ้นร่าง ๆ ในความมืด ข้างเตาผิง

“ฉันไม่ได้เกลียดชังเธอดอกนะ” ข้าพเจ้ากล่าว
“แต่การกระทำอันชั่วร้ายเช่นนี้ ควรจะหยุดกันได้เสียที
เธอทนทุกข์ทรมานตัวเองด้วยความเกลียดชังอยู่เช่นนี้
ทำไม ?”

“ฮะ ฮะ หยุดหรือ ไม่มีวันเสียละแก ฉันจะทำให้
ชีวิตของแกต้องเดือดร้อนแสนสาหัสยิ่งกว่าสองผิวเมีย
นั้นอีก สำหรับสองคนนั้น ฉันจะไม่ฆ่ามันหรอก แต่จะ
ทรมานมันให้สาสมทีเดียว”

“ทำไมเธอจึงเกลียดเขา” ข้าพเจ้าย้อนถามวิญญูณ
เกรทเซนอีกครั้งหนึ่ง “อันที่จริงเธอเองก็น่าจะมีความ
สงบสุขได้แล้ว เธอควรจะอยู่ในสวรรค์มากกว่าในนรก
เช่นนี้ ความอาฆาตของเธอนั้นแหละทำให้เธอเองต้อง
ทนทุกข์ทรมานอยู่เรื่อยไป เธอต้องทนทุกข์เช่นนี้มาถึง
๒๕ ปี แล้วไม่ใช่หรือ ?”

“ช่างฉัน ฉันจะหยุดทรมานมัน ก็ต่อเมื่อมันทน
ไม่ไหว และมาพบกับฉันทีนี้อีก นี่สำหรับแกนะ ระวังนะ

ถ้าแกยังขึ้นเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของฉันเช่นนี้ ภรรยา
ของแกจะต้องเป็นหม้ายไม่รู้ด้วย นะ”

ว่าแล้วร่างนั้นก็จางหายไป

วันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันอาทิตย์ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลัง
เตรียมตัวจะกลับบ้าน ก็ปรากฏว่ารูปภาพผีสิงนั้นเข้ามา
อยู่ด้านหลังรถของข้าพเจ้าแล้ว

มารธาเป็นผู้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่า เมื่อคืนนี้ดิฉัน
เอามันไปไว้ในห้องนอนอีก แต่แล้วต่อจากนั้นก็นอนไม่
หลับรู้สึกกลัวเหลือเกิน เราจึงช่วยกันขนรูปภาพลงมาไว้
ในรถของคุณ ต่อจากนั้นก็จึงนอนหลับได้”

คาร์ลกล่าวว่า “ช่วยเอามันไปที่เถอะครีบจะเอาไป
ไหน ทำอะไรรู้ก็ตามใจ ขอให้เอาไปให้พ้น ๆ ก็แล้วกัน”

ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าขับรถกลับบ้านวันนั้น รู้สึก
อยู่เสมอว่า มีเกรทเซนติดรถมาด้วย และข้าพเจ้าก็รู้
ทันทีว่า วิญญาณของเกรทเซนผูกพันอยู่กับรูปนี้เอง
อย่างแยกไม่ออก

รุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้ไปตามนักค้าของเก่าเกี่ยวกับงานศิลปะมาดู เพราะยังรู้สึกเสียดาย ไม่อยากทำลายมันเหมือนกัน เนื่องจากถึงอย่างไร ๆ มันก็เป็นภาพที่สวยงามไม่น้อยทีเดียว

พรานซิส พ่อค้าของเก่า มาถึงบ้านข้าพเจ้าในวันนั้น เขามองดูมันอยู่พักหนึ่ง แล้วก็กล่าวว่า “ตายจริงนี่แน่ะคุณ ผมขอแนะนำให้คุณเผาภาพนี้ทิ้งเสียเถอะ มันเป็นภาพที่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับความตายแน่นอนทีเดียว” ว่าแล้วเขาก็หันหลังกลับ ไม่ยอมเหลียวมาดูอีกเลย

เมื่อหมดหนทาง ข้าพเจ้าจึงเก็บภาพนั้นไว้ในห้องเล็กที่ประตูด้านหน้าพลาง ๆ ก่อน คืนนั้นบังเอิญข้าพเจ้ามีงานต้องทำกลางคืน จึงออกไปที่ที่ทำงานและได้กลับมาถึงบ้านหลังเที่ยงคืนแล้ว

ปรากฏว่าไฟนอกบ้านคืนนั้นดับ คือไม่เปิดสว่างไว้เหมือนดังที่เคยมา ข้าพเจ้านึกแปลกใจบ้างเล็กน้อย แต่ก็พยายามเปลี่ยนหลอดใหม่จนได้ ทั้ง ๆ ที่ดีมากมายแล้ว

เมื่อเข้าไปในบ้าน ก็พบว่าไฟในห้องกลางชั้นล่างปิดอีก แทนที่จะเปิดทิ้งไว้เหมือนเช่นทุก ๆ คืน ถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าขี้เกียจค้นหาสาเหตุเสียแล้ว จึงเดินขึ้นบันไดไปเรื่อย ๆ อย่างเงียบ ๆ เพื่อจะเข้าห้องนอน

แต่พอเกือบจะถึงห้องนอน ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียง ปลดเซฟปิ่นดังกึก ซึ่งข้าพเจ้าจำได้ว่า เป็นเสียงปิ่นสั้น ของข้าพเจ้านั่นเอง ข้าพเจ้าหยุดกึกทันที และร้องถาม ออกไปว่า

“มาเรียน เธอหลับหรือตื่นนะ ?”

“ตายจริง คุณหรือคะนั่น” เสียงมาเรียนภรรยา ของข้าพเจ้าตอบอย่างตกใจ “เกือบไปแล้วซี”

อำนาจเมตตา

ข้าพเจ้าก็รู้สึกเสียวาบในใจ เมื่อได้ฟังคำตอบของ มาเรียน ทันใดนั้นเองก็รู้สึกทันทีว่า อำนาจอย่างหนึ่ง มาดูดเอาพลังออกไปจากตัวข้าพเจ้า จนทำให้รู้สึกเพลีย

อย่างรุนแรง ขาแข้งอ่อนแทบยืนไม่อยู่ พร้อมกันนั้นก็รู้สึกนัยน์ตาลายอีกด้วย ข้าพเจ้ารู้ได้ทันทีว่า ปีสาจเกรทเซนได้ฉวยโอกาสในจังหวะที่ข้าพเจ้าเปลือยตัว (คือรู้สึกเสียววาบในใจ) เข้าโจมตีและทำการดูดพลังออกไปจากข้าพเจ้าเพื่อไปเข้าตัวของมัน จากความชำนาญที่ได้เคยประสบมา ข้าพเจ้ารู้ดีว่าการดิ้นรนต่อสู้หรือขัดขืนด้วยร่างกาย จะไม่เกิดประโยชน์อย่างใดแก่ข้าพเจ้าเลย เพราะยิ่งจะเป็นการไปเพิ่มพลังให้แก่ปีศาจมากขึ้นทุกขณะที่ดิ้นรน และทำให้ปีศาจมีอำนาจเหนือข้าพเจ้ามากขึ้นเป็นลำดับ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงตั้งสติแผ่พลังแห่งเมตตาจิตให้แก่วิญญาณที่มำทำร้ายข้าพเจ้า พร้อมกับพยายามทำใจให้สงบไม่ตื่นเต้น ต่อจากนั้นก็นึกในใจว่า ถ้าปีศาจนั้นจะต้องการพลังแบบนี้ไปจากข้าพเจ้า ก็เชิญดูดเอาไปได้ตามใจชอบ ผลปรากฏว่าแรงดูดพลังนั้นหยุดทันที เป็นที่เห็นได้ชัดว่า ปีสาจเกรทเซนไม่ต้องการพลังซึ่งมีกระแสแห่งความเมตตาแผ่ซ่านอยู่ที่นี่ เพราะมันเอาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในทางแก้แค้นไม่ได้เลย

ขณะนี้ไฟในห้องนอนของข้าพเจ้าเปิดสว่างแล้ว ข้าพเจ้าจึงร้องถามเธอออกไปว่า

“นี่ มาเรียน เธอคิดว่าจะยิงใครนะ”

“ผีค่ะ” มาเรียนตอบ “เจ้ารูปภาพในห้องชั้นล่างนั้นแหละ มันน่ากลัวเหลือเกิน มันทำเสียงดังตลอดเวลาคัล้าย ๆ กับมีใครเอาม้อนมาเคาะข้าง ๆ หู ฉะนั้น ครั้นแล้ว ดิฉันก็รู้สึกว่ามีอะไรมาห้อยอยู่เหนือเตียงนอน ต่อจากนั้นก็หายใจไม่ออก ต่อจากนั้นดิฉันจึงลุกขึ้นฉวยปืนได้คิดว่า ถ้าใครโผล่ประตูเข้ามา ก็ต้องยิงให้ตายเลยทีเดียวนะ”

“เคราะห์ดียิ่งดีที่ฉันได้ยินเสียงปลดเชฟนั้นเสียก่อน” ข้าพเจ้าตอบ พร้อมกับนึกว่าเกือบไปแล้ว ปีศาจของเกรทเซนเกือบจะทำให้ภรรยาของข้าพเจ้าเป็นหม้ายสมดังที่มันได้พุดขู่เอาไว้แล้วจริง ๆ

รุ่งขึ้น มาเรียนได้บอกกับข้าพเจ้าว่า “คุณต้องหาวิธีเอารูปนั้นไปให้พ้นให้ได้นะคะ ดิฉันไม่ยอมอยู่กับมันอีกเป็นคืนที่สองเป็นอันขาด”

“เอาละ ไม่เป็นไร” ข้าพเจ้าตอบ “แต่ขอเวลาให้ฉันลองใช้หลักการของฉันดูสักพักหนึ่งก่อนนะ”

ข้าพเจ้าบอกให้มาเรียนออกไปนอกห้องก่อนแล้วก็นั่งลงบนเก้าอี้ พร้อมกับสำรวจจิตใจถึงวิญญาณของเกรทเซนโดยเรียกชื่อของเธออยู่ในใจ ๒-๓ ครั้ง

ไม่นานร่างของเกรทเซนก็ปรากฏขึ้นตรงข้ามกับเก้าอี้ที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ มีรูปเป็นร่าง ๆ ครั้งนี้ดวงหน้าของปีศาจมีแววเศร้าสลดอย่างเห็นได้ชัด

“คุณต้องการอะไร ?”

“นี่ เกรทเซน” ข้าพเจ้าเอ่ยถามขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นการ “ถึงเวลาแล้วเธอควรจะยุติเรื่องเหลวไหลนี้เสียที่บอกฉันหน่อยได้ไหมเกรทเซน ทำไมเธอจึงจงเกลียดจงชังเขานัก มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับเธอหรือ”

ปรากฏว่าเกรทเซนค่อยสงบใจได้บ้าง เธอได้เล่าเรื่องราวหนหลังให้ข้าพเจ้าฟังโดยละเอียด ในครั้งแรกเกรทเซนเล่าด้วยอารมณ์ที่เคืองแค้นอย่างรุนแรง แต่

ต่อมาก็ค่อยบรรเทาลง เธอได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เธอต้องทนทุกข์ทรมานเพราะคาร์ลที่ไม่เชื่อตรงต่อเธอ

ข้าพเจ้าได้ถามว่า “ที่เธอเล่ามาทั้งหมดนี้มีความจริงมากน้อยเพียงไร ในภาวะที่เธอเป็นอยู่อย่างนี้ เธอย่อมรู้อยู่เอง ส่วนไหนที่เป็นความจริงและส่วนไหนไม่จริง ลองนึกย้อนหลังดูอีกทีและเล่าให้ฉันฟังใหม่”

ข้าพเจ้านั่งนิ่ง ปล่อยให้วิญญานของเกรทเซนตั้งสติอยู่พักหนึ่ง ตลอดเวลานี้ปรากฏว่า เกรทเซนนั่งชบหน้ากับฝ่ามือแสดงความเศร้าโศกอย่างสุดซึ้ง ในที่สุดก็พูดตะกุกตะกักออกมาว่า “ส่วนมากที่เดียวที่ดิฉันเล่ามานั้นไม่จริงค่ะ... คือดิฉันคิดเอาเองว่า เขาคงจะไม่ซื่อสัตย์ต่อดิฉัน เพราะว่าในตอนนั้นดิฉันไม่สามารถจะ... คือว่า... ดิฉันอ่อนแอมาก ไม่สามารถจริง ๆ”

ข้าพเจ้าจึงถามว่า “บัดนี้เธอก็เหลือแต่วิญญานแล้ว เธอย่อมรู้ได้ว่าสาเหตุเบื้องต้นมีอย่างไร ลองพิจารณาดูซิแล้วบอกให้ฉันทราบบ้าง”

เกรทเซนนิ่งเงียบไปพักใหญ่ แล้วก็เริ่มเล่า

“เมื่อตอนที่ดิฉันยังเล็ก ๆ นั้น พวกญาติพี่น้อง เขาหาว่าดิฉันเกิดมาทำให้แม่ลำบาก ต้องเกือบจะถึงแก่ ความตาย มารดาของดิฉันหึงคุณพ่อของดิฉันมาก คอย แต่เฝ้าเข้าชี้ถามไม่หยุดหย่อนว่าไปไหนมา แล้วก็หาว่า คุณพ่อไปเที่ยวคบกับหญิงอื่น ดิฉันยังจำได้ดีถึงเรื่อง เหล่านี้... เอ แปลกจริง...” กล่าวแล้วเกรทเซนเงยหน้า ขึ้นมองดูข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าก็สังเกตเห็นว่า นัยน์ตา ของเธอไม่มีแววแห่งความโกรธและเกลียดอีกต่อไปแล้ว “ทำไมดิฉันถึงทำไปเช่นนั้นได้ล่ะ ? ทำไมดิฉันถึงทนอยู่ ได้ถึงปานนี้ ? ทำไมดิฉันจึงปล่อยให้ความชั่วร้ายมันเข้า สิงในใจอยู่ได้นานถึงขนาดนี้ ? ทั้ง ๆ ที่ดิฉันก็ตายจาก โลกมนุษย์มาแล้ว ทำไมความคิดอันชั่วร้ายเช่นนั้น จึงยังไม่สูญหายไปด้วย”

“อันที่จริงมันก็ควรจะหายไปพร้อมกับร่างกายอัน เก่าของเธอแล้วละ” ข้าพเจ้าตอบ “แต่การที่เธอยังมีใจ ฝังแน่นอยู่กับความวิษยานั่นเอง ทำให้มันไม่หายไปได้

แต่เดี๋ยวนี้ออกก็เห็นโทษแล้วไม่ใช่หรือ เธอคงจะเห็นแล้วซินะว่า ความป่วยไข้ต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับร่างกายอันเก่า ซึ่งถูกเผาไหม้ไปมานานแล้ว ดังนั้นเมื่อเธอมาครองร่างใหม่ ร่างนี้จึงไม่ควรที่จะต้องมารับมรดกความป่วยไข้สืบต่อไปอีก มันควรจะเป็นร่างใหม่ที่สมบูรณ์และสวยงาม เอาละนะฉันจะเรียกกลุ่มผู้ช่วยเหลือจากเบื้องบน ให้มาพาวินิจฉัยของเธอสู่ความสุข เธอจงไปกับเขาเสียแต่โดยดี แล้วจะได้พ้นทุกข์เสียทีพร้อมกันนั้น ข้าพเจ้าก็ตั้งจิตอธิษฐานนึกเรียกกลุ่มของวินิจฉัยของผู้ช่วยเหลือจากเบื้องบนให้มารับวินิจฉัยของเกรทเซนไปสู่สุคติ วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้ากับมาเรียนได้นำภาพนั้นลงไปเผาไฟในห้องใต้ดิน เราเฝ้าดูจนกระทั่งมันมอดไหม้เป็นเถ้าถ่านไปหมดสิ้น

หนึ่งเดือนต่อมา ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมคาร์ลกับมาร์ธาอีกครั้งหนึ่ง ปรากฏว่าวินิจฉัยของเกรทเซนไม่ได้กลับมารบกวนอีกเลย อาการป่วยของมาร์ธาที่หมอบอกว่า จะต้องผ่าตัดก็หายไป พร้อมกับอาการปวดหลังของคาร์ลก็หายไปเป็นปลิดทิ้งเช่นเดียวกัน

สามปีให้หลัง ข้าพเจ้าได้พบคาร์ลอีกครั้งหนึ่ง ดูหน้าตาเขาแจ่มใสเบิกบานมาก เขาได้เอารูปมาร์ธาขึ้นมาอวดข้าพเจ้า ปรากฏว่ามาร์ธาสาวและสวยขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ

ก็เป็นอันว่าเรื่องวิญญานพยาบาลหยุดติลงแต่เพียงแค่นี้

บันทึกของผู้แปล

จากเรื่องนี้และเรื่องอื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าได้แปลมา เช่นเรื่องของนายแพทย์ วิกแลนด์ และเอสเทลล์ โรเบิร์ตส์ เป็นต้น รู้สึกว่ามีหลักเกณฑ์ในการต่อสู้กับผีที่ร้าย ๆ อยู่บางประการดังต่อไปนี้

๑. อย่างกลัว โกรธ หรือเกลียด เพราะอารมณ์เหล่านี้ทำให้จิตของเราไม่เป็นกลาง และทำให้จิตอ่อนแอ

๒. จงทำให้ใจให้สงบ และนึกแผ่เมตตา (หรือถ้าจะว่าทางแบบไทย ก็คือกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้นั่นเอง) แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องทำให้สงบ คืออย่าตื่นเต้นด้วย

๓. ข้อสำคัญที่สุด คืออย่าวิงหนีเป็นอันขาด เพราะถ้าทำเช่นนั้น ก็เท่ากับเป็นการฆ่าตัวตายนั่นเอง การสู้กับผีต้องสู้ด้วยใจ คือด้วยกำลังใจ หรือที่เรียกกันว่ากำลังภายใน และกำลังภายในจะเกิดก็ต่อเมื่อจิตเป็นกลาง คือสงบหรือปล่อยวาง

บทเรียนจากเรื่องนี้ พอจะรวบรวมได้คร่าว ๆ ดังต่อไปนี้ :-

๑. ผู้ที่หลงตายนั้น ย่อมพาเอาโรคและความทุกข์ของร่างกายติดตัวไปด้วย แม้หลังจากตายแล้ว สำหรับบุคคลประเภทนี้ ความตายจึงไม่ใช่การสิ้นสุดของความทุกข์แต่อย่างใด เขาต้องได้รับทุกข์ทั้งก่อนตาย และเมื่อตายไปแล้วก็ต้องรับทุกข์หนักยิ่งขึ้นอีก

๒. ผู้ที่ตายไปโดยยังมีอุปาทาน หรือความเป็น

ห่วงกังวลอยู่ในเรื่องหนึ่งเรื่องใดนั้น ชื่อว่ามีอุปาทานในสิ่งนั้น ถ้าอุปาทานนั้นมีลักษณะที่หยาบมาก ก็ย่อมทำให้ไปเกิดในภูมิที่หยาบมาก เช่นเกรทเซนในเรื่องนี้ และก็อาศัยวัตถุที่เนื่องกับกายของตนนั่นเอง เป็นสื่อให้มาแสดงปรากฏการณ์ในโลกนี้ รู้สึกว่าคติของไทยโบราณเราก็ดูเหมือนจะรู้เรื่องอยู่บ้างเหมือนกัน จึงไม่นิยมนำของใช้ของผู้ตายติดไว้ในบ้านของตนเลย โดยเฉพาะของผู้ที่ตายในลักษณะที่ไม่ค่อยดี

๓. กระแสแห่งเมตตาของผู้มีกำลังสมาธินั้นสามารถจะทำให้พลังที่ร้าย ๆ ของโอบปาติกะหมดอำนาจได้ สำหรับผู้ที่ต้องการหลักฐานของไทยบ้าง ขอแนะนำให้อ่านประวัติของท่านอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ในหนังสือพิมพ์ศรีสัตตาคหิ ฉบับที่... จะเห็นตัวอย่างในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับผู้ที่คิดว่าตนเป็นผู้ “ทันสมัย” ต้องการหลักฐานพยานข้อพิสูจน์อย่างแจ่มชัด คือต้องการให้นักวิทยาศาสตร์ฝรั่งมาเซ็นชื่อรับรองเรื่องนี้ด้วยนั้น ก็เป็นอันว่าไม่ต้องอ่านดีกว่า

๔. ความป้กใจอาฆาตคุมแค้นผู้อื่นนั้น ไม่เป็นผลดีแก่ตนเอง ไม่ว่าจะตนจะเป็นฝ่ายถูกหรือผิดก็ตาม เพราะเป็นการเผาผลาญจิตใจของตนเอง ทำให้ตนเองต้องตกนรกอยู่ตลอดเวลา ถ้าผู้ที่ถูกอาฆาตนั้นมีความอาฆาตตอบด้วย ก็เป็นการทำให้ตนอ่อนแอลงไปอีก เพราะไปร่วมกันตกนรกด้วย แต่ถ้าผู้ถูกอาฆาตไม่ยอมตกนรกด้วย ผู้ที่คุมแค้นอาฆาต ก็จะต้องได้รับโทษทุกข์และทรมานไปฝ่ายเดียว ส่วนการทำร้ายผู้ที่ถูกอาฆาตได้หรือไม่ นั้น ก็สุดแล้วแต่กรรมในปางก่อนของอีกฝ่ายหนึ่งด้วย

ศิริ พุทธศุภร์

วิญญาณศาสตร์จะมีส่วนช่วยเหลือ เป็นอย่างมากในการฟื้นฟู ศาสนาต่าง ๆ ในอนาคต

(ข่าวรวบรวมและย่อจากหนังสือพิมพ์ Psychic News ฉบับประจำวันที่ ๑๕ และ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๑๓)

หนังสือพิมพ์ Vancouver's Sun ออกในประเทศแคนาดาได้ทำนายว่า “**วิชาลึกลับ (Occultism) จะเป็นศาสนาในอนาคต** เพราะคนหนุ่มสาวในปัจจุบันนี้ต้องการทราบเรื่องนี้มากขึ้นเรื่อย ๆ พวกเขาเหล่านี้กำลังแสวงหาสิ่งที่ศาสนาต่าง ๆ ให้ความสว่างแก่เขาไม่ได้”

ปีเตอร์ เจ. ทอมป์สัน แห่งโบสถ์สามัคคี นักทรมานวิญญาณแห่งแรก ในเมืองแวนคูเวอร์ (First United Spiritualist Church) ได้กล่าวว่า “ข้อห้ามต่าง ๆ ในอดีตนั้นเป็นอันเลิกได้แล้ว เพราะปัจจุบันมีคนอยาก

ทราบในเรื่องนี้กันมากเหลือเกิน จนกระทั่งเห็นจะต้องตั้งนิยามใหม่กันขึ้นแล้ว”

“อันที่จริง วิชาญาณศาสตร์นั้นก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับบุคคลนั่นเอง แต่ว่าเกี่ยวกับเขาทั้งโลกนี้และโลกต่อไปด้วย ในขณะที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราก็ต้องดำเนินชีวิตไปตามธรรมชาติของโลกนี้ แต่ในขณะที่เดียวกัน วิชาญาณศาสตร์ก็สอนให้มนุษย์รู้ว่า ความตายนั้นไม่มีอะไรที่เราควรจะกลัวเลย อันที่จริงความตายเป็นเสมือนประตู ๗ หนึ่งในที่เรากุณคนจำต้องเดินผ่านไปในการทำนองเดียวกันทั้งสิ้น” (There is nothing to fear in death. It's Just a door we all have to pass through.)

บุคคลอีกคนหนึ่งชื่อ **ซีซิล คิง** ได้กล่าวทางวิทยุกระจายเสียง บี บี ซี เมื่ออาทิตย์ที่แล้วว่า การฟื้นฟูศาสนาอาจจะเกิดขึ้นได้ โดยการช่วยเหลือของวิชาญาณศาสตร์นี้เอง a revival of religion might arise out of spiritualism)

ซีซิล คิง ได้กล่าวว่า “แม้ว่าเราจะยอมรับว่า

ในเรื่องวิญญาณศาสตร์นี้มีรายที่เป็นเรื่องหลอกลวง เรื่องการนึกคิดเข้าข้างตัวเอง เรื่องการบังเอิญ และอื่น ๆ อีกก็ตาม แต่ก็ยังมีคนทรงที่แท้จริงอยู่อีกหลายคน ที่สามารถติดต่อกับวิญญาณในอีกโลกหนึ่งได้จริง ๆ...”

จริงอยู่ เราต้องยอมรับเหมือนกันว่า การที่บุคคลหนึ่งมีความเชื่อถือในสิ่งไรอย่างลึกซึ้ง และแน่วแน่นด้วยความจริงใจนั้น จะยังถือเอาเป็นหลักว่า เรื่องนั้นจะต้องเป็นจริงเสมอไปยังไม่ได้ (คือว่าจะเชื่ออย่างสนิทเพียงใดเรื่องนั้นก็ยังอาจเป็นเรื่องไม่จริงได้เหมือนกัน เพราะตนเองไปเชื่อผิด ๆ เข้า) แต่ก็ยังมีเรื่องจริงที่เป็นหลักฐานมั่นคงเกี่ยวกับการติดต่อทางวิญญาณหลายราย ซึ่งจะทำให้เราเหมาว่าเป็นของหลอกลวงไปง่าย ๆ ไม่ได้เลย (นอกจากว่าเราจะมื่อคติมาก่อน โดยไม่ได้สืบสวนว่า เรื่องนั้นจะต้องโกหกแน่ ๆ เพราะ “ฉัน” ไม่เชื่อ เสียแล้ว)

ซีซิล คิง ได้กล่าวถึงความจริงเรื่องสถานที่ เช่น โบสถ์บางแห่งซึ่งมี “บรรยากาศ” หรืออำนาจในทางจิต

สามารถทำให้คนบางคนที่เข้าไปในนั้นรู้สึกได้ทันที หากว่า บุคคลเหล่านั้นสามารถรับกระแสของวิญญาณในที่นั้นได้บ้าง นอกจากนั้น สิ่งของบางอย่างก็สามารถบอกประวัติความเป็นมาของมันเอง ให้คนบางคนทราบได้ในเมื่อบุคคลนั้น จับมันขึ้นมาถือไว้ในมือ (โปรดอ่านเรื่อง “การติดต่อทางวิญญาณ” โดยเอสเทลล์โรเบิร์ตส์ บทที่ ๔) “ถ้าเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์สามารถเหลืออยู่ในวัตถุสิ่งของได้แล้ว ก็เป็นเรื่องน่าคิดว่าคงจะต้องมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอภิมธรรม (คือชีวิตนิรันดร) ที่เรายังไม่รู้ อีกมากทีเดียว”

ในปัจจุบันการที่เรายังไม่สามารถค้นคว้าหาความจริงในเรื่องนี้ได้ นั่น ก็เป็นเพราะว่า การหาความจริงทางศาสนาจะกระทำ โดยใช้วิธีการแบบเดียวกันกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์ไม่ได้นั่นเอง

สถานีวิทยุกระจายเสียง บีบีซี แห่งประเทศไทย

จัดรายการเป็นที่ระลึกวันครบรอบ ๑๒๒ ปี
ของนักวิทยาศาสตร์ยุคปัจจุบัน

*หมายเหตุผู้แปล - ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับ
ลัทธิวิทยาศาสตร์ ของนักทรงวิญญูณแห่งประเทศ
อังกฤษเป็นไปอย่างกว้างขวางเพียงไร และได้รับความ
นิยมนับถือจากประชาชนอย่างกว้างขวางเพียงไร จะเห็น
ได้จากการที่สถานีวิทยุกระจายเสียง บีบีซี แห่งประเทศ
อังกฤษ อันเป็นสถานีวิทยุที่มีชื่อเสียงว่าเป็นชั้นนำของ
โลก ได้ยอมจัดรายการของตนในวันที่ระลึกของนักวิญญู-
ณศาสตร์ด้วย จริงอยู่ ย่อมมีผู้ที่ยังไม่เห็นด้วยเหมือน
กัน ซึ่งก็เป็นธรรมดา แต่การที่ทางสถานีวิทยุชั้นนำของ
โลกยอมทำเช่นนี้ ก็เป็นประจักษ์พยานประการหนึ่ง

ซึ่งแสดงว่า คนในประเทศอังกฤษ ซึ่งเราคิดว่าเจริญ
ในทางวัตถุกว่าเราชาวไทย มีความเชื่อในเรื่องเช่นนี้
อย่างน้อยก็เท่ากับชาวไทย ผู้ที่ได้ติดตามเรื่องของเอส-
เทลล์โรเบิตส์ และประสบการณ์ทางวิญญาณของบาท-
หลวงไพค์มาแล้ว อาจจะกล่าวได้ว่า ความนิยมของชาว
อังกฤษผู้มีการศึกษาในเรื่องนี้ ดูจะมีมากกว่าชาวไทย
เสียด้วยซ้ำ

ในวันครบรอบ ๑๒๒ ของลัทธิวิญญาณศาสตร์
ยุคปัจจุบันคือวันที่ ๓๑ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๗๐ สถาบัน
วิทยุกระจายเสียง บี บี ซี แห่งประเทศอังกฤษ ได้จัด
ให้มีการสัมภาษณ์เลขานุการ ของสมาคมนักวิญญาณ-
ศาสตร์ แห่งประเทศอังกฤษ คือ **มร. ทอม โยฮันสัน**
ในหัวข้อเรื่องว่า “**ศาสนาของข้าพเจ้า**” มีข้อความสรุป
ได้ดังนี้

จากการจดบันทึกได้ ปรากฏว่า ลัทธิวิญญาณ-
ศาสตร์ ปัจจุบันเริ่มขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๑๘๔๘ ในวันที่ ๓๑
มีนาคม นั้นเอง ในบ้านของครอบครัว **ตระกูล ฟ็อกซ์**

โดย **แม่หนูเคท ฟ็อกซ์** ซึ่งเป็นบุตรสาวคนเล็กของครอบครัวนั้น ได้เป็นผู้สามารถติดต่อกับวิญญาณของบุคคลคนหนึ่ง ซึ่งเคยถูกฆ่าตายในบ้านหลังนั้นมาแต่ก่อน วิญญาณของบุคคลผู้นี้ได้มาทำเสียงรบกวนคนที่อยู่ในบ้านนั้น โดยได้มาทำเสียงเคาะให้ได้ยินหลายครั้งด้วยกัน ในที่สุดจึงได้มีการสอบสวนกันอย่างจริงจังขึ้น ก็ปรากฏว่าได้ผลตรงตามความเป็นจริง

จากเรื่องราวอันเล็กน้อยนี้เอง ที่ลัทธิวิญญาณศาสตร์สมัยปัจจุบัน (คือ สมัยที่มีการบันทึกและสอบสวนกันเป็นหลักฐานอย่างมีระเบียบ ไม่ใช่มาจาก “เขาว่า” อย่างเดียว) ได้เริ่มก่อตัวขึ้นเมื่อได้รับคำขอร้องให้ มีคำจำกัดความเกี่ยวกับคำว่า “วิญญาณศาสตร์” มร. ทอม โยฮันสัน ได้กล่าวว่า :-

“มนุษย์เรามี ๒ ภาค (Man is a duality) คือ ภาคร่างกายและภาคจิตใจ ในตอนที่ร่างกายถึงแก่ความตายนั้น ภาคจิตก็ถอนตัวออกจากภาคร่างกาย

และต่อจากนั้น ก็เข้าถึงสภาวะแวดล้อมอย่างใหม่อีกแบบหนึ่ง (ที่ต่างจากโลกนี้)”

มีคำถามว่า “เหตุใดวิญญาณ (คือคนที่ตายไปแล้ว) จึงต้องการมาติดต่อกับคนในโลกนี้นัก ?”

ตอบว่า “เพราะเมื่อคนเราตายไป (คือร่างกายตายไป) นั้น เขา (คือจิตใจของเขา) ก็ยังเป็นจิตใจของคนเดิมนั่นเอง เขาเคยรู้จักท่านเคยรักท่านอย่างไร ก่อนตายเขาก็ยังคงมีความรู้สึกทางจิตต่อท่านอย่างนั้นเช่นเดิมนั้น เมื่อเขาเห็นพวกท่านเศร้าโศกอาลัยถึงเขา เขาก็ต้องการจะบอกให้ท่านทราบว่า ความเศร้าโศกของท่านนั้น ไม่ใช่เรื่องสมควรเลย”

“เขาเหล่านั้นยังคงมีชีวิตอยู่เหมือนเดิม เขาไม่ได้เหินห่างจากท่านไป เขารู้เห็นความเป็นไปของท่านและต้องการที่จะช่วยท่านมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม”

คนทรงไก่และหลอกหลวง

มีคำถามว่า “เนื่องจากมีผู้ที่ยังไม่เชื่อในเรื่องการทรงวิญญาณอยู่อีกมาก โดยกล่าวว่า เป็นเรื่องของการเล่นกลและความเลวร้าย เขาจะมีความเห็นอย่างไรในเรื่องนี้ ?”

ตอบว่า “อันที่จริง ทุกศาสนาในโลกนี้ก็ย่อมสอนว่า ชีวิตไม่ได้สิ้นสุดลงพร้อมกับความตายของกายเนื้อ แต่ความแตกต่างระหว่างศาสนาทั้งหลายกับพวกเรา นักวิญญาณศาสตร์ก็คือว่า (พวกนักศาสนาได้แต่สอนอย่างเดียว) แต่พวกเราพยายามหาประจักษ์พยาน เพื่อพิสูจน์คำสอนนั้นให้คนอื่นเห็นจริงด้วย” (Every religion in the world teaches that life is continuous. The only difference between the Churches and our Movement is that we are trying to prove this.)

“อีกอย่างหนึ่ง ผมเองก็ยอมรับว่า ในเรื่องเช่นนี้

มีการทรงวิญญูณแก่ และคนทรงวิญญูณที่หลอกลวง อยู่เหมือนกัน เพราะว่าในโลกนี้มีคนอยู่ประเภทหนึ่ง ที่คิดถึงแต่เรื่องเงิน เขาจะหาประโยชน์จากทุกคนและทุกสิ่ง โดยหาทางให้มาเป็นประโยชน์ในทางทำเงินให้แก่เขาจนได้ และวิธีที่จะฉวยโอกาสทำเงินได้ง่ายที่สุดประการหนึ่งก็คือ หาอุบายต้มคนที่กำลังมีความเศร้าโศก ดังนั้นผมจึงอยากจะให้คำแนะนำว่า ควรจะไปหาคนทรงที่มีความประพฤติและชื่อเสียงเป็นหลักฐานที่พอจะเชื่อถือได้ อย่าไปหาผู้แอบแฝงหากินในทางนี้ เพราะในปัจจุบันนี้ ก็มีองค์กรของนักวิญญูณศาสตร์ที่มั่นคง มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีอยู่หลายแห่งแล้ว”

เกี่ยวกับผู้ที่ยังสงสัยในเรื่องวิญญูณนั้น มร. ทอม โยฮันสัน ได้ตั้งคำถามขอให้บุคคลเหล่านั้นนั้นตอบด้วยความจริงใจว่า :-

ที่ว่าท่านไม่เชื่อนั้น ท่านได้ศึกษาเรื่องประเภทนี้มานานเท่าใด ? และมากน้อยเพียงใด ?”

เขากล่าวว่า เท่าที่ผ่านพบมานั้น ปรากฏว่า ผู้ที่

ไม่ยอมเชื่อในเรื่องนี้ ก็คือผู้ที่ไม่เคยได้ศึกษามาเลย เมื่อถูกถามเกี่ยวกับการรักษาโรคโดยทางวิญญูณ เขาตอบว่า :-

“ผมเป็นผู้รักษาโรค โดยทางวิญญูณคนหนึ่ง เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ผมทำอยู่เป็นส่วนใหญ่ ผมต้องขออย่าให้ท่านทราบถึงความจริงข้อหนึ่งว่า มนุษย์ผู้ทำการรักษาโรคโดยทางวิญญูณนั้น เป็นเครื่องมือหรือทางผ่านของอำนาจทางวิญญูณเท่านั้น ดังนั้นบุคคลผู้ดำเนินงานเช่นนี้ ก็ต้องมีความเชื่อในพระเจ้าและสวดขอพรจากพระองค์อยู่เสมอ”

ก่อนจบ ผู้ทำการสัมภาษณ์ ได้ถามว่า **“การเป็นนักวิญญูณศาสตร์ ให้ประโยชน์แก่ชีวิตอย่างไร ?”**

ตอบว่า “การเป็นนักวิญญูณศาสตร์มีผลทำให้เราเชื่อได้สนิทใจว่า สิ่งที่เราเรียกว่า ความตายนั้นเป็นเพียงมายาประการหนึ่ง (Death is an illusion) บุคคลทั้งหลาย ซึ่งเคยเป็นที่รักของเราเมื่อครั้งยังอยู่ในโลกนี้

เมื่อเขาละโลกนี้ไปแล้ว ก็เท่ากับว่าเขาได้เดินทางล่วงหน้าเรา และได้คอยเราอยู่ข้างหน้าแล้วนั่นเอง วันหนึ่งเราก็จะได้เดินทางไปพบเขา เหมือนกับเราเคยพบกันมาแล้วในโลกนี้ แม้พระเยซูคริสต์ก็ได้เคยตรัสว่า **“เราจะล่วงหน้าไปก่อนเพื่อจะได้เตรียมที่ทางไว้ให้เจ้า”**

- แปลจากนิตยสารรายสัปดาห์ชื่อ Psychic News ฉบับประจำวันที่ ๑๑ เมษายน ๑๙๗๐ ออก ในประเทศอังกฤษ เป็นหนังสือพิมพ์ที่มีคำขวัญเตือนใจ ผู้อ่านว่า YOU WILL LIVE AFTER YOU DIE ท่านจะมีชีวิตอยู่หลังจากท่านตายแล้ว

หมายเหตุของผู้แปล - น่าสังเกตว่าในประเทศอังกฤษมีสมาคมนักวิทยาศาสตร์ตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการเป็นหลักฐาน มีการควบคุมกันได้ คือไม่ให้สมาชิกในสมาคมทำเรื่องราวแหกคอกเพื่อหาความเด่นแต่คนเดียว และประชาชนก็มีความมั่นใจได้พอสมควรว่าจะไปหาคนทรงคนไหนในกลุ่มนั้น ๆ ก็ได้ โดยไม่ต้องเกรงว่าจะถูกดัมตุ่น

ลักษณะเช่นนี้รู้สึกว่ายังไม่มีในประเทศไทย ซึ่งต่างก็มี
อิสระเต็มที่ในการทำงาน หรือในการโฆษณาชวนเชื่อ
เพื่อเรียกร้องความสนใจจากประชาชน ใครจะทำแหวก
แนว หรือผาดโผนอย่างใดก็ได้โดยไม่มี การควบคุม หรือ
การติดต่อประสานงานกัน เพื่อเพิ่มความเข้มแข็ง หรือ
เห็นแก่ความก้าวหน้าโดยส่วนรวม ในบางครั้งการ
ติดต่อหากจะมีบ้าง ก็เป็นไปด้วยเจตนาที่จะ “ลองดี”
เพื่อจะดูว่า “ใครแน่” มากกว่าที่จะติดต่อเพื่อแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็น ด้วยความปรารถนาที่จะหาความจริงอย่าง
บริสุทธิ์ใจ

ศิริ พุทธศุภร์

เชื่อหรือไม่ ?

แปลโดย อุทิศย์ ทินกร ณ อยุธยา

๑. คนตาบอดแต่สอดตาเห็น
๒. รัฐบาลถึงกับลงทุนจ้างไว้ทำนายเหตุการณ์
๓. รัฐบาลนั้นเป็นรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ที่นับถือ
ทฤษฎีวิวัตถุนิยม ไดอาเล็คติกส์ แต่หันมาสนใจ
ค้นคว้าเรื่องวิญญาณ

ถ้าท่านสนใจ โปรดติดตามอ่านดู...

***แวนก้า ดินิทโทรวา** คือนามของสตรีตาพิการ
ผู้หนึ่ง ที่เรากำลังจะกล่าวขวัญถึงอยู่ ณ บัดนี้ แวนก้า
เป็นผู้มีตาทิพย์ ซึ่งได้รับการยกย่องกันว่า มีความ
สามารถพิเศษทัดเทียมกับผู้มีตาทิพย์นามกระเดื่อง

ของโลก ๒ ท่าน คือ **เจอร์ราร์ด กรัฟเซต** แห่งฮอลแลนด์ และ **จิม ดิกสัน** แห่งอเมริกา (ผู้ทำนายมรณกรรม ของอดีตประธานาธิบดีเคนเนดีและอื่น ๆ ได้ถูกต้อง) และประเทศคอมมิวนิสต์ที่หันมาสนใจค้นคว้าปรากฏการณ์ทางวิญญาณก็คือ ประเทศบุงกาเรีย ซึ่งเป็นประเทศหลังม่านเหล็กประเทศหนึ่ง

เรื่องที่จะนำมาถ่ายทอดต่อกันฟังนี้ ปรากฏในหนังสือเล่มใหม่ชื่อ **“การค้นคว้าทางวิญญาณหลังม่านเหล็ก”** ประพันธ์โดย **เซลลา ออสแตรนเดอร์** และ **ลินน์ ชิไรเดอร์** ซึ่งตีพิมพ์จำหน่ายอย่างแพร่หลายในสหรัฐอเมริกาอยู่ในขณะนี้

แวนก้า ดินิทโทรวา มีภูมิลำเนาอยู่ที่เปโตรริช ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งใกล้พรมแดนของประเทศกรีท ประชาชนทั่วไปเมื่อได้ยินกิตติศัพท์ในความสามารถของเธอต่างก็พากันหลั่งไหลไปหามิได้ขาด ความมุ่งหมายของประชาชนที่ไปหาแวนก้านั้น ล้วนแต่มีความทุกข์ร้อนต่าง ๆ กัน บางคนไปหาเพื่อให้แวนก้าช่วยคลี่คลาย

ปัญหาเกี่ยวกับอาชญากรรม บางคนก็ไปขอให้ช่วยหาสมุฏฐานของโรคภัยไข้เจ็บ แต่คนส่วนมากที่มุ่งไปขอความช่วยเหลือนั้น มักเกี่ยวกับเรื่องโชคชะตา และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคต ซึ่งแวงก้า มีความสามารถเป็นพิเศษในเรื่องนี้โดยเฉพาะ

ผู้ที่แต่งเรื่องนี้ได้เข้าพบแวงก้าด้วยตนเอง ปรากฏว่าเธอเป็นหญิงชาวชนบท อายุประมาณ ๕๐ ปี แวงก้าได้เล่าว่า “แขก” ผู้มาหาและขอคำปรึกษากับเธอนั้นมีทุกเพศทุกวัยทุกชั้น ตลอดจนถึงชาวต่างประเทศด้วย คือมีตั้งแต่ผู้มีการศึกษาสูงที่สุด ผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องนี้เลย ตลอดจนถึงชาวชนบทโดยทั่ว ๆ ไป ปัญหาที่เขาถามก็มักเป็นเรื่องทางวิญญาณ ไม่ได้เกี่ยวกับการเมืองอย่างใด นักวิทยาศาสตร์ผู้มาทำการทดสอบแวงก้า ต่างก็รับรองว่าเธอเป็นผู้ที่เชื่อถือได้จริง ๆ ในความสามารถอันยิ่งใหญ่ ในทางนี้ นักวิทยาศาสตร์ผู้หนึ่งได้กล่าวกับผู้ประพันธ์เรื่องนี้ว่า :-

แวงก้าเองก็ไม่ค่อยสบายใจนัก ในเมื่อต้องพยากรณ์

เหตุการณ์บางอย่างที่ไม่เป็นไปในทางที่ดีแก่ผู้ที่มาหาเธอ โดยเฉพาะบางครั้งในเมื่อเกี่ยวกับผู้อยู่ใกล้ชิดของเธอ ซึ่งเธอรู้จักดีแต่มันก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้จริง ๆ ในเมื่อเธอต้องบอกไปตามความเป็นจริง เช่นในระหว่างสงคราม มีผู้มาหาเธอเป็นจำนวนมาก เพื่อถามถึงญาติพี่น้องหรือบุตรหลานที่หายไปในช่วงการรบว่า เขาเหล่านั้นจะยังคงมีชีวิตอยู่หรือตายแล้ว หรือบางทีพวกเขาที่จะไปสงครามก็มาถามเธอว่า เขาไปทัพครั้งนี้จะมีชีวิตรอดกลับมาบ้านไหม ? ในเรื่องเช่นนี้ เธอไม่มีทางเลือกนอกจากต้องตอบไปตามความเป็นจริง ซึ่งก็เป็นการดีสำหรับบางราย แต่แน่ละย่อมเป็นการเสียขวัญสำหรับบางรายด้วยเหมือนกัน

แวนก้าเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า เธอรู้เรื่องเช่นนั้นได้อย่างไร เธอบอกว่า เธอรู้ล่วงหน้าถึงมรณกรรมของสามีของเธอ คือ **ดีมิทรี ยอร์ชเยฟ** ก่อนหน้าที่เขาจะตายหลายปี แต่เธอก็รู้ด้วยเหมือนกันว่าไม่มีทางที่จะช่วยเขาได้เลย และในที่สุด เขาก็ถึงแก่ความตายในวันที่ และโดยอาการดังที่เธอเห็นในนิมิตจริง ๆ

ความจริง แวนก้าไม่ได้ตาบอดมาแต่กำเนิด เมื่ออายุได้ ๑๓ ปี เธอเริ่มมีอาการของโรคตาปรากฏขึ้นจนกระทั่งมองไม่เห็นไปเป็นพัก ๆ เธอได้รับการผ่าตัด ๒ ครั้ง แต่ก็ไม่เป็นผล พอถึงอายุ ๑๙ ปี อาการตาที่มองไม่เห็นก็กลับมาอีก และในที่สุดเธอก็ตาบอดสนิท แต่หลังจากนั้นไม่นานเธอก็เริ่มมีความสามารถพิเศษในทางทิพจักษุอย่างประหลาด เธอได้พยากรณ์มรณกรรมของบิดาของเธอเองอย่างถูกต้อง และในไม่ช้าชื่อเสียงของเธอเกี่ยวกับความสามารถในด้านนี้ ก็เลื่องลือไปทั่วบริเวณนั้น เป็นอันว่า เธอได้เสียตาเนื้อไปเพื่อจะแลกเอาตาทิพย์มานั่นเอง

สตรีผู้หนึ่ง ซึ่งมีตำแหน่งสังกัดในรัฐบาลบุลกาเรีย เล่าว่า บิดาของเธอคือสตรีผู้นี้เป็นนายแพทย์ ซึ่งมีทัศนคติในทางยึดถือวัตถุนิยมอย่างรุนแรงผู้หนึ่ง ไม่เชื่อในความสามารถของแวนก้า และโดยเหตุที่ยึดมั่นในทฤษฎีของตน จึงวินิจฉัยว่า แวนก้าคงจะมีอุปาทานอันหลงผิด ซึ่งเกิดขึ้นในจิตสำนึก หรือไม่ก็จิตไร้สำนึก

ประการใดประการหนึ่ง โดยเหตุนี้บิดาของเธอจึงตั้งใจจะไปพิสูจน์หาความจริงให้ได้ วันหนึ่งบิดาของเธอก็เดินทางไปหาแว่นก้า เมื่อไปถึงก็พบว่าประชาชนจำนวนมากกำลังรอคอยรับความช่วยเหลือกันอยู่ก่อนแล้ว แต่เป็นที่น่าประหลาดใจว่า แว่นก้าได้ออกมาเชื่อเชิญต้อนรับบิดาของเธอก่อนผู้อื่น พร้อมกับเรียกชื่อเล่น ๆ ของเขา ได้ถูกต้องด้วย ซึ่งชื่อเล่น ๆ นี้ไม่มีใครอื่นนอกจากบุคคลในครอบครัวเท่านั้นที่จะทราบได้ เหตุนี้จึงทำให้บิดาเธอรู้สึกประหลาดใจมาก นอกจากนั้นแว่นก้ายังกล่าวว่า เหตุที่เธอต้องออกมาเชื่อเชิญเขาก่อนผู้อื่น ก็เพราะในกลุ่มคนที่มาคอยพบเธอในวันนี้ ก็มีแต่เขาผู้เดียวเท่านั้นที่ไม่เชื่อในความสามารถของเธอ เมื่อได้เชื่อเชิญให้บิดาของเธอเข้าไปภายในแล้ว แว่นก้าก็เริ่มทำนายทายทักเธอกล่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอดีตของบิดา เธอพร้อมทั้งรายละเอียดได้อย่างถูกต้อง แม้จนกระทั่งเรื่องที่เขาแต่งงานมาแล้วถึง ๓ ครั้ง สำหรับเหตุการณ์ในอนาคต แว่นก้าทายว่า บิดาเธอจะต้องตายด้วยโรคมะเร็ง ภายใน ๑๔ ปี คือในปี ๑๙๕๘ จากนั้น

แวนก้ายังได้ทำนายถึงบุตรสาวของบิดาเธอ (คือตัวสตรีผู้เล่านี้) ได้อย่างถูกต้องหลายประการ เกี่ยวกับบุตรชาย เธอทายว่า จะประสบมรณกรรมโดยอุบัติเหตุระหว่างอายุ ๒๐ ถึง ๓๐ ปี

ในที่สุด บิดาของเธอก็ต้องเชื่อในความสามารถของแวนก้า และต่อมาเขาก็ตายด้วยโรคมะเร็งจริง ๆ ในปี ๑๙๕๘ ส่วนน้องชายของเธอก็เสียชีวิตโดยถูกรถประจำทางทับตาย ในระหว่างอายุขัยตามคำทำนายนั้นเช่นกัน

เมื่อปี ๑๙๔๑ แวนก้าได้บอกกับพี่สาวว่า “ภายในไม่ช้านี้ จะมีชายในเครื่องแบบจากต่างประเทศผู้หนึ่ง มาหาฉัน และชายผู้นี้แหละจะเป็นคู่สมรสของฉัน” ภายในไม่กี่เดือนต่อมา ก็ปรากฏว่ามีทหารหนุ่มผู้หนึ่ง มาหาแวนก้า ชายผู้นี้ชื่อ **ดิมิทรี ยอร์ชเยฟ** เขามีความประสงค์ที่อยากจะทราบว่า ใครเป็นผู้ฆ่าน้องชายของเขา ความจริงตามภาพที่เห็น แวนก้าเห็นตัวฆาตกรว่ามีอยู่ ๒ คน คนหนึ่งนั้นก็ตายในถนนที่วิวาทกันนั้นแล้ว

แต่เธอไม่ยอมบอก เพราะเกรงว่า ดิมิทรีจะไปดำเนินการล้างแค้น เธอเพียงแต่บอกให้ทราบ แต่ตัวผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการฆาตกรรม แต่มิได้ลงมือกระทำเท่านั้น เรื่องนี้หลายปีต่อมาฆาตกรคนที่เหลืออยู่ เมื่อใกล้จะตายก็ได้รับสารภาพว่า ตนเป็นผู้ลงมือฆ่าน้องชายของ ดิมิทรีด้วย

ต่อมา เมื่อดิมิทรีถูกปลดปล่อยจากการเป็นทหาร แล้วก็ได้กลับมาหาแวนกา และเขาก็ได้แต่งงานกับเธอ (ภายหลังดิมิทรี เสียชีวิตลง แวนกาจึงกลับมาใช้นามสกุลเดิมของตน)

ภายหลังจากการแต่งงานไม่สั้นนาน เพื่อนบ้านใหม่ คนหนึ่งชื่อ **โบริส ทูรอฟ** มาให้แวนกาตรวจสอบดูว่า น้องชายคนเล็กของเธออายุ ๑๕ ปี ชื่อ **นิโคลา** ได้หายออกไปจากบ้านตั้งแต่ปี ๑๙๒๓ ไม่ทราบว่าขณะนี้จะมีชีวิตอยู่หรือไม่ประการใด แวนกาได้ใช้ตาพิพย์ตรวจสอบดูแล้วบอกว่า “นิโคลา เมื่อจากไปก็ไปอยู่ในเมืองใหญ่ เมืองหนึ่งในรัสเซีย และเขาเติบโตขึ้นที่นั่น แต่ขณะนี้

เขาไม่ได้อยู่นั้นแล้ว เขากลายเป็นนักวิทยาศาสตร์ และได้ตกเป็นเชลยของพวกเยอรมัน เวลาที่ถูกคุมขังอยู่ในค่ายกักกันเชลยศึก” ต่อจากนั้น แวนก้ายังทำนายว่า นิโคลา จะกลับมาสู่มาตุภูมิในเร็ว ๆ นี้แหละ เขาจะกลับมาในเครื่องบินสี่เตา พร้อมด้วยกระเป๋าเสื้อผ้า ๒ ใบ ไบรลิส ทูรอฟ เพื่อนบ้านฟังแล้วก็ไม่รู้สึกรจะเชื่อถือโดยสนิทใจ แต่ต่อมาเหตุการณ์ก็เกิดสมจริง นิโคลากลับมาและเล่าเหตุการณ์ที่ได้พลัดพรากจากไปโดยละเอียดตรงกับที่แวนก้าบอกทุกประการ แม้ตอนเมื่อเขากลับมา เขาก็สวมเครื่องแต่งกายแบบเชลยศึกสี่เตา และพร้อมกับมีกระเป๋าเสื้อผ้า ๒ ใบ ติดมาด้วย

ในเรื่องการดูภาพ ญาติ หรือมิตร ของใครก็ตาม ที่สูญหายไป แวนก้าจะกล่าวทำนายได้อย่างถูกต้อง และชี้บอกสถานที่ ๆ ผู้สูญหายนั้นอยู่ในปัจจุบันได้อย่างถูกต้อง ด้วยความสามารถอันนี้ ทำให้ประชาชนรู้จักเธออย่างแพร่หลาย ซึ่งแม้แต่ทางการตำรวจเองก็ยังต้องใช้ให้แวนก้าช่วยคลี่คลายร่องรอยต่าง ๆ ทางอาชญากรรมให้อยู่เสมอ

แวนก้ากล่าวว่า ภาพที่เกิดขึ้นด้วยตาในของเธอนี้ เธอไม่สามารถจะควบคุมมันได้เลย และเธอก็ไม่มีทางจะรู้เสียด้วยว่า ภาพต่าง ๆ นั้นมันจะเกิดขึ้นมาในเวลาใดด้วยซ้ำ

อย่างไรก็ดี การที่แวนก้าจะเที่ยวทำนายทายทักให้แก่ผู้ใดนั้น มิใช่จะกระทำได้โดยอิสระ การทำนายจะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการคณะหนึ่ง ซึ่งรัฐบาลแต่งตั้งขึ้น และจะต้องเป็นไปตามคิวกและกฎเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้โดยอ้างเหตุผลว่า เพื่อมิให้แวนก้าต้องได้รับความตราตรำจากผู้มารบกวอนเป็นจำนวนมากทั่วสารทิศประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง ก็เพื่อที่การทดสอบจะได้ทราบข้อมูลและสถิติต่าง ๆ ในการทำนาย ได้อย่างมีกฎเกณฑ์

รัฐบาลบุลกาเรีย จ้างแวนก้าไว้ใช้ในกิจการของรัฐ เดือนละ ๑,๖๐๐ บาท สำหรับค่าบริการในการทำนายนั้น ถ้าเป็นชาวบุลกาเรียจะต้องเสียครั้งละ ๔๐ บาท

สำหรับชาวต่างประเทศ ๒๕๐ บาท รายได้ต่าง ๆ นี้ ตกเป็นของรัฐทั้งสิ้น

รัฐบาลได้แต่งตั้งให้ ดร. ยอร์ช โลซานอฟ อายุ ๔๓ ปี ซึ่งเป็นประธานสถาบันทางปรจิตวิทยา พร้อมด้วยนักวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ อีก ๔๐ คน เป็นผู้ควบคุม และทดสอบความสามารถของแวนก้า คณะกรรมการชุดนี้ล้วนมีเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์อันประณีต และทันสมัยมาใช้ในการดำเนินงานทั้งสิ้น ดร. ยอร์ช ผู้นี้ ก่อนที่จะมาเป็นผู้บุกเบิกงานทางด้านปรจิตวิทยาของบุลกาเรียในยุคนี้ ประวัติเดิมเป็นนายแพทย์ทางอายุรเวชและจิตแพทย์มาเป็นเวลา ๑๖ ปี และทั้งเป็นผู้สนใจในโยคศาสตร์มาเป็นเวลา ๒๕ ปี นายแพทย์ผู้นี้ นอกจากจะเป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในบุลกาเรียแล้ว ยังเป็นผู้มีชื่อเสียงแพร่หลายเป็นที่ยอมรับนับถือในกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์ด้วยกันอีกด้วย ในฐานะที่เป็นผู้ค้นพบอำนาจอันมหัศจรรย์ของวิญญาณ

ดร. ยอร์ชเล่าให้ฟังว่า เขามีอายุเพียง ๒๐ ปี

เขาสนใจเรื่องนี้มาก จึงได้ไปหาแว่นก้ำพร้อมกับซาเซอิเทรกผู้ร่วมงานคนหนึ่งแห่งมหาวิทยาลัยโซเฟีย ในการเดินทางไปหาแว่นก้ำครั้งนี้ เขาปกปิดร่องรอยต่าง ๆ มิให้ผู้ใดทราบว่าเขาเป็นใครมาจากไหน และได้จัดรถซ้อนไว้ห่างจากหมู่บ้านของแว่นก้ำมาก และลงเดินด้วยเท้าไป ทั้งนี้เพราะเขาสงสัยว่า แว่นก้ำจะมีสายลับคอยสอดส่องดูคนแปลกหน้า และแอบบอกให้แว่นก้ำทราบล่วงหน้าก่อนเสมอ เพื่อประโยชน์ในการทำนายทายทัก เขากับผู้ช่วยได้ไปเข้าคิวรอคอยร่วมกับประชาชนคนอื่น ๆ อีกหลายร้อยคน เขาต้องรอคอยอยู่ถึง ๓ ชั่วโมง และระหว่างที่รอคอยอยู่นั้น ก็ได้ปรึกษากันกับใครเลย เพื่อป้องกันร่องรอยที่จะเป็นสื่อให้รู้ได้โดยอำนาจจิตตามหลักวิชาการ

ซาเซอิผู้ช่วยถึงรอบที่จะได้เข้าไปพบแว่นก้ำก่อนพอซาเซอิเข้าไป แว่นก้ำก็เริ่มบอกชื่อต้นและชื่อรองของเขาได้ถูกต้อง นอกจากนั้นยังบอกถึงสถานที่เกิดลักษณะของอาคาร และห้องที่พักอาศัยในปัจจุบัน ชื่อมารดา

ความเจ็บป่วยที่กำลังเป็นอยู่ ทำนายถึงสาเหตุของโรคภัยที่ทำให้บิดาของซาเซถึงแก่ความตาย คำทำนายหลังไหลออกมาจากปากของแวนก้า ยิ่งกับอ่านออกมาจากสมุดประวัติบันทึก ทำยที่สุดแวนก้าทายว่า ซาเซ แต่งงานมาแล้ว ๗ ปี แต่ทว่าไม่มีบุตร อีกปีหนึ่งถึงจะมี คำทำนายนี้ถูกต้องสมจริงทุกประการ

พอถึงรอบของ ดร. ยอร์ชบ้าง พอเขาเดินเข้าไป แวนก้าก็เริ่มทักทายว่า “คุณเป็นหมอมที่รักษาคนไข้ด้วยวิธีสะกดจิต คุณจะมาทดสอบฉัน แต่ยังไม่ถึงเวลาที่ฉันจะมา นี่ คุณมาเร็วเกินไปเสียแล้ว อีกหลายปีหรอกที่จะถึงเวลาที่คุณควรมา” ดร. ยอร์ชไม่ปริปากพูดสักคำ เขากำลังใช้อำนาจจิตสะกดไปที่แวนก้า เพื่อปิดปากเธอ เมื่อแวนก้าเริ่มทำนายต่อไป ก็ปรากฏว่าคราวนี้เธอเริ่มทายผิด เธอเลยกล่าวว่า “คุณไปเสียก่อนเถอะ ฉันไม่สามารถบอกอะไรคุณหมอในตอนนี้ได้เลย”

อีก ๒๐ ปีต่อมา ดร. ยอร์ชแล้วว่า เขาก็ต้องมาหาแวนก้าจริง ๆ คราวนี้เขามาอย่างเป็นทางการในฐานะ

ทางการ เขามาพร้อมด้วยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์
อันทันสมัย ดำเนินการตั้งคำถามทดสอบหลายพัน
คำถาม พร้อมทั้งใช้วิธีการทดสอบอย่างอื่น ๆ อีกด้วย
ความรัดกุมอย่างยิ่ง

แปลจาก Psychic News ฉบับประจำวันที่ ๒๙
สิงหาคม ๑๙๗๐

(ยังมีต่อ-ตอนต่อไปจะได้กล่าวถึงการที่รัฐบาลได้
ทดสอบเธอ จนในที่สุดก็ได้รับรองความสามารถของ
เธอเป็นทางการ)

ตอนสอง

***ดร. ยอร์ช** เล่าว่า ในราวกลางปี ๑๙๖๐
ประชาชนทั่วสารทิศ ต่างก็พากันเดินทางมาขอความ
ช่วยเหลือจากแวนก้า บางคนก็มาจากต่างทวีป เช่น
ออสเตรเลีย อเมริกา และคานาดา จนกระทั่งแวนก้า

ไม่สามารถจะรับภาระอันหนักนี้ได้ เฉลี่ยแล้วมี “แขก” มาหาเธอวันละประมาณ ๕๐ ราย ด้วยเหตุนี้ การทำนายของแวนก้าเริ่มจะลดประสิทธิภาพลง เสียงที่พูดก็สั้นพว่ ภาพที่เห็นก็ไม่ชัดเจนและดูสับสน แต่ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลบุลกาเรีย ซึ่งได้เฝ้ามองแวนก้าและทำการสอบอยู่อย่างเงียบ ๆ มาเป็นเวลานานก่อนนี้แล้ว ก็ได้ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือแวนก้าโดยบังเอิญ คือได้สรุปผลจากการทดสอบของทางการว่า **ตาทิพย์ และการทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าเป็นไปได้จริง** ทางการได้เริ่มจัดตั้งสถาบันการค้นคว้าทางวิญญาณขึ้นที่เมืองไซเฟีย และเมืองเปทริช ซึ่งแวนก้ามีถิ่นฐานพำนักอยู่สถาบันนี้ ประกอบไปด้วยผู้เชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ ๓๐ คน และสถาบันนี้ได้เข้าดำเนินการทดสอบแวนก้าอย่างจริงจัง จึงเป็นการช่วยมิให้แวนก้า ต้องถูกรบกวอนจากประชาชนทั้งหลายมากเกินไป ต่อมาในปี ๑๙๖๖ รัฐบาลบุลกาเรียก็จ้างแวนก้าไว้เป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับกิจการต่าง ๆ ทางจิตวิญญาณ โดยให้ค่าจ้างสัปดาห์ละ ๔๐๐ บาท

ดร. ยอร์ช เล่าต่อไปว่า เหตุที่ทางการของ บุลกาเรียเข้ามาดำเนินการส่งเสริมในเรื่องนี้ ก็เพราะว่า ประเทศบุลกาเรียมีเรื่องราวเกี่ยวกับไสยศาสตร์อันลึกลับ นี้มานานแล้ว ประชาชนชาวบุลกาเรียที่มีประสบการณ์ เกี่ยวกับวิญญาณก็มีอยู่มากมาย ดังนั้น จึงเป็นการผลักดันให้รัฐบาลต้องหันมาดำเนินการค้นคว้าในวิชาการ ด้านนี้อย่างจริงจัง ดร. ยอร์ช มีทัศนะว่า **คนเราทุกคน ล้วนแต่มีอำนาจจิตอยู่แล้วในตัว แต่ทว่าไม่รู้วิธีที่จะนำมันออกมาใช้เท่านั้น** สำหรับตัว ดร. ยอร์ชเอง ก่อนที่จะถูกขอร้องให้เข้ารับตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบัน ทั้ง ๒ แห่งนี้ ก็ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องอำนาจจิตในการทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้ามาเป็นเวลา ๒๐ ปีแล้ว

ดร. ยอร์ช ได้ปฏิบัติงานร่วมกับแวนก้ามาเป็น เวลานานถึง ๒๐ ปี ในการดำเนินงานนั้นมีอุปสรรค อยู่มากมายหลายประการ ที่สำคัญก็คือ เขาจะต้อง ทำหน้าที่พิสูจน์ให้ได้โดยทางวิทยาศาสตร์ว่า แวนก้า เป็นผู้มีตาทิพย์จริง

เมื่อประมาณ ๓ ปีมานี้ รัฐบาลได้ตั้งคณะกรรมการ การขึ้น
คณะหนึ่ง เพื่อทำการทดสอบแวนก้าว่าจะมีความสามารถ
แท้จริงหรือไม่ ดร. ยอร์ช ได้ปล่อยให้คณะกรรมการ
แต่ละท่านทำการพิสูจน์และวิเคราะห์ไปตามความรู้ และ
ประสบการณ์ของตนในการทดสอบ

ก่อนที่จะดำเนินการในเรื่องนี้ กรรมการบางท่าน
มีความเห็นว่า เป็นการเสียเวลาเปล่าที่จะมาดำเนินการ
ทดสอบในเรื่องการทำนายเหตุการณ์ข้างหน้า สู้เอาเวลา
ไปทำการค้นคว้า และวิจัยงานด้านจิตแพทย์ จะได้
ประโยชน์คุ้มค่ากว่า แต่เมื่อการทดสอบได้ดำเนินไปที่
ละชั้นทีละตอน และยิ่งดำเนินการคืบหน้าไปเท่าใด ก็ยิ่ง
แสดงความสามารถของแวนก้าให้เด่นชัดขึ้นทุกทีว่า เธอ
มีความสามารถทางตาพิพยาอย่างแท้จริง ในที่สุดคณะ
กรรมการ ก็ทำรายงานรับรองความสามารถของแวนก้า
และวิชาปรจิตวิทยา ในบุลกาเรียก็ได้รับการยอมรับนับ
ถือว่า เป็นวิทยาศาสตร์แขนงหนึ่งมากยิ่งขึ้น สถาบัน
เกี่ยวกับการค้นคว้าในเรื่องนี้ได้ถูกจัดตั้งขึ้นและรัฐบาล
ได้จัดหาเงินทุนมาสนับสนุนอย่างเต็มที่

ดร. ยอร์ชกล่าวว่า ผลการทำนายที่แวนก้าได้ให้ไว้ต่อประชาชนมากกว่า ๓,๐๐๐ คน เมื่อได้ทำการทดสอบแล้วการทำนายมีส่วนถูกต้องถึง ๘๐ %

การค้นคว้าและทดสอบนี้ นอกจากจะหวังผลในเรื่องราวต่าง ๆ แล้ว ยังมุ่งหาความเข้าใจเกี่ยวกับพลังงานที่เป็นมูลฐานสำคัญของความสามารถพิเศษนี้ ตลอดจนความสัมพันธ์ของพลังงานนี้ ที่มีส่วนโยงกับมนุษย์สิ่งสำคัญในการแสวงหาข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่ง ก็คือ **อะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้การทำนายของแวนก้าไม่อยู่ในระดับที่สม่าเสมอ** กล่าวคือ บางวันก็สามารถทายได้ถูกต้องแม่นยำ บางวันก็มีส่วนผิดพลาด และ**ความสามารถในการทำนายนี้** เกิดจากสภาพทางชีววิทยาแห่งร่างกายของมนุษย์หรือไม่ ? มันสมองของแวนก้ามีลักษณะที่แตกต่างจากบุคคลอื่นหรือไม่ ? **อะไรคือมูลเหตุที่ทำให้เกิดความสามารถนี้ ?** และข้อสำคัญก็คือ **คนเรามีชะตาชีวิตที่กำหนดมาแน่นอนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย (ที่เรียกว่า “พรหมลิขิต”) ที่เดียวหรือ ?** นี่เป็นปัญหาที่ทางคณะกรรมการกำลังค้นคว้าหาความจริง

ผู้ประพันธ์หนังสือเล่มที่นำมาเล่าสู่กันฟังนี้ได้ตั้งปัญหาถาม ดร. ยอร์ช เพื่อขอคำอธิบายว่า การทำนายเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ชีวิตมนุษย์เป็นไปตามพรหมลิขิต หรือการทราบเรื่องราวในอนาคตได้นี้ เป็นเพราะชีวิตในภุมิอื่น หรือโอปปาติกะมาบอกเล่า ดังที่ประชาชนทั่วไป เชื่อถือกันว่าเป็นเช่นนี้จริงหรือ ?

เกี่ยวกับปัญหาเหล่านี้ ดร. ยอร์ชขอตัวที่จะให้คำอธิบาย เขาเพียงแต่จะบอกให้ทราบตามที่แวนก้าได้แจ้งให้เขาและเพื่อนร่วมงานทราบเท่านั้นว่า การที่แวนก้าสามารถรู้อะไรต่ออะไรได้นั้น เป็นด้วยเธอเห็นภาพนิมิตที่ถูกส่งมาให้เธอเห็นและเธอได้ยินเสียงพูดต่าง ๆ อีกด้วย

ปัจจุบันแวนก้าทำงานของเธอโดยมีผู้ช่วย ๒ คน และกลุ่มผู้ร่วมงานอีก ๑ กลุ่ม มีหน้าที่คอยซักถามผู้ที่จะมาหารือกับเธอ (โดยช่วยย่อยและย่อเรื่องให้เข้าใจง่ายขึ้น เพื่อไม่ให้แวนก้าต้องเสียเวลารับฟังเรื่องทั้งหมดของทุก ๆ คน) ในการทำงานนี้มีเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัยที่สุด ไว้คอยช่วยเหลือทุนแรงทุกประการ

ในการทำงานประเภทนี้ เรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกทางอารมณ์ร่วมเป็นของสำคัญอยู่มาก โดยมากผู้ที่มีพรสวรรค์ในทางวิญญูณ เช่น แวนก้า มีความยินดี และเต็มใจช่วยเหลือประชาชนที่มีทุกข์ร้อนจริง ๆ มากกว่าที่จะทำงานอย่างฝืนธรรมชาติ ภายใต้การควบคุมและบรรยากาศอันเคร่งเครียด ซึ่งมีนักวิทยาศาสตร์มาคอยควบคุมเชิงจ้องจับผิดอยู่ทุกอริยาบถ สภาพทางใจในที่เช่นนี้ ไม่มีความชุ่มชื้นทำให้เกิดกำลังใจในการทำงานเสียเลย ดังนั้นนักวิทยาศาสตร์ผู้ที่จะทำงานร่วมกับ แวนก้า จึงต้องเป็นผู้ที่มีอารมณ์ร่วม และเข้าใจกันได้บ้างพอสมควร

เมื่อ แวนก้า ได้รับการสนับสนุน และรับรองจากรัฐบาล ความก้าวหน้าของเธอและของวิทยาการในด้านนี้ ก็ดำเนินไปด้วยดี ปัญหาเรื่องการเลี้ยงชีพ และการหาทุน เพื่อหาเครื่องมือค้นคว้าในทางวิชาการก็หมดไป เรื่องนี้จึงเป็นผลดีทั้งส่วนตัวและส่วนรวม

เป็นเวลากว่า ๓๐ ปีมาแล้ว ที่แวนก้าได้ใช้พรสวรรค์ของเธอให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น ผู้แต่งหนังสือเรื่องนี้ (ซึ่งเป็นชาวอเมริกัน) ได้กล่าวว่า “รู้สึกว้าสำหรับเธอ เวลาเป็นของไม่มีความหมายเลย ทั้ง ๆ ที่ เธอมองอะไรไม่เห็นด้วยตาเนื้อเหมือนอย่างคนอื่น แต่เธอก็สามารถเห็นอะไรอื่น ที่คนตาดีมองไม่เห็นเลยได้อย่างน่าอัศจรรย์ ทั้งอดีต อนาคต และปัจจุบัน”

ในท้ายสุด ผู้ประพันธ์เรื่องนี้กล่าวว่า ประเทศบุลกาเรียเป็นประเทศเล็ก ๆ ก็จริง แต่ประชาชนส่วนมากพากันเลื่อมใสสนใจในเรื่องโหราศาสตร์ หูทิพย์ ตาทิพย์ และการรักษาโรคด้วยอำนาจจิตอยู่มาก เมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ แล้ว ประเทศบุลกาเรียกำลังหันเข้าไปหายุคเดิม คือยุควิญญูญาณ ซึ่งเป็นยุคที่ประเทศของตนมีเรื่องราว และปรากฏการณ์ต่าง ๆ มาแต่โบราณกาล และบุลกาเรีย มิใช่จะมีผู้มีความสามารถพิเศษอย่างแวนก้านี้แต่เพียงผู้เดียว ยังมีชาวบุลกาเรียอีกหลายพันคน ที่มีความสามารถเยี่ยงแวนก้าอีก จนอาจ

กล่าวได้ว่า ประเทศบุลกาเรียเป็นประเทศที่ **“มีอำนาจจิตเป็นแหล่งทรัพยากรของธรรมชาติอีกแห่งหนึ่ง**

(Psychic Power is virtually a national resource)

- เก็บใจความจาก Psychic News

๕ ก.ย. ๑๙๗๐

การรักษาโรคทางจิต

*ข้าพเจ้าเคยเขียนอธิบายเรื่องนี้ค่อนข้างจะละเอียดลงในหนังสือวิญญานปีก่อน ๆ เป็นตอน ๆ และได้รวบรวมพิมพ์เป็นเล่ม ไว้ในหนังสือชื่อว่า **ปาฏิหาริย์มีได้อย่างไร ?** แต่อย่างไรก็ดี การอธิบายทั้งหมดนั้นเป็นการอธิบายจากทฤษฎี ของศาสนามากกว่าที่จะอธิบายด้วย

วิธีพิสูจน์แบบวิทยาศาสตร์ แต่ก็เป็นการนำทางให้วิทยาศาสตร์ก้าวไปข้างหน้าได้เป็นอย่างดี เรื่องดังต่อไปนี้ซึ่งเป็นเรื่องที่ อาจารย์ศิริ พุทธศุภร์ ได้แปลออกมา จากหนังสือพิมพ์ New york Times นี่เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า การรักษาโรคทางจิตนั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และแสดงให้เห็นอีกว่า ก้าวใหม่ของวงการแพทย์ในสหรัฐอเมริกา ได้เริ่มใช้วิธีทางจิตแล้ว เรื่องจะเป็นอย่างไรลอง ศึกษาดูดังต่อไปนี้

วงการแพทย์ของอเมริกาในปัจจุบันกำลังก้าวเข้าสู่ยุคใหม่แห่งการรักษาโรคแล้ว โดยแพทย์ผู้มีชื่อเสียงจำนวนหนึ่งกำลังทำการทดลองวิธีการรักษาโรค โดยให้คนไข้รักษาตนเอง ด้วยกำลังใจอย่างเดียว ผลที่ปรากฏแม้จะยังไม่เป็นที่รับรองกันเป็นทางการทั่วโลก แต่ก็มีแนวโน้มไปในทางแสดงหลักความจริงที่ว่า **บุคคลที่ฝึกหัดจิตให้เป็นสมาธิได้ในทางศาสนานั้น สามารถรักษาโรคให้แก่อนเองด้วยอำนาจจิตได้เป็นอย่างดี** ในบรรดาโรคที่

สามารถรักษาให้หายได้ด้วยอำนาจจิต หรือสมาธินั้นก็มีโรคความดันของโลหิต (สูงหรือต่ำก็ได้) การเต้นของหัวใจ และการหดตัวของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการย่อยอาหาร

การทดลองเกี่ยวกับสัตว์ในระยะแรก ๆ

ในการทดลองเรื่องอำนาจของสุภาพจิตในระยะแรก ๆ ที่เกี่ยวกับสัตว์นั้น ห้องทดลองวิทยาศาสตร์แห่งหนึ่งในกรุงนิวยอร์กใช้หนู ๒ ตัว โดยให้ได้รับการช็อคจากไฟฟ้า ซึ่งจะทำให้มันสะดุ้งเป็นพัก ๆ การช็อคดังกล่าวนี้ เขาให้หนูทั้งสองตัวได้รับพร้อม ๆ กันทุกครั้ง และในอัตราความแรงของไฟฟ้าเท่ากันทุกครั้ง แต่ผลที่ได้รับปรากฏว่าไม่เท่ากัน ในเมื่อสภาวะทางจิตของหนูทั้ง ๒ ตัวนั้นไม่เหมือนกัน คือหนูตัวหนึ่งนั้นเขาหาทางฝึกหัดจนกระทั่งให้มันรู้ได้ว่า เมื่อใดจึงจะเกิดการช็อคขึ้นโดยมีไฟสัญญาณปรากฏขึ้นให้รู้ล่วงหน้าทุกครั้ง ส่วนอีกตัวหนึ่งนั้นไม่มีทางรู้ได้เลย ผลที่ได้รับอย่างน่าแปลกประหลาด ก็คือ หนูตัวที่รู้ว่าการช็อคด้วยไฟฟ้า

จะเกิดขึ้นเมื่อใดนั้น เกือบจะไม่มีอาการผิดปกติทางร่างกายเกิดขึ้นเลย ส่วนหนูตัวที่ไม่สามารถทราบ หรือจะเหตุการณ์ล่วงหน้าได้นั้น กลับเป็นโรคแผลในกระเพาะอาหารอย่างร้ายแรง ทั้งนี้นักวิทยาศาสตร์ผู้ทดลอง คือ **ดร. เจ. ไวส์** แห่งสถาบันรอกกี้เฟลเลอร์ ได้กล่าวว่า เป็นผลของความ **“วิตกกังวล”** นั่นเอง คือหนูตัวที่รู้ว่าการช็อคจะเกิดขึ้นเมื่อใดนั้น เตรียมตัวหรือว่าเตรียมใจพร้อมอยู่เสมอแล้ว ส่วนอีกตัวหนึ่งที่ไม่มีทางรู้ล่วงหน้าได้เลยนั้น ต้องได้รับความวิตกกังวลทางใจอยู่ตลอดเวลา ความทรมานทางจิตอันเกิดจากความวิตกกังวล เพราะไม่มีทางรู้แน่นอนนี้เอง ทำให้เกิดผลแก่ร่างกายซึ่งแสดงรูปออกมาเป็นโรคต่าง ๆ เช่น แผลในกระเพาะอาหาร เป็นต้น ยิ่งกว่านั้น ถ้าได้ฝึกหัดต่อไปให้หนูสามารถป้องกันไม่ให้เกิดการช็อคได้ โดยหัดให้มันเอาเท้าเขี้ยววงล้อที่อยู่ในกรงเป็นประจำด้วยแล้ว มันจะไม่มีอาการวิตกกังวลในทางใจ และก็จะไม่มีอาการของโรคทางร่างกายเลย การทดลองดังกล่าวนี้ จึงทำให้นักวิทยาศาสตร์ ผู้ทดลองได้รับความรู้ว่า อาการช็อคที่เกิดขึ้นแก่ร่างกายนั้น

ไม่ใช่ตัวต้นเหตุของอาการโรคแผลในกระเพาะอาหารเลย **ต้นเหตุที่แท้จริงก็คือ ความวิตกกังวล และไม่สามารถจะแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนได้นั่นเอง** ดร. ไวส์ ผู้ทำการทดลองดังกล่าวนี้ได้กล่าวว่า “ในชั้นแรกข้าพเจ้าก็แทบไม่เชื่อผลของการทดลองนี้เลย เพราะมันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้จริง ๆ”

การทดลองเกี่ยวกับมนุษย์

การทดลองเพื่อพิสูจน์ผลดังกล่าว ได้กระทำกันมาอย่างเห็นผลเป็นที่พอใจแล้วในสัตว์ สำหรับมนุษย์กำลังอยู่ในขั้นเริ่มต้นเท่านั้น แต่ก็เป็นที่คาดหมายกันว่า น่าจะเป็นไปได้ไม่น้อยเหมือนกัน และถึงอย่างไรก็ตาม ประโยชน์ที่จะพึงได้จากการค้นคว้าในเรื่องนี้ จะมีอย่างมหาศาลทีเดียว

ศูนย์การค้นคว้าเพื่อหาความจริงในเรื่องนี้มีอยู่ด้วยกันหลายแห่ง โดยเฉพาะที่ในเมืองบัลติมอร์มีโรงพยาบาล

แห่งหนึ่ง ซึ่งดำเนินการค้นคว้าในเรื่องนี้อยู่โดยมีวิธีการทดลองดังต่อไปนี้

คือเขาให้คนไข้นั่งบนเตียง ข้างหน้าคนไข้มีไฟสัญญาณ ๒ ดวง ๆ ละสี ทำนองเดียวกันกับไฟสัญญาณจราจรตามสี่แยกถนนั้น คือไฟสีแดงอยู่ข้างบน สีเหลืองอยู่ตรงกลาง และสีเขียวอยู่ข้างล่าง

วิธีการก็คือเขาหัดให้คนไข้ที่เป็นโรคหัวใจ นิก (คือ สัมรวมใจหรือน้อมจิตไปเพื่อ) บังคับให้อัตราการเต้นของหัวใจของตน ที่เต้นเร็วเกินไปหรือช้าเกินไปนั้นได้กลับมาเต้นในจังหวะที่ปกติ คือว่าพอดี ๆ ในขณะเดียวกัน เขาก็นำเครื่องมือเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์การแพทย์อีกหลายอย่าง ที่สามารถจะวัดความดัน และอัตราการเต้นของหัวใจได้มาเกาะไว้ที่ตัวคนไข้ตามอวัยวะต่าง ๆ เพื่อที่นายแพทย์ผู้ควบคุมการทดลอง จะได้อ่านผลของการทดลองนี้ได้จากหน้าปัทม์ที่ตัวเครื่องคอมพิวเตอร์นั้น และพร้อมกันนั้นคนไข้ก็สามารถรู้ผลของการ นิก ของตนเองได้ทันทีด้วย จาก

การสังเกตดู “ไฟจราจร” ๓ สีที่ตั้งอยู่ข้างหน้าตนนั่นเอง คือว่าให้ตกลงกันล่วงหน้าไว้ก่อนว่า ถ้าหัวใจของคนไข้เต้นเร็วเกินไป จะปรากฏเป็นไฟสีเขียววาบขึ้น ถ้าเต้นช้าเกินไปก็จะปรากฏเป็นไฟสีแดงวาบขึ้นแทนที่ เมื่อใดที่การเต้นของหัวใจอยู่ในระดับสม่ำเสมอหรือปานกลางดี ก็จะมีปรากฏเป็นไฟสีเหลืองขึ้น โดยนัยนี้คนไข้ก็สามารถจะรู้ผลได้ทันที และพร้อมกันนั้นก็ยังสามารถทราบได้ว่าตนจะต้องทำใจอย่างไร จึงจะทำให้ไฟสีเหลืองสว่างขึ้น และจะได้พยายามระดับประคอง ให้สภาวะทางใจของตนอยู่ในระดับนั้นนานที่สุดเท่าที่จะนานได้

วิธีการแบบนี้ นายแพทย์ผู้ทำการทดลองกล่าวว่า ได้ดำเนินการทดลองอย่างได้ผลดีมากมาแล้วสำหรับสัตว์ แต่สำหรับคนนั้นรู้สึกว่ ผลจะเกิดขึ้นช้ากว่าสัตว์สักหน่อยและการทดลองก็ต้องกระทำกันอย่างระมัดระวังมากกว่าสัตว์ เพื่อที่จะไม่ให้เกิดอันตรายแก่คนไข้ได้ (คือจะทดลองมากนัก หรือนานนักโดยไม่ให้การรักษาทางยาที่ไม่ได้ เพราะคนไข้ส่วนมากก็ต้องการรักษาทางยามากกว่า

แต่สำหรับสัตว์จะทดลองไปนานสักเท่าใดโดยไม่ให้การ
รักษาทางยาเลย ก็ย่อมทำได้) ความแตกต่างระหว่าง
การทดลองกับคนและสัตว์อีกประการหนึ่ง ก็คือเมื่อใด
ที่ประสบความสำเร็จ คือมีไฟสีเหลืองปรากฏขึ้น ต้องมี
การตรึงรางวัลเป็นอาหารของโปรดให้แก่สัตว์เป็นประจำ
เพื่อให้มันใจและเกิดความเคยชิน แต่สำหรับคนนั้นเกิดความ
รู้ว่า ตนมีความสามารถทำให้ไฟเหลืองสว่างขึ้นได้
นั่นเอง เป็นรางวัลอย่างเพียงพอ

ในการทดลองด้วย “ไฟจรรยา” ดังกล่าวนี แพทย์
ผู้ควบคุมได้ใช้วิธีการทางจิตวิทยาเข้าช่วยเล็กน้อย คือ
ในขั้นแรกเขาได้ตั้งเครื่องทดลองให้มีความไวเป็นพิเศษ
เพียงแต่มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยในทางที่ต้องการ
ไฟเหลืองก็จะวาบขึ้นทันที ทั้งนี้เพื่อเป็นเครื่องให้กำลังใจ
แก่คนไข้อย่างแรก ๆ ก่อน ต่อไปเมื่อคนไข้มีความ
ชำนาญในกระบวนการจิตของตนขึ้น ก็ปรับเครื่องให้มีความ
ไวน้อยลง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของคนไข้เรื่อย ๆ โดย
คนไข้ไม่รู้ตัว

ดร. อีโอดอร์ ไวส์ ซึ่งในปัจจุบันประจำอยู่ที่คณะวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย แห่งรัฐพิลาเดลเฟีย มีคนไข้อยู่รายหนึ่งซึ่งได้ผ่านการทดลองรักษาแบบนี้ได้อย่างได้ผลดีมาก ทั้ง ๆ ที่แต่เดิมก็มีอาการของโรคหัวใจแทรกซ้อนหลายประการอย่างร้ายแรงและที่สำคัญก็คือ แม้หลังจากที่ได้รับการรักษาแบบนี้แล้วก็สามารถมีสุขภาพของหัวใจได้ดีต่อไปเป็นเวลานานกว่า ๒ ปีแล้ว และที่ปรากฏผลดีในทำนองเดียวหรือใกล้เคียงกันนี้ก็ยังมีอีก ๔ ราย **ดร. ไวส์ และ ดร. เองเกลส์** ผู้ร่วมงานของเขาคิดว่า จะเขียนรายงานอย่างละเอียดของการทดลองกับคนไข้ทั้ง ๘ รายนี้ลงในวารสารทางแพทย์ เพื่อให้เป็นที่แพร่หลายทั่วไปในเร็ว ๆ นี้

จากการทดลองดังกล่าวมาแล้ว ทั้งแก่คนและสัตว์ ทำให้นักวิทยาศาสตร์รูปลงความเห็นได้ว่า อำนาจของความคิด หรืออำนาจของสมอง (หรือพูดในแง่ของศาสนาว่าอำนาจใจ และพูดแบบสำนวนสมัยใหม่ว่า “กำลังภายใน”) นั้น เป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งในการควบคุม

บังคับสภาวะของร่างกายหรือสุขภาพของร่างกาย การทดลองค้นคว้าในด้านนี้ที่ดำเนินมา ส่วนหนึ่งก็มีความมุ่งหมายจะหาวิธีควบคุม และรักษาโรคของร่างกาย ด้วยกำลังความคิด และอีกส่วนหนึ่งก็เพื่อมุ่งหมายที่จะศึกษาให้รู้แน่นอนว่ามันสมองของมนุษย์ ซึ่งเป็นเครื่องที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสัตว์มากมานั้น จะมีอำนาจบังคับและควบคุมร่างกายได้เพียงไร และมีขอบเขตจำกัดแค่ไหน

อย่างไรก็ตาม เป็นที่เชื่อกันอยู่เหมือนกันว่าเมื่อถึงคราวเข้าจริง ๆ ความต้องการหรือสภาวะของร่างกาย จะดำเนินไปถึงจุดที่มันสมองไม่สามารถจะบังคับ หรือควบคุมได้ และแล้วก็จะต้องให้มันเป็นไปตามเรื่องของมันตามธรรมชาติ (คือต้องช้ยาช่วยด้วย หรือไม่ก็ตายไปเลย) แต่ถึงกระนั้น นักวิทยาศาสตร์ก็ยังคงการที่ จะทราบให้แน่นอนว่าขอบเขตของมันสมองนั้น จะอยู่ที่ไหน ดังนั้น การศึกษาเพื่อค้นหาข้อเท็จจริง และความเกี่ยวข้องระหว่างอำนาจของมันสมองและร่างกาย จึงยัง

ดำเนินไปอยู่อย่างกว้างขวาง ที่สถาบันรอกกี้เฟลเลอร์ **ดร. อลันแฮริส** แห่งมหาวิทยาลัยจอนฮอปกินส์ได้ทดลองกับลิงบาบูน และได้ฝึกหัดให้มันสามารถควบคุมความดันโลหิตของมัน ส่วน **ดร. มิลเลอร์** และ**ดร. ดิคารา** แห่งมหาวิทยาลัยรอกกี้เฟลเลอร์ ก็ได้ฝึกหัดให้หนูสามารถปรับอัตราการเต้นของหัวใจของมัน ให้เร็วขึ้นหรือช้าลงได้ถึง ๒๐ เปอร์เซ็นต์ (ของอัตราเต้นปกติของหัวใจ) จากการทดลองเหล่านี้ แม้ว่าเราจะต้องยอมรับว่า หัวใจของสัตว์กับมนุษย์ทำงานไม่เหมือนกับที่เดียวกันก็ตาม แต่ก็แสดงว่า มีช่องทางที่เราจะได้เรียนรู้ต่อไปอีกมาก (เพราะว่าถึงอย่างไร ก็ไม่ใช่ว่าจะแตกต่างกันไปเสียทุกประการ) เพราะการค้นคว้าดังกล่าวได้ดำเนินไปอย่างกว้างขวาง คือไม่เฉพาะแต่จะทดสอบความสามารถในการบังคับควบคุมเท่านั้น แต่ยังได้ทดสอบดูว่าจะมีผลในทางร่างกายหรือทางเคมีเกิดขึ้นแก่ร่างกายบ้างหรือไม่เพียงใด ที่จะเกิดจากความสามารถนั้น ๆ

จิตที่อบรมดีแล้วสามารถปล่อย คลื่นอัลฟาได้

มีการค้นคว้าและทดลองที่ใช้วิธีการแตกต่างกัน แต่ก็มุ่งผลอันเดียวกันอยู่ ที่สถาบันเกี่ยวกับโรคทางประสาทและจิต ชื่อ **แลงลี ปอร์เตอร์** ซึ่งเป็นหน่วยงาน หน่วยงานหนึ่ง ของคณะแพทยศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียรีในซานฟรานซิสโก ที่สถาบันแห่งนี้ได้มีการค้นคว้าทดลองกันมาเป็นเวลาหลายปี โดยมีนักวิทยาศาสตร์กลุ่มหนึ่ง มี **ดร. ใจ กามิยะ** เป็นหัวหน้าโครงการทดลองของสถานที่แห่งนี้ดำเนินไปคนละแบบกับที่กล่าวมาแล้ว คือที่นี่เขาได้ทดลองหัดให้บุคคลควบคุมการทำงานของคลื่นมันสมอง (Brain waves) ของตนเองในบางอย่าง คือเขาพบว่าการดำเนินงานของมันสมองนั้น บางอย่างมีคลื่นที่เรียกกันว่า คลื่นอัลฟา (Alpha waves) ออกมา และคลื่นชนิดนี้รู้สึกว่าจะมีอำนาจในการผ่อนคลายความวิตกกังวล ซึ่งเป็นพิษร้ายแก่มันสมองและร่างกายทั่ว ๆ ไปได้ด้วย คลื่นดังกล่าวนี้

จะปรากฏในขณะที่บุคคลตื่น และมีสมาธิในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แต่ว่าอยู่ในสภาวะที่ผ่อนคลายด้วย (Waking and attentive but relaxed)

จากการค้นคว้าทดลอง ทำให้ได้แนวความคิดว่า มีลักษณะของจิตใจบางประการ ที่เป็นเครื่องส่งเสริมให้บุคคลบางคน มีความสามารถพิเศษในการบังคับและผลิตคลื่นอัลฟา ในระหว่างการทำงานของมันสมองได้ดีกว่าผู้อื่น

บุคคลประเภทที่ว่านั้น รู้สึกว่าจะเป็นประเภทที่ชอบคิดเข้าข้างใน (Introspective) หรือประเภทที่สนใจในเรื่องจิตใจเป็นพิเศษ และสามารถเข้าใจเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจิตใจและความรู้สึกของผู้อื่นได้ดี ซึ่งโดยมากก็จะมีสิ่งทีเรียกว่าญาณพิเศษคือ Intuition ด้วย (ซึ่งหมายถึง ความรู้ที่เกิดจากข้างใน โดยไม่ได้เกี่ยวกับเหตุผลหรือ เครื่องจูงใจภายนอก)

อันที่จริงความรู้ที่ว่า กระแสความคิดของบุคคลสามารถบังคับคลื่นอัลฟา ที่ออกมาจากสมองได้นี้ เป็น

การค้นพบโดยบังเอิญ แต่ผลที่ได้รับโดยบังเอิญนี้ ได้มีบทบาทอย่างสำคัญในการค้นคว้า เพื่อหาความรู้อย่างกว้างขวางต่อไป ซึ่งคาดว่าจะมีประโยชน์และน่าสนใจอยู่ไม่น้อยทีเดียว แม้ว่าในปัจจุบันนี้ เราจะสรุปผลอย่างแน่นอนหรือยเปออร์เซ็นต์ลงไปไม่ได้ว่า สุขภาพทั้งทางกายและจิตของบุคคลขึ้นอยู่กับความสามารถในเรื่องนี้ก็ตาม

แนวการค้นคว้าขั้นต่อไปมุ่งหมายที่จะทดลองอำนาจของความนึกคิด (หรือจิตใจ) ที่มีต่อร่างกายให้กว้างขวางขึ้น เช่นการทดลองทำให้หลับ และการควบคุมการทำงานของกระเพาะอาหารด้วยอำนาจของความคิดเพียงอย่างเดียว ในการนี้จะมีการทดลองฝึกบุคคลเพื่อดูผลว่า ความสามารถในการควบคุมจิตใจหรือความคิดของตนเองนั้นจะเป็นการเพิ่มพูนสมรรถภาพในการทำงานด้วย หรือไม่และเพียงใด ในเรื่องเกี่ยวกับการหลับ นักวิทยาศาสตร์ก็กำลังทดลองดูว่า บุคคลที่มีความสามารถในการผลิตคลื่นอัลฟา จากสมองของตนได้นั้น จะสามารถได้รับความพักผ่อนอย่างเพียงพอ โดยไม่ต้องหลับนอนได้หรือไม่ (เพราะเมื่ออำนาจความคิดบางอย่างทำให้

ผ่อนคลายความตึงเครียด และเป็นการพักผ่อนไปในตัว
ได้แล้ว ก็น่าจะเป็นเครื่องทดแทนการพักผ่อนโดยการ
หลับได้ไม่มากนักน้อย)

ถ้าการค้นคว้านี้ได้ผลสมความมุ่งหมาย ก็จะเป็น
เครื่องช่วยได้เป็นอย่างมากสำหรับบุคคลที่ต้องตรากตรำ
ทำงานที่หนักอย่างน่าเบื่อหน่าย แต่ในขณะที่เดียวกันก็
เป็นงานที่สำคัญซึ่งเขาจะละทิ้งไม่ได้ เช่นการเดินทางใน
อวกาศเป็นเวลานาน ๆ และการที่ต้องเผชิญกับความ
ตึงเครียดทางใจสำหรับทหารในสนามรบ เป็นต้น

แผนการทดลองนี้ ยังเกี่ยวกับการทำให้บุคคล
รู้จักควบคุมอาการของร่างกาย ในขณะที่เกิดอารมณ์
รุนแรง เช่นความตื่นเต้นตกใจหรือความกลัว อาการ
ของร่างกายดังกล่าวได้แก่การที่มีเหงื่อออกที่ฝ่ามือ และ
การที่หัวใจเต้นแรงผิดปกติ เป็นต้น (อันที่จริงการควบคุม
อาการของร่างกายเหล่านี้ ก็คือการควบคุมอารมณ์หรือ
เรียกว่า การตั้งสตินั่นเอง)

การควบคุมอาการของร่างกายที่จะมีประโยชน์มาก

อีกประการหนึ่งก็คือ การควบคุมการไหลเวียนของโลหิตในร่างกายก็เป็นไปตามความนึกคิด ซึ่งแต่เดิมเชื่อกันอย่างเด็ดขาดว่า อยู่นอกอำนาจของมโนสมอง (หรือ จิตสำนึก) โดยสิ้นเชิง ถ้าการทดลองดังกล่าวเป็นไปได้จริง ก็จะเป็นประโยชน์แก่บุคคลทั่วไปในเวลาเกิดอุบัติเหตุที่ต้องเสียโลหิตมาก ๆ จากบาดแผล เพราะบุคคลผู้นั้นอาจจะใช้กำลังจิตของเขาช่วยด้วย ทำให้โลหิตมีการไหลเวียนช้าลง ก็จะทำให้เสียโลหิตน้อยลงไปมาก และจะมีโอกาสรอดตายได้มากขึ้น นอกจากนั้น สำหรับผู้ที่ป่วยโรคเกี่ยวกับการไหลเวียนของโลหิตที่ท่อนขาไม่เป็นไปอย่างสม่ำเสมอ ก็อาจใช้กำลังจิตช่วยเร่งการไหลเวียนของโลหิตในบริเวณนั้น ให้แรงขึ้นก็ได้

ดร. โจ กามิยะ หัวหน้าผู้ดำเนินการค้นคว้าเกี่ยวกับคลื่นอัลฟาซึ่งส่งออกมาจากสมอง ได้ให้สัมภาษณ์เมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า บุคคลบางคนมีความสามารถพิเศษในการเปิด และปิดสวิตช์สำหรับปล่อยกระแสคลื่นอัลฟา สำหรับรักษาโรคออกมาจากสมองของตนเองได้ตามปรารถนา โดยเขาสามารถตั้งใจหรือโน้มใจไปเพื่อความ

ประสงค์เช่นนี้ได้อย่างชำนาญ แต่เมื่อถูกถามให้อธิบายถึงวิธีการ เขาก็มักตอบไม่ได้เหมือนกันว่าทำไปได้อย่างไรเท่าที่สังเกตมา ก็รู้สึกว่าคุณคนผู้ที่ได้ปฏิบัติในทางสมาธิมาอย่างได้ผล ซึ่งจะเป็นสมาธิแบบนิกายเซ็นหรือแบบอื่น ๆ ก็ตาม มักมีความสามารถพิเศษในการบังคับคลื่นอัลฟาได้ตามใจชอบ (persons who have trained themselves in meditation, either zen or a wide range of other varieties, seem particularly adept at controlling alpha waves)

หมายเหตุของผู้แปล ผู้แปลใคร่ขอให้ความเห็นเพิ่มเติม

สักเล็กน้อยว่า หลักการของนักวิทยาศาสตร์ตะวันตกนั้น กำลังจะมาสับสนุนหลักปฏิบัติของพระพุทธศาสนายิ่งขึ้นทุกที โดยเฉพาะในหลักที่ว่า

๑. จิตที่บุคคลฝึกแล้ว คือตั้งไว้ถูกแล้วย่อมทำประโยชน์ให้แก่บุคคลนั้นเองมากมายใหญ่หลวงยิ่งกว่าที่พ่อแม่ หรือคนที่รักอื่นจะทำให้แก่บุคคลนั้นได้ (ธรรมบท)

๒. บุคคลผู้มีปัญญา ย่อมทำตนให้มีความสุขได้ แม้ในเวลาที่เกิดความทุกข์ (ภาสิตพระมหากัปปิน เถรคาถา)
๓. จิตที่ไม่หวั่นไหวด้วยโลกธรรม (คือเหตุปัจจัยภายนอกอันเป็นธรรมดาโลก) ที่กล่าวถึง ในมงคลคาถาข้อสุดท้ายนั้น ก็คือสภาวะของจิตที่เรียกกันในปัจจุบันว่า Emotional stability หรือ “ความมั่นคงในทางอารมณ์” Spiritual development หรือความประณีตในทางจิตนั่นเอง

จากเรื่อง Control by Brain Studied As way to Curb Body Ills. ใน New York Times ฉบับวันที่ ๑๐ มกราคม ๑๙๑๗

(เอกสารด้วยความเอื้อเฟื้อ จากองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก ๔๐ ถนนพระอาทิตย์ พระนคร)

การรักษาโรคโดยโอปปาติกะ

โดย ม.ล. ประกาย สุประดิษฐ์

*หลังจากที่ได้ขอความเห็นจาก อาจารย์พร
รัตนสุวรรณ ถึงประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้เล่าให้อาจารย์
พร ฟังแล้ว โดยขอให้ช่วยวินิจฉัยว่าเป็นเพราะจิตได้
สำนึกหรืออะไรกันแน่ และอาจารย์พร ก็ได้บอกให้
ข้าพเจ้าเขียนมา เพื่อท่านจะได้ช่วยวินิจฉัยให้ กว่าข้าพเจ้า
จะลงมือเขียนได้ก็ต้องใช้เวลาตัดสินใจอยู่หลายวัน เพราะ
เกรงว่าจะถูกหาว่ากล่าวเท็จ ละเมอหรืออะไรในทำนอง
นี้ ในที่สุดข้าพเจ้าจึงได้ตัดสินใจว่าต้องเขียนขึ้น เพื่อ
จะได้เป็นการบอกเล่าให้ผู้ที่ยังไม่เคยประสบพบเห็น จะ
ได้รู้ว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นมีจริงมิใช่เรื่องที่จะกล่าวขึ้นมา
ลอย ๆ เพื่อหลอกลวงกัน และเพื่อให้ท่านอาจารย์ได้
ช่วยวินิจฉัยด้วย

ก่อนที่จะเล่า ข้าพเจ้าอยากจะบอกให้ทราบเสียก่อนว่าในชีวิตของข้าพเจ้านั้น ตั้งแต่รู้ความมา ข้าพเจ้านับถือบูชาสักการะ และเคารพแต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า และพระสงฆ์เป็นสรณะนอกนั้นก็ไม่เคยเคารพนับถือบูชาสักการะอะไรอื่นอีกเลย ไม่ว่าจะเป็นเทพ พรหม เจ้าพ่อ เจ้าแม่ หรือฤาษี แต่ก็มีได้มีจิตคิดเหยียบย่ำหรือดูหมิ่นแต่ประการใด แต่มาบัดนี้นอกจากคุณพระศรีรัตนตรัยแล้ว ก็มีหลวงปู่สมเด็จพุฒาจารย์ (โต) ซึ่งได้เคยมาปรากฏในนิมิตของข้าพเจ้าเมื่อประมาณยี่สิบปีเห็นจะได้ และพ่อมหาฤาษีทั้งสี่ คือ มหาฤาษีนารอท มหาฤาษีดาวัว มหาฤาษีตาไฟ และมหาฤาษีปลั๊กโกฏ

ทำไมข้าพเจ้าจึงต้องเคารพบูชาสักการะพ่อมหาฤาษี ทั้งสี่ที่ได้ออกนามมานี้ด้วยเล่า ทั้ง ๆ ที่บอกอยู่หยก ๆ ว่าไม่เคยคิด ไม่เคยฝัน หรือเคยสนใจในเรื่องฤาษีจริง อยู่แต่ไหนแต่ไรมา ข้าพเจ้าไม่เคยมีฤาษีอยู่ในความคิด เลยจนบัดเดียว ที่ต้องมาเคารพกราบไหว้บูชา ก็เพราะพระเดชพระคุณของพ่อฤาษี ที่ช่วยชุบชีวิตให้ข้าพเจ้า

ใหม่นั้นเอง เมื่อท่านมีพระคุณแก่ข้าพเจ้าถึงปานฉะนี้แล้ว ควรละหรือที่ข้าพเจ้าจะละเลยต่อพระคุณที่ท่านได้มีต่อข้าพเจ้า และนิสัยของข้าพเจ้านั้น เมื่อผู้ใดก็ตามได้กระทำสิ่งอันเป็นคุณแก่ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าไม่เคยลืมเลยตราบชั่วชีวิต ถ้ามีโอกาสพอที่จะสนองพระคุณได้ ข้าพเจ้าก็มีเคยละโอกาสนั้นเลย

ที่ข้าพเจ้าจะได้พบกับพ่อมหาฤๅษีนั้น เรื่องมันเป็นดังนี้ :-

เมื่อราว ๆ กลางเดือนพฤศจิกายน ๒๕๑๒ ข้าพเจ้าได้รับความทราบ จากการเจ็บปวดด้วยโรคริดสีดวงทวารอย่างหนัก ขนาดปวดจนนอนไม่หลับ ต้องกินยาระงับปวดติดต่อกันไปตลอดเวลา หมดฤทธิ์ยาเมื่อใดเป็นปวดอีกเมื่อนั้น ได้มีเจ้าของโรงพิมพ์แห่งหนึ่ง ได้พาข้าพเจ้าไปรับการรักษากับแพทย์เชลยศักดิ์ผู้หนึ่ง (ไม่ใช่แพทย์ที่คลินิก) หมอผู้นั้นได้จัดการเอายาใส่ระงับความปวดให้ประมาณสามสี่วัน พอวันถัดมาจึงได้เจาะเอาหัวริดสีดวงออก ซึ่งปรากฏว่าหายปวดเป็นปลิดทิ้งจริง

เหมือนกัน และหมอกก็ได้ให้ยามารับประทาน และสั่งให้
ไปใส่ยารักษาแผลอยู่ประมาณยี่สิบห้าวัน ก็บอกว่าแผล
หายแล้ว จึงเป็นอันว่าเลิกไปหาหมอผู้นั้น

ครั้นต่อมาราว ๆ ต้นเดือนมกราคม ๒๕๑๔
ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกตัวว่าไม่ค่อยสบาย นึกว่าคงไม่เป็นอะไร
จึงได้ไปหาแพทย์ตีเจียดยาแก้ไข้มารักษาเองตามลำพัง
เมื่อครบอาทิตย์แล้ว อาการไข้ก็มีได้หาย และอาการเริ่ม
กำเริบ กล่าวคือ มีอาการหนาวสั่นและสะท้านอยู่ตลอด
ยี่สิบสี่ชั่วโมงไม่รู้จักหายสักที ข้าพเจ้าจึงนึกว่า คงจะเป็น
ไข้มาเลเรียแน่ เพราะเคยเป็นมาแล้ว อาการมันปรากฏ
อย่างเดียวกัน กินยาแก้ไข้มาลาเรียเสียก็หายไม่เป็นไร
หรอก แต่ที่ไหนได้ หลังจากกินยาแก้ไข้มาลาเรีย ซึ่งซื้อ
มาจากแพทย์ตีอีกเหมือนกัน อาการกลับทรุดหนักลงไป
อีกอย่างมากมาย คือถึงกับต้องล้มหมอนนอนเสื่อกัน
หนาวสั่นอยู่ตลอดวันตลอดคืนไม่สร้างซา ตั้งหลายวัน
เกือบร่วมอาทิตย์

ตอนนี้ชักเอะใจ และลูกสาวของข้าพเจ้าก็ตกใจ

เพราะข้าพเจ้าไม่เคยป่วยขนาดหนักเช่นนี้มาเลย จึงได้พาไปหานายแพทย์ผู้ทรงคุณวุฒิจริง ๆ คือ **คุณหมอทิตนวัฒน์ ๙** ซึ่งมีคลินิกอยู่ตรงหัวมุมถนนตานีต่อกับถนนสีบสามห้าง เมื่อได้ตรวจเช็คร่างกาย และได้ถามอาการแล้ว คุณหมอจึงได้ทำการรักษาข้าพเจ้า

คุณหมอได้ทำการรักษาข้าพเจ้าด้วยวิธีฉีดยาและกินยารักษาไข้เกือบหนึ่งอาทิตย์ อาการป่วยของข้าพเจ้าก็มีได้กระเตื้องขึ้นเลย พรอหวัดใช้คงขึ้น ๑๐๒-๑๐๔ ตลอดมาจนคุณหมอซักประหลาดใจ จึงได้นำข้าพเจ้าไปหาคุณหมอที่โรงพยาบาลซึ่งคุณหมอประจำอยู่ เพื่อตรวจเช็คร่างกายให้ละเอียด และมีการถ่ายเอ็กซเรย์ปอดจนกระทั่งเจาะเลือดออกตรวจ เยืนวันนั่นเอง เมื่อข้าพเจ้าไปหาคุณหมอ ๆ จึงบอกว่า ข้าพเจ้าคงเป็นโรคติดเชื้อไวรัส ข้าพเจ้าจึงเล่าให้ฟังถึงเรื่องเจาะริดสีดวงทวาร ดังนั้น ก็เป็นอันแน่ใจได้ว่า ข้าพเจ้าเป็นโรคติดเชื้อไวรัส เชื้อไวรัสได้เข้าไปอยู่ในอุจจาระโดยทางอาหาร และเมื่อเวลาถ่ายอุจจาระเชื้อไวรัสได้เข้าสู่ร่างกาย โดยแผลเจาะ

เอาหัวริดสีดวงทวารออก และเข้าไปสะสมจนกระทั่งเป็นอันตรายต่อร่างกายของข้าพเจ้า

ตั้งแต่เริ่มรักษากับคุณหมอ ข้าพเจ้าได้รับการฉีดยาหลายเข็ม ก็ยังไม่มีความรู้สึกผิดปกติในร่างกายแต่อย่างใด พอเริ่มฉีดยาเพื่อรักษาโรคติดเชื้อไวรัสเพียงไม่กี่เข็ม ข้าพเจ้าซ้กจะรู้สึกปวดและเจ็บที่เอ็นหลังหัวเข่า ทั้งสองข้าง ปวดอย่างมากแต่ก็พอทนไหว จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อคุณหมอฉีดยาให้แล้ว ข้าพเจ้าจึงบอกกับคุณหมอว่า ปวดขามาก ถ้าฉีดยาให้อีกสักเข็มหนึ่งคงเดินไม่ได้เป็นแน่ คุณหมอจึงถามว่า ตอนนีู้สึกอย่างไรบ้าง ข้าพเจ้าตอบว่าไม่เห็นมีอะไร นอกจากปวดขาคุณหมอจึงได้ตรวจอาการเด่นของหัวใจและอื่น ๆ พร้อมกับสั่งให้นอนพักอยู่สักพักหนึ่งก่อน ข้าพเจ้านอนพักอยู่ได้สักครู่ พอรู้สึกว่าอาการปวดที่ขาค่อยทุเลา จึงได้บอกลาคุณหมอและเดินกลับบ้าน ซึ่งบ้านของข้าพเจ้าอยู่ไกลจากคลินิกของคุณหมอประมาณหนึ่งกิโลเมตร อาศัยที่ข้าพเจ้าชอบเดิน เมื่อเดินได้ก็เดินไป โดยถือว่า

เป็นการออกกำลังอย่างเบาไปด้วยในตัว และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้เจ็บไข้ได้ป่วย ข้าพเจ้าก็ถือเอาการเดินทางเป็นการออกกำลังอยู่เสมอมามิได้ขาด

เรื่องฉีดยาแล้วซั่อก ข้าพเจ้าเคยได้ยินและรู้ว่า ถ้าไม่ได้อยู่ในมือของนายแพทย์แล้ว ส่วนมากไม่รอดและอาการซั่อกจากการฉีดยานั้นก็ไม่ว่าจะเหมือนกันว่ามันมีอาการอย่างไรบ้าง เพราะยังไม่เคยพบกับตัวเอง

เมื่อข้าพเจ้าเดินทางกลับมาถึงบ้านแล้วก็ได้นั่งพักให้หายเหนื่อยสักครู่ใหญ่ จึงได้เข้านอน พอลงนอนนอนหัวถึงหมอนได้สักอึดใจขณะที่ข้าพเจ้ากำลังทำใจให้สงบ เพื่อที่จะเริ่มบูชาคุณพระศรีรัตนตรัยนั้นข้าพเจ้ารู้สึกหิว แต่ไม่เสียดสี อาศัยที่เคยอ่านหนังสือของ กิตติวุฑฒโฒภิกขุ เรื่อง “ตายแล้วไปไหน” ฉบับพิมพ์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒ มาบ้างแล้ว ถึงใจหิวก็ไม่รู้สึกกลัวอะไร แต่ในพริบตาเดียวก็รู้สึกวูบ และหมดสติไป หลังจากเริ่มมีความรู้สึกหิว

มารู้สึกตัวอีกทีหนึ่งว่า มันหิวเป็นครั้งสุดท้าย

แล้วร่างของข้าพเจ้าก็มานอนอยู่บนหินก้อนหนึ่ง ที่ไหนก็ไม่รู้ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะเคลื่อนไหวส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายได้นอกจากนัยน์ตา ข้าพเจ้าใช้สายตาสังเกตสถานที่ที่ข้าพเจ้ามานอนตัวแข็งอยู่โดยรอบ จึงพบว่าที่ที่ข้าพเจ้านอนหงายอยู่บนหินนั้นเป็นปากคูหาคัลลาย ถ้ำแห่งหนึ่ง และที่แปลกใจข้าพเจ้าเป็นที่สุดนั้น ก็คือว่าหลังของข้าพเจ้าที่นอนอยู่บนหินนั้น ไม่มีความรู้สึกเจ็บเลยจนนิดเดียว เมื่อสังเกตรูปร่างที่ด้วยสายตาจึงรู้ว่าที่ข้าพเจ้าเห็นเป็นหินนั้นแท้จริงไม่ใช่ มันเป็นก้อนคล้าย ๆ เมฆหรือไอน้ำที่เกาะตัวกันเป็นรูป ที่หน้าคูหาแห่งนั้นมีแท่นอยู่แท่นหนึ่ง ตอนแรกเห็นไม่ปรากฏว่ามีรูปหรือภาพอะไร แต่อีกสักครู่หนึ่งจึงเห็นเป็นรูปคล้ายหินหรือก้อนน้ำแข็งขนาดคนนั่งก้อนหนึ่ง กำลังละลายตัว

ข้าพเจ้าได้แต่มองดูเฉยอยู่ จนกระทั่งแลเห็นเป็นรูปคนนั่งสมาธิ คน ๆ นั้นนั่งขาวหม่นขาว มีประคัมรอบคอห้อยอยู่ และพิงดูสดีไส และอีกสักครู่หนึ่งก็ปรากฏมีรูปแบบเดียวกันอีกสองรูป แต่สองรูปหลังนี้

ค่อย ๆ เลื่อนมาก่อนจนปรากฏชัด ข้าพเจ้าทนแปลกใจไม่ไหว จึงนึกจะพูด แต่ไม่ทันจะพูดก็พอดีได้ยินรูปทั้งสามนั้นพูดกันว่า คน ๆ นี้เกี่ยวข้องกับขรัวโต ควรเชิญท่านมา ไม่ทันขาดคำก็แลเห็นหลวงพ่อบรมเด็จ ฯ ลอยมา และมาสถิตอยู่เหนือหัวของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็มองไม่เห็นหลวงพ่อบรมเด็จ เห็นแต่รูปทั้งสามนั้น

ขณะนี้ทั้งสามท่านเริ่มเข้าสมาธิ และข้าพเจ้าก็คงนอนตัวแข็งอยู่ตรงนั้นเอง ตั้งแต่ข้าพเจ้านอนอยู่หน้าคูกุหนั้น รู้สึกว่าอากาศสว่างเย็นตา คงมีความสุขสบายไม่น้อย แต่ตัวข้าพเจ้าเองในขณะนั้นไม่มีความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น อีกสักพัก ข้าพเจ้าจึงเริ่มรู้สึกอบอุ่น และเริ่มมีความร้อนในร่างกาย ซึ่งค่อย ๆ ทวีขึ้นจนสู่ระดับปกติ เมื่อรู้สึกตัวว่ากระดูกกระดูกได้แล้ว จึงลองเคลื่อนไหวร่างกายดู พอเห็นว่าเคลื่อนไหวได้ดีแล้ว จึงลุกขึ้นนั่งและก้มลงกราบรูปทั้งสามนั้น แต่ไม่ได้สังเกตว่าหลวงพ่อบรมเด็จยังอยู่หรือไปไหนแล้ว ข้าพเจ้านึกจะถามรูปทั้งสามว่าชื่อเรียงเสียงไร เป็นใครบ้าง ก็พอดีได้ยินว่า เราชื่อ

นารอท จึงรู้ว่าข้าพเจ้ารอดจากตัวแข็งก็เพราะฤษีนั่นเอง ข้าพเจ้าจึงก้มลงกราบที่ละองค์ พร้อมกับบอกรูปร่างตาอย่างถนัดชัดเจน จนติดตามมาจนกระทั่งทุกวันนี้ รูปแรก คือ **พ่อมหาฤษีนารอท** รูปที่สอง คือ **พ่อมหาฤษีตาวั** นัยน์ตาของท่านเป็นตาวัจริง ๆ กล่าวคือที่เหนือคิ้วเป็นโหนกยื่นออกมา และดวงตากกลมไม่มีนัยน์ตาขาว คือมีแต่สีดำคล้ายตาวั องค์ที่สาม คือ **พ่อมหาฤษีตาไฟ** หน้าตาธรรมดาแต่ไม่มีนัยน์ตาขาว เพราะตรงนัยน์ตาขาวนั้นเป็นสีแดง แต่ไม่ใช่แดงแบบคนเมาเหล้า หรือคนเสพยาเสพติด ข้าพเจ้าจึงถามขึ้นว่า เมื่อไหร่ผมถึงจะมาอยู่ที่นี่ได้ ก็รู้คำตอบโดยทันทีว่าให้ไปอยู่ที่เก่าอีกสักพักหนึ่งก่อนแล้วค่อยมา ตอนนั้นก็กลับได้แล้ว

ข้าพเจ้า จึงก้มลงกราบลาและหันหลังเดินมารู้สึกวูบและหวิว เมื่อก้าวเดินมาได้สองสามก้าว (สำหรับพ่อมหาฤษีปัลโยกนั้น มารู้ทีหลังว่า ท่านเป็นคนพาวินญาณข้าพเจ้าไป)

ข้าพเจ้ามารู้สึกตัวอีกครั้งหนึ่ง ก็คงจะตึกมากแล้ว เพราะข้าพเจ้าเข้านอนประมาณสองทุ่มครึ่งทุกวัน ที่รู้ว่าตึก ก็เพราะมันเงียบสงัดไม่มีเสียงรถเสียงเด็กเล่นดังเอะอะ ฯลฯ และที่ข้าพเจ้ารู้สึกก็คือเหงื่อกำลังออกท่วมตัว ตั้งแต่หนังศีรษะจนถึงปลายเท้าทั้ง ๆ ที่เริ่มเจ็บมาตั้งแต่ต้นเดือนมกราคม เหงื่อไม่เคยออกเลย แม้แต่หยุดหรือซึ่มออกมา มีแต่หนาวสะท้านอยู่อย่างเดียว ขณะนั้นรู้สึกร้อนไม่อยากห่มผ้าเลยจนนิดเดียว จึงสลัดผ้าห่มแล้วนอนหลับไปโดยไม่มีการฝัน หรืออย่างอื่นใด

ทำไมข้าพเจ้าจึงแน่ใจว่าฉิบยาแล้วซ็อค ที่ข้าพเจ้าแน่ใจว่าซ็อค ก็เพราะว่าข้าพเจ้าไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อนเลยในชีวิต และเคยอ่านหนังสือพบว่า บางคนจะมีอาการผิดปกติก่อน เช่นคัน หรืออึดอัดหายใจไม่ออก แต่ก็มีที่อยู่เฉย ๆ แล้วก็ตายไปไม่ช้าหน่อยเหมือนกันโดยไม่มีอาการบอกล่วงหน้า แต่ข้าพเจ้ามีอาการปวดขาอย่างสาหัสนั้นจะใช่หรือไม่ใช่ก็ไม่รู้

วันต่อมาข้าพเจ้าไปหาคุณหมอเป็นปกติ โดยไม่ได้เล่าเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นให้ฟัง การรักษาคงเป็นไปอย่างเคย คือฉีดยาและกินยา คราวนี้ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรวดชาแล้ว ปวดหัวดใช้ลดลงเหลือ ๙๙ องศา แสดงว่าใช้ลดแล้ว

กลับบ้านก็อย่างเคย แต่คราวนี้ข้าพเจ้าบอกไม่ถูก เหมือนกันว่าข้าพเจ้าหมดสติ นอนหลับแล้วฝัน หรืออะไร เพราะข้าพเจ้าพอเริ่มสงบจิตจะบูชาคุณพระก็เอาอีก แต่ไม่รู้สึกรวดชาเลย ๗ แต่หูได้ยินเสียงพระสวดมนต์ที่เรกดังอยู่ไกล ๗ แล้วก็มาดังใกล้ ๗ อยู่ข้างตัวจะเร็วจะนานเท่าใดไม่ทราบได้ รู้ตัวต่อเมื่อพระเริ่มให้พรหมายความว่า การสวดมนต์จะจบลงแล้ว ข้าพเจ้านึกในใจว่า คราวนี้เสร็จแน่ลูก ๗ คงเอามาวัดกันแล้ว และเสียงที่ได้ยิน คงเป็นเสียงพระสวดศพของข้าพเจ้าแน่แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็รู้สึกเฉย ๗ มองรอบ ๗ ตัวก็มีแต่ความมืด ชักแน่ใจว่าอยู่ในโลงแน่ จึงลองขยับแขนเหยียดขาดูมันก็เคลื่อนไหวได้ ถ้าเช่นนั้นก็เป็นอันว่าไม่ได้ถูกตราสัง

แต่คราวนี้ข้าพเจ้าลืมตา ไม่ได้หลับตาอย่างคราวแรก
ประหลาดจริง ๆ ที่เดียว

นับแต่ได้ยินพระสวدمนต์มา อาการป่วยของ
ข้าพเจ้าก็ดีขึ้นเรื่อย จนเป็นปกติมาตราบเท่าทุกวันนี้

คำอธิบายเรื่อง การรักษาโรคโดยโอบปาติกะ

เรื่องการรักษาโรคโดยโอบปาติกะ ดังที่ **ม.ล.
ประกาย สุประดิษฐ์** ได้เขียนไว้ในหนังสือวิญญาน
ฉบับนี้ เป็นเรื่องที่น่าสนใจและก็นับว่าเป็นตัวอย่างอัน
หนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า การรักษาโรคโดยโอบปาติกะนั้น
เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และเรื่องนี้ซึ่งข้าพเจ้าควรจะได้กราบ
เรียนถาม หลวงพ่อสมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต) แต่แล้ว
ก็ไม่ได้ถาม เนื่องจากในขณะนี้ท่านไม่อยู่ ติดต่อไม่ได้
จึงได้กราบเรียนถามโอบปาติกะอีกองค์หนึ่ง ซึ่งท่านได้
อธิบายให้ฟัง ดังต่อไปนี้

ตามที่ **ม.ล. ประกาย สุประดิษฐ์** ได้เล่าให้ฟังว่า ในคืนของวันที่ไปฉีดยาแก้อโรคติดเชื้อไวรัสนั้น รู้สึกวูบและหิวหมดความรู้สึกไป ซึ่งเข้าใจว่าเนื่องมาจากการแพ้ยา มารู้สึกตัวอีกทีหนึ่ง ก็ต่อเมื่อได้เห็นตัวเองนอนอยู่บนปูยเมฆ ซึ่งครั้งแรกคิดว่าเป็นหิน และได้พบพระฤาษี ๓ องค์ และได้พบหลวงพ่อดมเด็จพระ ๙ ด้วย ซึ่งในเรื่องที่เล่ามานั้น รู้แต่ที่ท่านทำการรักษาให้ แต่ไม่ได้บอกรายละเอียดมาว่าท่านรักษาอย่างไร ตัวอย่างเช่นนี้ ท่านบอกว่า มีทางที่จะเป็นไปได้ ๒ อย่าง กล่าวคือ :-

๑. **ม.ล. ประกาย** ได้ไปพบกับโอบปาติกะจริง และท่านก็ได้ทำการรักษาให้

๒. ความจริงตัวเองไม่ได้ไปพบใครเลย แต่ภาพที่ปรากฏให้เห็นเสมือนหนึ่งในความฝันนั้น **เป็นภาพที่เกิดจากวิบากของตัวเอง** ซึ่งหมายความว่า คนเราเมื่อป่วยหนัก แต่ยังไม่ถึงคราวที่จะต้องตาย บุญกุศลที่ได้เคยสร้างสมเอาไว้ย่อมจะช่วยคุ้มครองป้องกันให้ได้ และ

โดยเฉพาะสำหรับบุคคลที่มีความเคารพนับถือในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ว่า สามารถจะช่วยบันดาลให้คนเราพ้นจากอันตรายหรือช่วยรักษาโรคให้หายได้นั้น ความเชื่อที่ฝังลึกมีมานานโดยสันดาน ย่อมจะสร้างภาพตามที่ตัวเองเคยยึดถือให้เกิดขึ้นมาได้ เช่นเดียวกับในกรณีของความฝันที่เป็นจริงที่เกิดจากวิบากของตัว ซึ่งเรียกว่าบุพนิมิต ความฝันอย่างนี้ อาจจะออกมาในรูปที่เป็นสัญลักษณ์ ซึ่งจะต้องแปลความหมาย หรืออาจจะออกมาในรูปเป็นเรื่องเป็นราว ซึ่งไม่ต้องแปลความหมายก็ได้ คนบางคนที่หัวใจหยุดเต้น ซึ่งทางแพทย์ถือว่าเขาได้ตายแล้ว แต่ต่อมาภายหลังกลับฟื้นขึ้นมา และได้เล่าถึงเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ไปพบเห็นมา เรื่องอย่างนี้ก็เหมือนกันไม่ได้หมายความว่า เรื่องที่ไปเห็นมานั้นจะเป็นความจริงทุกอย่าง บางเรื่องก็เป็นเพียงภาพจินตนาการ ที่เกิดจากความเชื่อถือ และความเข้าใจที่มีมาแต่เดิม แต่เรื่องในทำนองนี้ คนที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง มักจะมีความเชื่อมั่นว่าเป็นเรื่องจริง ก็เพราะว่ามันติดกับเรื่องความฝันตามธรรมดา มาก กล่าวคือ เรื่องที่ฝันกันอย่างธรรมดานั้น ไม่ค่อยจะมี

ความประทับใจ ตื่นขึ้นมาแล้วไม่นานเท่าไรก็ลืม แต่เรื่อง
ที่ปรากฏให้เห็น สำหรับคนที่ตายไปชั่วขณะหนึ่ง หรือ
คนที่สลบเป็นเรื่องที่มีความประทับใจมาก จำได้ติดตา
ไปจนตลอดชีวิต ทั้งนี้ก็เพราะโดยหลักธรรมดา คนที่
เข้าสมาธิได้ ถ้าสามารถเข้าได้ลึกมากเท่าไร มโนภาพที่
เห็นในสมาธิก็ย่อมจะปรากฏชัดมากขึ้นเท่านั้น เหมือน
กับคนที่นอนหลับ ถ้าหลับได้สนิทมากจนกระทั่งเสียง
หรือว่าสิ่งรบกวนภายนอก แม้จะมีมากสักเพียงไร ก็ไม่
ตื่นในเมื่อยังไม่ถึงเวลา คนที่นอนหลับได้สนิทมาก
เช่นนี้ ก็จะเห็นภาพต่าง ๆ ได้ชัดเจน มีความประทับใจ
มาก เสมือนหนึ่งเรื่องราวที่ปรากฏในความฝันนั้นเป็น
จริงทั้งหมด และตนเองก็ได้ไปเห็นมาจริง ๆ คนที่สลบ
หรือว่าตายไปชั่วขณะหนึ่งก็เช่นเดียวกัน เรื่องราวต่าง ๆ
ที่ไปได้เห็นมา ก็ย่อมจะมีความชัดเจนมีความประทับใจ
ยิ่งกว่าคนที่นอนหลับสนิท เพราะคนที่สลบหรือตายไป
ชั่วขณะหนึ่งนั้น เขาอยู่ในภาวะที่หลับยิ่งกว่าคนที่นอน
หลับอย่างธรรมดา เพราะฉะนั้นคนที่มิประสบการณืมา
อย่างเช่น ม.ล. ประกาย นี้ จึงเป็นธรรมดาอยู่เอง ที่

เขาจะต้องมีความเชื่อมั่นว่าเป็นเรื่องจริง ซึ่งถึงแม้ว่าเรื่องจะไม่จริง เป็นเพียงมโนภาพที่เกิดขึ้นจากวิบาก เกิดขึ้นจากความเชื่อถือที่ลึกซึ้งก็ตาม แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่มีประโยชน์มาก เช่นอย่างน้อยก็แสดงให้เห็นถึงว่า **อำนาจจิตภายในตัวของคนเรา ย่อมจะสามารถรักษาโรคได้ทุกอย่าง** ซึ่งอำนาจภายในที่ว่านี้ โดยธรรมชาติมันก็ทำการรักษาร่างกายอยู่แล้วเป็นปกติ แต่มันก็เหมือนกับคนที่ออกกำลังกายอยู่ตามปกติ ซึ่งคนเราแต่ละคนย่อมมีเรี่ยวแรงอยู่ในขอบเขตที่จำกัด แต่ถ้าหากในขณะใดมีเรื่องทำให้ตกใจ หรือทำให้เกิดความปิติยินดี จนกระทั่งลืมหืมตาแล้ว เราก็จะพบว่า เรามีเรี่ยวแรงเพิ่มขึ้นอีกมากมาย ในทำนองเดียวกันคนที่นอนหลับได้อย่างสนิทที่สุด หรือคนที่สลบ หรือคนที่ตายไปชั่วขณะหนึ่งนั้น ในภาวะเช่นนี้ ถ้าหากมีอะไรมากระตุ้นให้ต้องใช้กำลังภายในเหมือนกับคนที่เกิดความตกใจ หรือเกิดความปิติยินดีจนลืมหืมตาแล้ว อำนาจภายในก็จะเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว และด้วยเหตุนี้เอง จึงสามารถทำการรักษาโรคได้ โดยทำให้หายได้อย่างรวดเร็ว

ขอให้นึกถึงตัวอย่างบุคคลบางคนที่มีความอัจฉริยะสูง ซึ่งสามารถที่จะทำการรักษาโรคให้หายได้อย่างฉับพลัน ตัวอย่างเช่น **พระเยซูคริสต์** ตามประวัติที่บันทึกไว้ใน คัมภีร์นั้นก็ปรากฏว่า พระองค์ได้ทรงรักษาโรคต่าง ๆ ให้หายได้อย่างรวดเร็ว โดยเพียงการอธิษฐานจิตเท่านั้น เรื่องทำนองอย่างนี้ สำหรับคนที่ไม่เข้าใจถึงเรื่องอำนาจจิตอย่างลึกซึ้ง ก็อาจจะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับคนที่เข้าใจเรื่องอำนาจจิตเป็นอย่างดีนั้น ไม่มีใครเขาสงสัย และข้าพเจ้าก็อยากจะแนะนำให้ผู้รายการ เรื่อง **“โลกบันเทิง”** ใน ทีวี ช่อง ๗ ซึ่งได้มีเป็นประจำ ทุกวันเสาร์ เวลาประมาณสองทุ่มเศษ ๆ ในรายการนี้ได้เอาตัวอย่างจริง ๆ ของคนที่มีอำนาจจิตสูงมาแสดงให้เห็นประจักษ์หลายเรื่องแล้ว เช่นเมื่อวันเสาร์ที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๑๔ นี้ ได้มีการสะกดจิตให้คน ๆ หนึ่งหมดความรู้สึก แล้วเอาไปฝังไว้ในหลุมลึกประมาณ ๑ เมตรเศษ โดยเอาใส่ไว้ในโลงปิดให้สนิทแล้วใช้รถแทรกเตอร์ไถดินกลบ เสร็จแล้วยังเอาเชื้อเพลิงลาดน้ำมันวางไว้บนหลุมจุดให้ไฟลุกอยู่เป็นเวลาประมาณ ๒๐ นาที

ครั้นแล้วก็ได้ขุดขึ้นมา ปรากฏว่า คน ๆ นั้นไม่รู้สึกตัว ในระหว่างที่อยู่ในหลุมว่าตนเองถูกฝัง และไม่รู้สึกร้อน ทั้ง ๆ ที่ดินนั้นร้อนมาก แต่ก็ปลอดภัยไม่มีอันตรายใด ๆ ในเมื่อคลายอำนาจสะกดตื่นขึ้นมา*

เรื่องอำนาจจิต เป็นเรื่องที่จะต้องศึกษาให้เข้าใจ กันอย่างละเอียด แล้วจึงจะเข้าใจว่า การรักษาโรคด้วย อำนาจจิตของตัวเอง หรือด้วยอำนาจจิตของคนอื่นนั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้อย่างแน่นอน แต่ก็อย่าลืมนำว่า ไม่ใช่ทำได้ผลทุกครั้งหรือได้ผลทุกราย เพราะมันยังมีอำนาจอีก อันหนึ่ง คืออำนาจแห่งวิบากของคนเราแต่ละคน ซึ่งยากที่ใคร ๆ จะเอาชนะได้ กล่าวคือ คนเราเมื่อถึงคราว ที่จะต้องตาย เพราะวิบากของตนกำหนดมาเช่นนั้น อำนาจใด ๆ ก็ช่วยให้พ้นจากความตายไม่ได้ หรือคน บางคนเป็นโรคที่เกิดจากอำนาจวิบากของกรรม และเป็น กรรมชนิดที่จะต้องให้ผลไปอีกนาน ในกรณีอย่างนี้ ใคร ๆ

*หมายเหตุ เดี่ยวนี้รายการนี้ไม่มีแล้ว

ก็รักษาให้หายไม่ได้ เพราะฉะนั้นอย่าไปเข้าใจว่า อำนาจจิตจะรักษาโรคได้ทุกอย่างทุกกรณี

อนึ่ง ในกรณีที่คนป่วยบางคน ในเมื่อหลับตาไป หรือสลบไป หรือตายไปชั่วขณะหนึ่งก็ตาม ได้ไปพบกับ โอบปาติกะจริง ๆ และท่านก็ช่วยรักษาโรคให้หายได้นั้น ก็มีหลักอย่างเดียวกัน กล่าวคือ เป็นการรักษาโรคด้วย อำนาจจิต และถ้าหากในการรักษานั้น จะมีการใช้ยา หรือใช้เครื่องอุปกรณ์ใด ๆ ก็ตาม เท่าที่โอบปาติกะ ผู้ทำการรักษาได้และใช้อยู่นั้น ก็เป็นเพียงเพื่อสร้างความ เชื่อมมั่นให้เกิดแก่ผู้ป่วย ตามอุปาทานของเขามืออยู่ เท่านั้น เพราะถ้าหากไม่ใช้ยาหรือใช้อุปกรณ์บางอย่าง คนไข้ก็จะมีอาการเชื่อไม่พอ ถ้าความเชื่อไม่พออำนาจจิตที่จะนำมาใช้ ก็มีกำลังไม่พอที่จะรักษาโรคให้หายได้ แต่อย่างไรก็ดี ขอให้เข้าใจว่า ถึงแม้ในกรณีที่มีโอบปาติกะ มาช่วยรักษาให้ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า คนไข้ได้หายด้วยอำนาจจิตของท่านก็ตาม แต่**ความเป็นจริงโรคหายด้วยอำนาจจิตของคนป่วยเอง** ส่วนโอบปาติกะ

ผู้ที่ทำกรักษาฉันนั้น เป็นแต่เพียงช่วยเพิ่มพลังจิตของ
คนไข้ให้มากขึ้นเท่านั้น ซึ่งถ้าหากท่านไม่ช่วยแล้วอำนาจ
จิตในตัวคนไข้ก็จะไม่มีพลังสูงขึ้น เพราะฉะนั้นหลักใหญ่
จึงอยู่ที่อำนาจจิตของตนเอง

เสียงเพลงทิพย์

แปลจากเรื่อง THE SOUND OF MUSIC

ในนิตยสาร FATE เดือนเมษายน ๑๙๗๑

นับตั้งแต่ข้าพเจ้าจำความได้เป็นต้นมา ก็รู้สึกว่
ถ้าจะมีเหตุการณ์สำคัญอย่างใดเกิดขึ้นในครอบครัวแล้ว
ข้าพเจ้าก็มักจะได้ยินเสียงดนตรีทิพย์แว่วมาเสมอ

จำได้ว่า เมื่อตอนที่ข้าพเจ้าจะได้ยินเสียงดนตรี
ทิพย์เป็นครั้งแรกนั้น เป็นเวลาหลายสิบปีมาแล้ว ซึ่ง
ตอนนั้นข้าพเจ้าอายุได้ ๖ ขวบ วันหนึ่งท่านบิดาของ
ข้าพเจ้าผู้ชื่อว่า **เฮนรี กัณน์** กับข้าพเจ้ากำลังคัดเลือก

หัวมันฝรั่งอยู่ในเรือนเก็บมันฝรั่งในไร่ของเราที่ **เมมฟิส เทนเนสซี** ในเรือนที่เก็บมันนี้ มีกำแพงที่หนามาก เหมือนกับกำแพงของตู้เย็นฉะนั้น และนอกจากนั้นก็ยังสามารถเสียงได้เป็นอย่างดีอีกด้วย ทั้งนี้เพราะเราต้องการให้อุณหภูมิภายในคงที่อยู่เสมอ ไม่ว่าจะอากาศข้างนอกจะหนาวเย็นอย่างไรก็ตาม

และในสมัยนั้น เรายังไม่มีวิทยุใช้กันเลย ส่วนโทรทัศน์แม้จะมีบ้าง ก็มีอยู่น้อยบ้านเต็มທີ່ที่จะมีไว้ใช้ได้ เนื่องจากเรากำลังอยู่ในไร่กลางทุ่ง ดังนั้น บ้านคนที่อยู่ใกล้ที่สุด ก็อยู่ห่างออกไปประมาณครึ่งไมล์

และทันใดนั้นเอง อยู่ ๆ ก็มีเสียงดนตรีแผ่ว ๆ ออกมาจากมุมหนึ่งของกำแพงเรือนมันฝรั่งอันหนาทึบ นั้น เราสองคนหยุดเคลื่อนไหวกว้างพร้อมกัน และต่างมองหน้ากันด้วยความประหลาดใจ และตกตลิ่ง

“นี่ ลูกได้ยินเสียงดนตรีเหมือนอย่างที่พ่อได้ยินไหม ?” ท่านบิดาของข้าพเจ้าถาม หน้าขาวซีด

ข้าพเจ้าจำได้ว่า ตอบออกไปว่าได้ยินเหมือนกัน พอกล่าวจบลง ท่านบิดาของข้าพเจ้าก็กล่าวขึ้นทันทีว่า “ไปกันเถอะลูก ปู่ของเจ้าคงจะตายแล้วละ”

เราเปิดประตูออกไปข้างนอก ก็ปรากฏว่าข้างนอก เงียบสนิท ไม่มีแม้แต่เสียงนกร้องสักตัวเดียว มันเป็น ความเงียบแห่งความตายโดยแท้

ต่อจากนั้น คุณพ่อของข้าพเจ้าได้บอกให้คุณแม่ เก็บเสื้อผ้าลงกระเป๋าดูเดินทางเตรียมไว้ โดยกล่าวว่า เมื่อ ได้รับข่าวมรณะของคุณพ่อ (ของท่าน) ท่านก็จะได้ออก เดินทางทันที และคุณแม่ของข้าพเจ้ากำลังเก็บเสื้อผ้า ลงกระเป๋ายังไม่ทันจะเสร็จดี ก็มีเด็กนำโทรเลขมาส่ง ในโทรเลขนั้น บอกข่าวว่าคุณปู่ของข้าพเจ้าได้ถึงแก่กรรม เสียแล้วจริง ๆ

ต่อมาอีกหลายปี คราวนี้ข้าพเจ้าจำได้ว่าเป็นเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๒๖ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ข้าพเจ้า กำลังทำงานเป็นพนักงานขายของอยู่กับบริษัท **บาตอง- รุจแคนดี** ข้าพเจ้าได้ไปพูดเรื่องธุรกิจตามปกติ กับ

ลูกค้าของเราคนหนึ่งชื่อ **บรูซ บุรยิวส์** แห่ง **บรูซลี หลุยเซียนา** ข้าพเจ้ากำลังคัดสำเนาใบสั่งซื้อของเขาอยู่ ยังไม่ทันจะจบดี หูก็เริ่มแว่วได้ยินเสียงดนตรีประหลาดดังมาอีก ครั้งแรก เป็นเสียงออร์แกนเล่นนำมาก่อนราว ๒ หรือ ๓ วรรค ต่อจากนั้นก็มียุติงพิณดังแว่วผสมขึ้น และต่อจากนั้นก็เป็ยเสียงแตรทรมเปตรับขึ้นมาอีก

ข้าพเจ้าคงจะมีอาการสะดุ้งตกใจขึ้น โดยปัจจุบันทันด่วนเป็นแน่ เพราะมิสเตอร์ บรูซ ซึ่งนั่งอยู่ด้วยได้ถามข้าพเจ้าขึ้นว่า “เอ๊ะ มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นหรือครับ ?”

ข้าพเจ้าได้ถามเขาว่า เขามีเครื่องเล่นจานเสียงอยู่ในห้องด้านหลังของเขาหรือเปล่า ?

“เปล่าแน่นอนที่เดียวคุณ” บรูซตอบ “ผมคิดว่าในตำบลนี้ก็คงจะไม่มีใครมีกันเลยเสียด้วยซ้ำ”

ข้าพเจ้าได้เล่าถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยิน ให้เขาฟัง และแสดงความเห็นว่า น่ากลัวจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นในครอบครัวของข้าพเจ้าเสียแล้ว

บรูซ หัวเราะด้วยความไม่เชื่อ แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อความรอบคอบ เราได้ทำเครื่องหมายวันที่ไว้บนปฏิทินเพื่อเอาไว้ตรวจสอบกันอีกในโอกาสหลัง หากมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นจริง ๆ

สองอาทิตย์ต่อมา ข้าพเจ้าบังเอิญมีธุระจะต้องไปหาบรูซอีก จึงได้นำหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งที่ออกในหลุยเซียนาไปด้วย ในช่องข่าวมรณะของหนังสือพิมพ์ฉบับนี้มีข่าวว่า **มิสซิส เอลเมอร์วูด กันน์** ซึ่งเป็นที่สะใภ้ ของข้าพเจ้าเอง ได้ถึงแก่กรรม หลังจากวันที่ข้าพเจ้าได้ พบบรูซเป็นเวลา ๔ วัน

ต่อมาไม่นานข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียง “เพลงสวรรค์” อีกครั้ง ครี่งนี้เป็นในระหว่างที่ข้าพเจ้ากำลังติดมานอยู่ทีด้านหลังของร้านขายของชำ บาตองรูจ คราวนี้แม่ยายของข้าพเจ้าคือ **มิสซิส โซฟี บอบบิท** ผู้ซึ่งกำลังช่วยข้าพเจ้าอยู่ในขณะนั้น ก็พลอยได้ยินด้วยเหมือนกัน

เพื่อจะพิสูจน์ดูให้รู้แน่กันลงไปว่า เสียงดนตรีที่เราได้ยินนั้น มาจากไหนกันแน่ เราพากันเดินออกไป

นอกห้องนั้นจนกระทั่งถึงโบสถ์เล็ก ๆ โบสถ์หนึ่ง แต่เมื่อเข้าไปใกล้ ก็ปรากฏว่าไม่มีใครอยู่ในโบสถ์นั้นเลย เพราะประตูหน้าต่างปิดสนิทหมดทุกบาน

ข้าพเจ้าคอยฟังข่าวอยู่อย่างกระวนกระวายใจเป็นเวลา ๓ วัน ครั้นแล้วก็ได้ทราบข่าวร้ายที่เรากำลังกังวลใจ คุณแม่ของข้าพเจ้าได้ส่งข่าวร้ายมาให้เราทราบว่า บุตรชายของเรา คือ **พ่อหนูเฮนรี** อายุ ๓ ขวบ กำลังเจ็บหนักเนื่องจากได้ดื่มน้ำสกปรกเข้าไป ในขณะที่ที่แกลไปเยี่ยมไร่ของคุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้าที่ เซนต์ฟรานซิสวิลล์

ข้าพเจ้าออกเดินทางทันทีโดยด่วน แต่เมื่อไปถึงบ้านคุณแม่ของข้าพเจ้า ก็ปรากฏว่าคุณหมอ **ยอร์จ ซิดแมน** แพทย์ประจำบ้านของเรา กำลังให้การดูแลรักษาอยู่แล้วเป็นอันดี เป็นอันว่าบุตรชายของข้าพเจ้าปลอดภัย แม้ว่าจะมีอาการนำวิตกอย่างยิ่งอยู่ชั่วขณะหนึ่งก็ตาม

ในเดือนธันวาคม ปี ๑๙๓๐ ข้าพเจ้าเกิดความ

กัลดกัลุ่มและกระวนกระวายใจอย่างบอกไม่ถูก และ
อย่างไม่มีเหตุผลอีกด้วย ทำให้ภรรยาของข้าพเจ้าคิดว่า
ข้าพเจ้าอาจจะกำลังเสียสติไปเสียแล้วก็ได้

ครั้นแล้ววันหนึ่ง น้องสาวของข้าพเจ้าก็โทรศัพท์
มาจากเมมซิส แจ้งข่าวว่าคุณพ่อของเราป่วยหนัก และ
ดูเหมือนว่าจะไม่มีหวังรอดเสียแล้วด้วย

หลังจากได้ทราบข่าว ข้าพเจ้ากับภรรยาก็ออกเดิน
ทางโดยรถยนต์จากหลุยเซียนาไปยังเทนเนสซีทันที เรา
ทั้งสองนั่งเงียบกันไปเป็นเวลานาน ในระหว่างที่เราเดิน
ทางซึ่งเป็นระยะทางหลายร้อยไมล์ ใครขอให้ท่านผู้อ่าน
ทราบไว้ด้วยว่าในตอนนั้น ในรถของเราไม่มีวิทยุประจำ
รถเลย ดังนั้น ข้าพเจ้าและภรรยาจึงต้องสะดุ้งตกใจ
พร้อม ๆ กัน ในเมื่อเสียงออร์แกนแห่งดนตรีทิพย์ปรากฏ
ดังขึ้นมาในรถของเราอย่างปัจจุบันทันด่วน ข้าพเจ้า
เหยียบห้ามล้อรถทันทีด้วยความลึมตัว รถหยุดกึก และ
เราทั้งสองก็หันมามองหน้ากัน ภรรยาของข้าพเจ้าหน้า
ซีดเผือด และเราก็รู้ได้ทันทีว่าบิดาของข้าพเจ้าคราวนี้
ไม่รอดแน่

อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ไปถึงทันเวลา พอได้พบกับท่านและได้สั่งเสียกันก่อนที่ท่านจะสิ้นใจ

ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ๑๙๓๐ มาร์กาเรต ได้เขียนจดหมายมาบอกข้าพเจ้าว่า คุณแม่ของเราเจ็บหนักเป็นโรคหัวใจซึ่งมีอาการหนักขึ้นทุกที

หลังจากที่ได้รับจดหมายแล้ว ค่ะหนึ่งข้าพเจ้าต้องตื่นขึ้นกลางดึก ในเมื่อได้ยินเสียงออร์แกน พิณและแตรทรมเปตอันคุ่นหู ข้าพเจ้ารีบปลุกภรรยา และเราก็มรีบตระเตรียมบรรจุเสื้อผ้าลงกระเป๋าเดินทางทันที ต่อมาไม่ช้า เราก็มได้รับโทรเลขแจ้งข่าวตายดังที่คิดไว้อย่างไรก็ตาม คราวนี้ผู้ที่ถึงแก่กรรมไม่ใช่คุณแม่ของข้าพเจ้าดังที่เราคิด แต่กลับกลายเป็น แมรี เทาเนส น้องภรรยาของข้าพเจ้าเอง

เราออกเดินทางไปเมมฟิสเป็นครั้งที่สอง เพื่อไปร่วมในพิธีฝังศพ เราไปถึงบ้านมารดาของข้าพเจ้าเมื่อ ๓ นาฬิกาของวันใหม่ เนื่องจากกำลังง่วงและเพลียเต็มที เราจึงคิดว่า ยังไม่จำเป็นต้องไปบ้านของแมรีในตอนนั้น

ก็ได้ แต่ว่าควรจะพักผ่อนเอาแรงเสียที่บ้านมารดาของ
ข้าพเจ้าก่อน

เราหลับไปได้พักหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ต้องสะดุ้งตื่นขึ้น
เมื่อนาฬิกาตี ๕ ข้าพเจ้าพยายามจะนอนต่ออีก แต่ก็
ไม่สามารถรวบรวมสติอารมณ์ได้ เพราะรู้สึกคล้าย ๆ
กับว่า มีอะไรบางอย่างมากระซิบอยู่ข้างหู บอกให้ลุก
ขึ้นตลอดเวลา และทันใดนั้นเอง ก็รู้สึกอย่างชัดเจนว่า
คล้าย ๆ กับมีใครมาจี้ที่สีข้าง และได้ยินเสียงสั่งอยู่ข้าง
หูอย่างชัดถ้อยชัดคำว่า “ลุกขึ้น”

ข้าพเจ้าปลุกภรรยาให้ลุกขึ้นและแจ้งให้เธอทราบ
ว่า ข้าพเจ้าฝันร้ายอย่างยิ่ง ในที่สุดข้าพเจ้าก็ออกความ
เห็นว่า เราควรจะไปดูเหตุการณ์ที่บ้านของแมร์กันเสีย
เดี๋ยวนี้เลย

เป็นอันว่า เราจะออกเดินทางแต่เช้าตรู่ เพื่อไปดู
เหตุการณ์ที่บ้านของแมร์ แต่ก่อนจะไปข้าพเจ้าได้แวะเข้า
ไป เพื่อจะหยิบถุงมือของข้าพเจ้าในห้องของคุณแม่ เมื่อ
เหลืออบดูในตอนแรก ข้าพเจ้าก็เห็นว่าคุณแม่กำลังนอน

ยิ้มทั้ง ๆ ที่กำลังหลับอยู่ แต่ครั้นลองเข้าไปสังเกตดู
ใกล้ ๆ อิกที ข้าพเจ้าก็ต้องตกใจ เมื่อทราบว่าคุณได้
สิ้นใจเสียแล้ว

คุณแม่ของข้าพเจ้าถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๒๒
กุมภาพันธ์ ปี ๑๙๓๑ หลังจากคุณพ่อไม่ถึง ๒ เดือน

เป็นอันว่า ทุกคราวที่จะมีการตายเกิดขึ้นในครอบ-
ครัวของเรา ข้าพเจ้าต้องได้ยินเสียงดนตรีทิพย์บอกเหตุ
เสมอ น่าสงสัยว่าเมื่อเวลาของตนเองมาถึงเข้าจริง ๆ
ข้าพเจ้าจะได้รับการเตือนให้รู้ตัวล่วงหน้าหรือไม่หนอ

-เกล็นน์ ซีกันน์

คำอธิบายเรื่อง เสียงเพลงทิพย์

เรื่องเสียงเพลงทิพย์ ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลมาจากนิยายสาร FATE และได้นำลงในหนังสือวิญญานฉบับนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนถามโอบปาตีกะองค์เดียวกันนั้นว่า เรื่องในทำนองนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้หรือไม่ ? ท่านได้ตอบว่า เรื่องที่เล่ามานั้นจะจริงหรือไม่จริง ท่านไม่อาจรับรองได้ เพราะเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมานานแล้ว และไม่ได้ทราบเรื่องนี้มาอย่างใกล้ชิด แต่ท่านก็รับรองว่า เรื่องในทำนองนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ โดยที่ท่านให้เหตุผลดังต่อไปนี้

โดยธรรมดา สำหรับบุคคลที่มีตาเป็นสีหรือมีหูเป็นสีอนั้น ย่อมจะได้พบเห็นโอบปาตีกะ หรือได้ยินเสียงจากโอบปาตีกะ เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ได้เคยอธิบายมาแล้ว แต่ยังไม่มิตัวอย่างสักรายหนึ่ง ที่ได้ยินเสียงเพลงเหมือนกับในเรื่องนี้ แต่ก็เป็นเรื่องที่ไม่ประหลาด เพราะ

ในเมื่อได้ยินเสียงคำพูดของโอบปาติกะได้ ก็ย่อมจะได้ยินเสียงทุกอย่างในโลกของโอบปาติกะได้ เช่นได้ยินเสียงดนตรีอย่างนี้เป็นต้น ท่านแนะนำให้นึกถึงเรื่องในความฝัน โดยธรรมดาคนที่นอนหลับแล้วฝันนั้น ย่อมจะได้เห็น และได้ยินทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เกิดขึ้นในความฝัน เราไม่ประหลาดที่ได้พบเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ในความฝันและตลอดเวลาที่ยังฝันอยู่ ยังไม่ตื่น ทุกคนก็จะรู้สึก ว่าเรื่องราวในความฝันเป็นความจริงทั้งสิ้น ต่อเมื่อตื่นขึ้นมาแล้ว จึงจะรู้สึกว่าเรื่องในความฝันไม่ใช่เรื่องจริง ถึงแม้ความจริงเรื่องความฝันส่วนมาก จะเป็นเรื่องที่ไม่จริงก็ตามเพราะเป็นเรื่องที่นึกคิดเอาเอง คือเรื่องต่าง ๆ ในความฝันนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่มิอยู่จริง ๆ เพราะคนอื่นไม่ได้รู้เห็นเหมือนกับคนที่ฝัน แต่ถึงกระนั้น ก็ขอให้สังเกตว่า ในกรณีของความฝันที่เป็นความจริง ซึ่งตามหลักเรียกว่า **เทวโตปสังหรณะ** คือมีโอบปาติกะมาเข้าฝันนั้นก็แสดง ให้เห็นว่า ในบางครั้งคนเราก็อาจจะได้เห็นของจริง ๆ หรือได้ยินเสียงจริง ๆ ที่มีอยู่ในโลกของโอบปาติกะได้ ในเมื่อเรื่องอย่างนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับคนที่มีตาเป็นสื่อ

หรือมีหูเป็นสื่อ ซึ่งย่อมจะได้พบเห็นพวกโอบปาติกะหรือบางทีก็ได้ยินเสียงของโอบปาติกะนั้น จึงย่อมจะเป็นไปได้เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นเรื่องทำนองนี้จึงไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดหรือเรื่องที่ผิดหลักธรรมดาแต่อย่างใด

เมื่อท่านได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังเช่นนี้แล้ว ก็ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องของคนบางคน ที่ได้ตายไปแล้วมาปรากฏเสียงให้คนที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ยิน เช่นบางคนได้ยินเสียงเดินหรือได้ยินเสียงเปิดประตูหน้าต่าง หรือเลื่อนของอะไรทำนองนี้เป็นต้น เรื่องอย่างนี้สำหรับคนที่มิประสบการณ์มาด้วยตนเอง ทุกคนก็สามารถที่จะยืนยันได้ว่าเรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องจริง และอีกอย่างหนึ่งในคัมภีร์พุทธศาสนาก็เคยมีพูดถึงในทำนองที่ว่า คนบางคนในขณะที่กำลังจะตาย ได้ยินเสียงดนตรีมาจากสวรรค์ คือเป็นเสียงดนตรีของพวกโอบปาติกะที่มาคอยต้อนรับ ในขณะที่เขากำลังจะตายจากโลกนี้ไป และข้าพเจ้าเชื่อว่า คงจะมีบุคคลอื่นอีกหลายคน ที่ได้ยินเสียงที่มาจากโอบปาติกะ หลักสำคัญมีอยู่ว่า เมื่อมีคนบางคนสามารถ

ได้ยินเสียงพูดของโอปปาติกะได้ เขาก็ยอมจะได้ยินเสียงดนตรี หรือเสียงอะไรอย่างอื่นที่มีอยู่ในโลกของโอปปาติกะได้เช่นเดียวกัน แต่ก็อย่าลืมว่า คนที่จะได้ยินนั้น ต้องเป็นคนที่มีหูเป็นสื่อ หรือไม่เช่นนั้น ก็ต้องเป็นคนที่ฝึกสมาธิได้สูงจนกระทั่งได้หูทิพย์ แต่อย่างไรก็ดี เนื่องจากบุคคลที่มีความสามารถเช่นนี้มีน้อยมาก เพราะฉะนั้น คนส่วนมากจึงไม่ค่อยยอมเชื่อว่าเรื่องอย่างนี้เป็นไปได้ แต่ถ้าหากได้ศึกษาเรื่องความฝันต่าง ๆ ให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้ว ก็จะเข้าใจได้ไม่ยากว่า การได้ยินเสียงเพลงทิพย์นั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้อย่างแน่นอน และจะรู้ด้วยว่าเป็นไปได้เพราะเหตุใด ผู้ที่สนใจอยากจะทราบ รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้ในทางหลักวิชาจริง ๆ ก็ขอให้อ่านหนังสือเรื่อง **โลกทิพย์** หรือเรื่อง **สู่แสงสว่าง** ซึ่งหนังสือเล่มหลังนี้ ทางสำนักได้จัดพิมพ์ขึ้นมาประมาณ เกือบหนึ่งปีแล้ว

การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของสัตว์

แปลจากเรื่อง

Precognition in Pets ในนิตยสาร FATE

เดือนกุมภาพันธ์ ๑๙๗๐

เหตุการณ์ประหลาดที่แสดงว่า สัตว์ดิรัจฉานบางชนิดมีความสามารถในการประจักษ์เหนืออินทรียี่ได้อย่างไม่น่าเชื่อ และโดยเฉพาะในเรื่องต่อไปนี้ ยังแสดงว่ามันมีความสามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้อีกด้วย หวังว่าเรื่องเช่นนี้คงจะเป็นเครื่องเร้าความสนใจของผู้ที่ทำการค้นคว้าในเรื่องทำนองนี้มากขึ้น และในเวลาเดียวกัน ก็เป็นการเตือนใจให้ผู้หญิงที่อยู่บ้านคนเดียวระวังตัวมากขึ้นด้วย

แม้ว่าในปัจจุบันนักปราชญ์ยังถกเถียงกันอยู่ว่าสัตว์ดิรัจฉานจะสามารถมี “ประสาทที่ ๖” ได้หรือไม่ก็ตาม แต่เหตุการณ์ก็ได้บอกให้เราทราบอยู่บ่อย ๆ ว่าสัตว์ซึ่งเราคิดว่ามันต่ำต้อยกว่าเราในระดับของสติปัญญา นั้น

บางครั้งก็สามารถรู้เหตุการณ์บางอย่างได้อย่างลึกซึ้ง และดียิ่งกว่ามนุษย์เราเสียอีก ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างข้อหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าทราบมาจากเหตุการณ์ที่เป็นจริง โดยบุคคลที่ข้าพเจ้ารู้จักเป็นอย่างดี

เรื่องนี้เกิดขึ้นนานมาแล้ว คือในปี ๑๙๐๙ บิดามารดาของข้าพเจ้าซึ่งชื่อ **จอห์น** และ **แมรี อีแวนส์** อาศัยอยู่ในไร่เล็ก ๆ แห่งหนึ่งห่างจากเมือง โอเรกอน ไปประมาณ ๒๐ ไมล์ ตอนนั้นข้าพเจ้าอายุได้ ๑๑ ขวบ และ **เอลลา** พี่สาวของข้าพเจ้าอายุได้ ๑๔ ขวบ ตามปกติเราต้องไปโรงเรียน โดยการเดินทางด้วยม้าผ่านทุ่งนาป่าเขา ซึ่งในสมัยนั้น ยังไม่ค่อยมีผู้มาตั้งรกรากบุกเบิกกันมากมายนัก ดังนั้นนาน ๆ เราจึงจะผ่านบ้านคนสักแห่งหนึ่งและบ้านชาวไร่แถบนั้น ตามปกติก็จะมีรั้วบ้านกันอยู่ข้างนอก เมื่อผ่านรั้วบ้านชั้นนอกแล้วจึงจะเข้าไปถึงตัวบ้าน ซึ่งตั้งอยู่ข้างในบริเวณและก็มีสวนล้อมรอบ ในระหว่างระยะทางที่จะต้องขี่ม้าผ่านไปโรงเรียนนั้น เราได้ผ่านบ้านไร่หลังหนึ่ง ซึ่งมีคนอาศัยอยู่ ๒ คน คือ

ทอม และ เนลลี เลค ทอมซึ่งเป็นชายอายุ ๒๕ ปี ส่วนเนลลี ซึ่งเป็นหญิงนั้นอายุได้ ๑๗ ปี คือแก่กว่าเอลลา พี่สาวของข้าพเจ้า ๓ ปี ดังนั้นเด็กหญิงทั้งสองจึงเป็นเพื่อนเล่นที่สนิทสนมกันเป็นอย่างดี

วันหนึ่งในตอนบ่ายของฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งมีอากาศดี เราขี่ม้ากลับบ้านเช่นเคย ในระหว่างทางเราได้พบเนลลี ออกมาพบเราที่ประตูรั้วบ้าน ทำทางดินตระหนกชอบกล

“นี่ เธอเห็นใครผ่านไปตามถนนสวนทางกันมา หรือเปล่า ?” เนลลีถาม

“เห็นจะ เธอ” เอลลาพี่สาวของข้าพเจ้าตอบ “เราเห็นรถเทียมม้าคันหนึ่งวิ่งสวนทางไปอย่างรวดเร็วจนฝุ่นตลบเลยทีเดียว เกิดอะไรขึ้นหรือ เนลลี?”

ดังนั้น เนลลีจึงได้เล่าเรื่องอันน่าตื่นเต้นของเธอให้เราฟัง ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่า เหตุใดรถที่สวนทางกับเราไปเมื่อกี้จึงได้วิ่งฝุ่นตลบไปเช่นนั้น

ต่อไปนี้เป็นเรื่องที่เนลลีเล่าให้ฟังด้วยท่าทางอันตื่นเต้น แสดงว่ายังไม่หายจากการตกใจดี

“ในตอนนั้น ทอมได้ไปช่วยเขาทำรั้วบ้านอยู่ในไร่ของเพื่อนบ้านคนหนึ่งชื่อ **ไมเออร์** ซึ่งอยู่ห่างออกไป ๓ ไมล์ (คือ ๑๒๐ เส้น หรือเกือบ ๕ กิโลเมตร) สุนัขของเราพันธุ์ลูกผสมตัวหนึ่งชื่อ **เจ้าเซฟ** ก็ตามทอมไปด้วยเช่นเคย

สักครู่ก็มีพ่อค้าเร่คนหนึ่งเดินทางมาแวะที่หน้ารั้วบ้านของดิฉัน พร้อมกับถามว่าดิฉันต้องการจะซื้อของอะไรบ้างไหม ในตอนนั้น เนื่องจากกำลังอยู่คนเดียว ดิฉันจึงนึกดีใจว่าจะได้หาอะไรทำ หรือว่ามีเพื่อนคุยแก้เหงาบ้าง ดิฉันจึงออกไปดูสินค้าที่เขานำมาเสนอขาย อันที่จริง ดิฉันก็ไม่มีเงินเหลือพอที่จะซื้อของได้มากมายนัก แต่ก็ยังคิดว่าออกไปดูอะไรเพลิน ๆ ไว้สักหน่อยก็คงจะดี อย่างน้อยก็พอแก้เหงาได้บ้าง

พ่อค้าขายของเร่คนนี้เป็นคนหนุ่มแข็งแรง หน้าตาก็ดูชื่อ ๆ ดี และเมื่อมองดูทีแรก ๆ ก็ไม่ปรากฏว่ามีท่าทางเป็นผู้ร้ายแต่อย่างใดเลย หลังจากที่สนทนากันไปในระหว่างชมสิ่งของที่นำมาขาย หนุ่มพ่อค้าเร่คนนี้ได้ทราบว่า

ทอมไม่อยู่ในตอนนั้น และดิฉันก็อยู่แต่ลำพัง ต่อมาเขาก็บอกว่ารู้สึกกระหายน้ำ ดิฉันจึงเชิญให้เขาเข้าไปในบ้าน เพื่อจะได้หาน้ำให้เขาดื่มด้วยความไม่ได้ระแวงอย่างใด เพราะดูหน้าตาของเขาก็ไม่บอกลักษณะว่าจะเป็นคนร้ายไปได้เลย

พอเขาเข้ามาภายในบ้านเท่านั้น ก็เริ่มแสดงลวดลายของผู้ร้ายออกมาทันที เขาจับตัวดิฉันไว้และพยายามจะกระทำลวนลามโดยไม่พูดพละมทำเพลงอีกต่อไป ดิฉัน ตกใจมากเพราะคาดไม่ถึง และได้พยายามดิ้นรนอย่างสุดกำลัง แต่ก็รู้สึกว่าจะสู้เขาไม่ไหว เพราะเขาเป็นคนแข็งแรงมาก

ชั่วพักเดียวดิฉันก็อ่อนกำลังลง และก็คิดว่าเห็นจะหมดหวัง และต้องเสียที่เขาเสียแล้วเป็นแน่ แต่ทันใดนั้นเอง ดิฉันก็เหลือบเห็นอะไรอย่างหนึ่งพุ่งพรวดเข้าใส่เขาอย่างรุนแรง มันรวดเร็วมากจนในครั้งแรกดิฉันมองไม่ทันว่า สิ่งนั้นคืออะไรกันแน่ ต่อเมื่อได้สติหายงแล้ว จึงได้เห็นว่าเป็นเจ้าเซฟสุนัขพันธุ์ลูกผสมของเรานั้นเอง

เจ้าเซ็พกระโจนเข้าไปใส่ผู้บุกรุกอย่างรุนแรงทางด้านหลัง ทำให้แขนทั้งสองข้างของเขาที่กำลังปล้ำดิ้นอยู่ต้องคลายออกด้วยความตกใจ และเจ็บปวด เจ้าคนร้ายหงายฝั่งล้มลงกับพื้นอย่างไม่เป็นท่า ในขณะที่เดียวกันเซ็พก็กัดติด และพืดอย่างไม่ปราณีมันส่งเสียงคำรามขณะที่จับและพืดผู้บุกรุกนายสาวของมันอย่างดุเดือด ในไม่ช้าก็ปรากฏว่าเลือดไหลออกมาจากร่างกายของพ่อค้าหนุ่ม ผู้ร้ายคนนั้นหลายแห่งด้วยกัน เจ้าคนร้ายพยายามตะเกียกตะกายดิ้นรนอย่างสุดกำลัง แต่ก็ปราศจากผล เพราะเซ็พต่อสู้และคำรามอย่างโกรธแค้น และไม่ยอมให้อีกฝ่ายหนึ่งตั้งตัวได้ติดเลยแม้แต่ขณะเดียว

ในที่สุดเจ้าคนร้ายก็ต้องยอมแพ้ และร้องครวญครางขอความช่วยเหลือให้ดิ้นห้ามเจ้าเซ็พไว้ด้วย ดิฉันจึงร้องห้ามเซ็พและดึงปลอกคอของมันไว้ เพราะรู้สึกว่ามันปล่อยไว้เช่นนั้นต่อไป มันคงฆ่าเขาตายจริง ๆ

เจ้าคนร้ายกระเสือกกระสนลุกขึ้นยืนอย่างหมดแรง เสื้อผ้าฉีกขาด และเลือดไหลโหมออกมาจากบาดแผล

หลายแห่งด้วยกัน มันล่าถอยออกประตูไปพร้อมกับ
สบตาสาบานดำทอเจ้าเซ็พอย่างโกรธจัดไปด้วย พอออก
นอกประตูรั้วไป มันก็กระโดดขึ้นรถและรีบลงแข่งม้าควบ
ออกไปจากที่นั่นอย่างไม่คิดชีวิต

เนลลี่ได้แล้วว่า เมื่อคนร้ายออกไปแล้วเธอยังไม่
หายตกใจดี ในขณะนั้น ก็ยังมีอาการตัวสั่นเทาด้วยความ
ตื่นเต้น เธอได้ทรุดตัวลงโอบกอดเจ้าเซ็พ ผู้ช่วยชีวิตเธอ
ในยามคับขันเอาไว้ด้วยความซาบซึ้งอย่างบรรยายไม่ถูก
และทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงฝีเท้าผ่านหน้าบ้านมา
ครั้งแรกเธอตกใจเพราะคิดว่าเจ้าคนร้ายจะหวนกลับมา
อีก แต่เมื่อเห็นเราเข้าเธอก็จึงดีใจและได้วิ่งออกมาคอย
รับเราที่หน้าประตูรั้วบ้าน

เรา ๓ คน พวกกันกอดจูบเจ้าเซ็พ ผู้กล้าหาญ ซึ่ง
ในขณะนั้นก็ยังกำลังหอบแฮ่ก ๆ ด้วย ยังไม่หายเหนื่อย
ดี เพราะมันต้องวิ่งอย่างสุดฝีเท้าข้ามเขา และบุกป่ามา
เป็นระยะทางถึง ๑๒๐ เส้น และยังต้องทำศึกหนักอย่าง
สุดชีวิตอีกทันทีโดยไม่ได้พักผ่อนเลย ต่อมาอีกพักหนึ่ง

ก็มีเสียงฝีเท้ามาปรากฏขึ้น และเราก็ได้เห็นทอมวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในบ้านท่าทางตกอกตกใจเอาการ

“เป็นไง เนลลี เกิดเรื่องอะไรหรือเปล่านะ ? เสียงทอมถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

หลังจากที่ได้ทราบเรื่องโดยตลอดแล้ว ทอมได้เล่าเรื่องของเขาให้เราฟังว่า เจ้าเซฟฟ์ได้ติดตามเขาไปยังบ้านของนายไมเออร์ เช่นเคย เพราะมันได้กระทำเช่นนั้นเป็นประจำติดอยู่ทุกวัน ในครั้งแรก พอไปถึงบ้านนายไมเออร์ มันก็ทำอย่างที่มันเคยทำทุกวัน คือเดินไปเดินมาครู่หนึ่ง แล้วก็ล้มตัวลงนอนกรนคร่ำครวญ ๆ อย่างสำราญใจ แต่ครั้นแล้วจู่ ๆ มันก็กระโดดลุกขึ้นตัวลอย พร้อมกับเห่าเสียงขรมโดยไม่มีปี่มีขลุ่ยมันวิ่งเข้ามาหาทอม และร้องครางหึง ๆ ด้วยท่าทางชอบกล

เนื่องจากทอมกำลังทำงานยุ่ง เขาจึงไม่เอาใจใส่มัน เมื่อเจ้าเซฟฟ์เห็นเช่นนั้นมันก็กระโดดขึ้น และออกวิ่งทำท่าจะกลับมาบ้านของมัน แต่แล้วมันก็กลับไปหาทอมอีก

แต่ทอมก็ยังไม่เข้าใจความหมาย เขากลับคิดไปว่า มันต้องการจะเล่นชนตามประสาของมัน จึงดูมัน และ ผลักมันออกไปทางหนึ่งอย่างไม่ไยดี เมื่อเห็นเช่นนั้น เจ้าเซ็พจึงส่งเสียงเห่ากรรโชกอย่างรุนแรง โดยหันหน้าไปทางบ้านของมัน ต่อจากนั้น มันก็ออกวิ่งจืดอย่างสุดแรงโดยไม่ได้หันหลังกลับมาอีกเลย

เมื่อเห็นกิริยาอาการของมันเช่นนั้น ทอมก็ชักเอะใจ เขานั่งทำงานไปและคิดทบทวนสักครู่หนึ่ง ก็ตกใจติดตามเจ้าเซ็พกลับบ้าน เพื่อจะดูให้รู้แน่ๆ ว่า มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นกับเนลลีหรือเปล่า และในที่สุดเขาก็ได้ทราบว่าเจ้าเซ็พได้ทราบเหตุการณ์ร้ายล่วงหน้า และสามารถวิ่งบุกป่าฝ่าดงมาช่วยนายของมันได้ทันเวลา

เราทุกคนก็มลงลูบหน้าลูบหลังเจ้าเซ็พด้วยความรักใคร่ และซาบซึ้งในบุญคุณของมันอย่างสุดที่บรรยายออกมาเป็นคำพูดได้

ปัญหาที่น่าฉงนของเรื่องนี้ ก็คือ เจ้าเซ็พสามารถรู้ล่วงหน้าได้อย่างไรว่า เนลลีนายสาวของมันกำลังตกอยู่

ในอันตราย การที่มันสามารถรู้ถึงเหตุร้ายนี้ได้ นั้น เรา อาจกล่าวให้เหตุผลได้ว่ามันมีประสาทที่หก หรือที่เรียก กันในปัจจุบันนี้ว่า อี.เอส.พี. คือการประจักษ์เหนืออินทรีย์ (ESP คือ Extra Sensory Perception) อันที่จริงเพียง ความสามารถขนาดนี้ ก็เป็นเรื่องที่มันทำได้ดีกว่ามนุษย์ เราเป็นส่วนมากอยู่แล้ว แต่ที่มันยังสามารถรู้ถึงเหตุการณ์ ล่วงหน้าได้เสียอีกด้วย จึงเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจเป็น ทวีคูณ ที่กล่าวเช่นนี้ก็เพราะว่า ถ้ามันมิได้รู้ล่วงหน้าแล้ว มันจะไม่สามารถวิ่งข้ามป่าและเขาอันเป็นระยะทางถึง ๑๒๐ เส้น มาช่วยเนลลีได้ทันเวลาเลย

(เรื่องนี้ เซอร์ลี ชิปปี้ เป็นคนเขียนลงในหนังสือ FATE โดยได้รับคำบอกเล่าจาก ตอรา อีแวนส์เด็ก ซึ่งเป็นน้องชายของ เอลลาในเรื่องนี้)

หมายเหตุของผู้แปล - ความสามารถในการประจักษ์เหนืออินทรีย์ ประกอบกับการรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของสัตว์เดรัจฉานนี้ ในเมืองเราเคยมี

เรื่องเล่าต่อ ๆ กันมาไม่น้อยเกี่ยวกับวัวและควายในโรงฆ่าสัตว์ ซึ่งส่วนมากมักจะรู้ขึ้นมาเองว่า มันจะต้องถูกฆ่าตาย แต่เรื่องที่รู้สึกว่าจะมีหลักฐานดีกว่านี้คือ เรื่องทำนองนี้ แต่เกี่ยวกับจระเข้ ในฟาร์มเลี้ยงจระเข้ของประเทศไทยที่จังหวัดสมุทรปราการนี่เอง ข้อความเรื่องนี้ จะทราบได้จากหนังสือ “ดาราภาพ” ฉบับวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๑๕ เรื่อง “ชมชาละวัน” ซึ่งมีข้อความกล่าวว่า เรื่องเช่นนี้ได้รับการยืนยันว่าเป็นเช่นนั้นจริง จากจระเข้ที่เขาเลี้ยงไว้ สำหรับฆ่าเออหนัง ในประเทศญี่ปุ่น ก็เหมือนกันคือในระยะเวลา ๒ หรือ ๓ วันก่อนที่เขาจะทำการฆ่าจระเข้ที่เลี้ยงไว้ เพื่อกรีดเออหนังมาขายนั้น จระเข้ที่จะถูกฆ่า จะแสดงอาการดิ้นรนกระวนกระวายอย่างหนักคล้าย ๆ กับจะรู้ตัวล่วงหน้าว่ามันจะต้องตายในไม่ช้า บางทีอาจจะ เป็นเครื่องทำให้เราเห็นความจริงของข้อ

ความที่กล่าวไว้ในหนังสือ “โลกทิพย์” ว่า
THOUGHTS ARE THINGS คือความคิด
เป็นวัตถุ (มีตัวตน) เหมือนกันก็ได้

ศิริ พุศุกรณ์

คำอธิบายเรื่อง การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของสัตว์

ในหนังสือวิญญานฉบับนี้ได้ลงเรื่อง การรู้เหตุ-
การณ์ล่วงหน้าของสัตว์ ซึ่งได้แปลมาจากหนังสือ FATE
เช่นเดียวกัน และปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ได้กราบ
เรียนถามท่านเหมือนกัน ซึ่งท่านได้อธิบายให้ฟังว่า :-

การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของสุนัขดังที่ได้กล่าวไว้
ในหนังสือเล่มนี้นั้น ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ซึ่งทางที่จะเป็น
ไปได้นั้นมีสาเหตุดังนี้คือ

๑. ประสาทของสัตว์บางอย่าง สามารถที่จะรับ

ความสิ้นสะเทือนซึ่งเกิดจากอำนาจจิต หรือเกิดจากการ
สิ้นสะเทือนของอะไรก็ตาม พิเศษกว่าประสาทของมนุษย์
ได้ ดังเช่นในกรณีของค้างคาว ซึ่งสามารถที่จะบินหลบ
หลีกอันตรายได้อย่างว่องไวแม้ในที่มืดนั้น นอกจาก
เพราะมันจะสามารถเห็นอะไรได้ในที่มืดแล้ว อีกอย่าง
เป็นเพราะเสียงของมันที่ร้องกรีด ๆ ออกไปแล้วสะท้อน
กลับมาหาตัวมันนั้น สามารถทำให้มันรู้ว่า ที่ตรงไหน
ในทิศไหนมีสิ่งกีดขวางซึ่งอาจจะไปชน และนอกจากนี้
ก็ยังมีสัตว์บางประเภทเช่นสุนัข หรือเสือซึ่งสามารถที่จะ
ได้รับกลิ่นได้เป็นพิเศษ โดยที่จมูกของมนุษย์ไม่สามารถ
ที่จะรู้สึกได้อย่างนี้ก็มี เพราะฉะนั้นการที่สุนัขในเรื่องนี้
จะรู้สึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่นายสาวของมัน จึงเป็น
สิ่งที่เป็นไปได้ แต่ก็ต้องไม่ลืมว่า อำนาจจิตของนายสาว
ซึ่งเกิดขึ้นอย่างรุนแรงในขณะที่ถูกผู้ชายแปลกหน้าปลุก
ปล้ำเอนั้น ในขณะนั้นเขาอาจจะไม่ได้นึกถึงสุนัข เพราะ
ไม่คิดว่ามันจะมาช่วยได้ แต่ก็อาจจะนึกถึงพี่ชาย หรือ
ใครก็ได้ซึ่งเป็นคนเท่าที่เขานึกขึ้นได้ในขณะนั้นขอให้มา
ช่วย อำนาจจิตที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรงที่ต้องการขอความ

ช่วยเหลืออันนี้แหละ ที่ก่อให้เกิดความสิ้นสะเทือนขึ้นในโลกของวิญญูณ แล้วสุนัขของเขาซึ่งเคยมีความสัมพันธ์ในทางจิตใจกันมาอย่างลึกซึ้งนั้น ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากมันโดยตรงก็ตาม แต่ความพิเศษแห่งประสาทของมัน ประกอบกับความสัมพันธ์ที่มีต่อกันอย่างลึกซึ้ง สองอย่างนี้ทำให้มันมีความรู้สึกโดยสัญชาตญาณว่า นายของมันกำลังตกอยู่ในอันตราย และมันทนอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นมันจึงได้วิ่งมาหานายของมันทันที และก็ช่วยเหลือเอาไว้ได้ทันท่วงที

อนึ่ง ในเรื่องที่ยังทนไม่ได้นี้ ท่านแนะนำว่า ขอให้นึกถึงสุนัข ในขณะที่ได้ยินเสียงระฆังแล้วต้องหอน และอีกอย่างหนึ่ง เวลาที่มีพวกโอบปาติกะหรือพวกผีมาอยู่ในรัศมีที่มันจะได้รับสัมผัส มันก็ทนอยู่ไม่ได้ จะต้องหอนอีกเหมือนกัน ซึ่งเรื่องอย่างนี้เป็นที่ยอมรับกันทั่วโลก เพราะเรื่องที่ยังทนหอนในลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่มีเฉพาะแต่ในเมืองไทย ในต่างประเทศก็มี และก็เป็นที่รู้กันว่าการหอนของสุนัขในลักษณะเช่นนี้ย่อมหมายถึงว่า มันได้

เห็นผี หรือไม่เช่นนั้นก็ได้รับอำนาจจิตที่มาจากผี คือไม่เห็น แต่ก็รู้สึกได้ทางกายสัมผัสว่ามีสิ่งที่ประหลาดมาสัมผัสตัวมัน และมันทนอยู่ไม่ได้ต้องหอนออกมา ด้วยเหตุนี้การที่สุนัขสามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ เพราะเหตุที่ได้รับกระแสจิตจากอีกฝ่ายหนึ่งนั้น จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่ง ที่ทำให้มันรู้ว่าผีอันตรายเกิดขึ้นแก่นายสาวของมัน ก็คือ อาจจะมีโอบปาติกะซึ่งเป็นผู้พิทักษ์นายสาวของมัน หรือเป็นผู้ที่คุ้มครองดูแลอยู่ในบ้านนั้น ได้เห็นเหตุการณ์แล้ว ก็เข้าดลใจสุนัขให้รีบมาช่วย เหตุการณ์ในทำนองนี้ เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะไม่ว่าคนหรือสัตว์ที่มีตัวเป็นสื่อ ซึ่งสามารถที่จะรับความคิด หรือรับการดลใจจากโอบปาติกะได้นั้นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้อย่างแน่นอน แต่ทั้งนี้ต้องเข้าใจว่าไม่ใช่เป็นไปได้แก่คนทุกคนหรือแก่สัตว์ทุกตัวเรื่องที่เราเรารู้กันดีอย่างหนึ่งก็คือ เรื่องปู่โสมเฝ้าทรัพย์ ในที่ซึ่งมีทรัพย์อันมีค่าฝังอยู่มักจะมีงูใหญ่ทำการรักษา ซึ่งถ้า

ใครเข้าไปใกล้ทรัพย์สมบัตินั้น ฆูที่ทำการรักษาทรัพย์ก็จะออกมาขับไล่ หรือไม่เช่นนั้นก็ไล่กัดให้ตาย คนที่ไม่เข้าใจในข้อเท็จจริง แต่ก็ยอมรับว่าฆูที่เฝ้าทรัพย์สมบัตินั้นมีแน่ ก็มักจะเข้าใจว่า เจ้าของทรัพย์ที่ตายไปแล้ว มาเกิดเป็นฆูเฝ้าสมบัติของตน แต่ความเป็นจริงอาจจะเป็นอย่างนี้ได้ แต่ทางที่จะเป็นไปได้มากกว่านั้น ก็คือ เจ้าของทรัพย์ซึ่งในขณะนี้ได้มาเกิดเป็นโอบปาติกะ และมีความห่วงแหนในทรัพย์สมบัติของตน จึงได้พยายามเข้าถึงในร่างฆู หรือพูดอีกนัยหนึ่ง คือสะกดจิตฆูที่มีความดุร้าย และเป็นฆูขนาดใหญ่ที่จะทำให้คนกลัวให้มาอยู่ในบริเวณนั้น ซึ่งฆูเองก็ไม่รู้ตัวว่า ทำไมตัวเองจะต้องมาอยู่ที่นี้ และทำไมจะต้องห่วงสมบัติ เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่มีประโยชน์อะไรแก่นัน แต่ทั้งหมดที่มันทำไปโดยไม่รู้สึกตัว ก็เพราะตกอยู่ใต้อำนาจการสะกดของโอบปาติกะที่เป็นเจ้าของทรัพย์

และอีกเรื่องหนึ่งที่เรามักจะเชื่อถือกันคือไม่ว่าเสือหรือจระเข้ที่เคยกินคนมาแล้ว ถือกันว่าจะมีวิญญูณที่

ตายสิ่งอยู่ และมันจะต้องหาโอกาสกินคนต่อไปอีก ซึ่งคนทั่วไปเรียกว่ามันดูมากขึ้น ชอบกินคนมากขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะมีวิญญาณของคนที่ตายซึ่งสิ่งอยู่ บังคับให้มันต้องทำอย่างนั้น แต่เหตุผลที่ว่าทำไมมันจะต้องถูกจระเข้หรือเสือกัดตายเหมือนกับตัวเองด้วยนั้น อันนี้เป็นปัญหาอีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งจะต้องเอาไว้อธิบายในฉบับหลัง เพราะเป็นเรื่องค่อนข้างจะยืดยาว

และตัวอย่างอีกอันหนึ่งก็คือ รถที่เคยชนคนตายหรือที่ตรงไหนซึ่งเคยมีคนถูกรถชนตาย ก็มักจะมีอุบัติเหตุในทำนองเดียวกันเกิดซ้ำอีก ทั้งนี้ก็ถือกันว่าเป็นด้วยอำนาจของวิญญาณของคนที่ตายแล้วบันดาลให้เป็นอย่างนั้น

เรื่องต่าง ๆ ในทำนองนี้ถ้าได้พยายามศึกษาดูแล้วเราก็จะได้หลักความจริงว่า เรื่องโอบปาติกะที่จะเข้าสิงหรือเข้าดลใจบุคคลก็ดี สัตว์ก็ดี ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเขานั้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และก็

เรื่องปรากฏอยู่ทั่ว ๆ ไป ทั้งเป็นเรื่องที่มีมานานแล้วตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์

ตัวอย่างของการระลึกชาติได้

๑. พันโทแห่งกองทัพบกอังกฤษ

*การระลึกถึงเหตุการณ์ในชาติที่แล้ว ๆ มา กำลังมีปรากฏบ่อยขึ้นทุกที แก่บุคคลในยุโรปและอเมริกา โดยเฉพาะในบุคคลที่ไม่มี ความเชื่อ ในเรื่องเช่นนี้มาแต่ก่อนเลย แต่ในที่สุดบุคคลเหล่านั้น ก็ต้องยอมรับว่า ไม่มีทางหาเหตุผลอย่างอื่นใดได้ นอกจากจะต้องยอมรับว่า เขาได้เคยเกิดมาแล้วในอดีตจริง ๆ อย่างน้อยก็ครั้งหนึ่ง (แต่บางกรณีที่มีการระลึกได้มากกว่าชาติหนึ่งเหมือนกัน)

เรื่องเช่นนี้ที่ผู้แปลนำมาลงก็เพื่อว่าจะให้เป็นเครื่องเตือนใจชาวพุทธ ที่ไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้บ้างตามสมควร

เพราะดูจะเป็นเรื่องแปลกและไม่น่าภูมิใจนักที่ชาวพุทธจะไม่ยอมรับเชื่อเรื่องนี้ทั้ง ๆ ที่หลักวิชาของพุทธศาสนามีบ่งไว้อย่างชัดเจน ส่วนผู้ที่ไม่ใช่ชาวพุทธ กลับจะยอมรับนับถือเรื่องนี้มากขึ้นทั้ง ๆ ที่เป็นการค้านกับหลักทั่วไปของศาสนาของเขาอย่างชัดแจ้ง

นายทหารกองทัพบกอังกฤษ ระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีตได้ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าเคยผจญกับอันตรายมาหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยนึกกลัวเหมือนอย่างเช่นครั้งนี้เลย”

เรียบเรียงโดย

Straun Coupar

แห่ง London Express Features

ชายฉกรรจ์ที่ได้มียศเป็นนายทหารชั้นพันโทแห่งกองทัพบกอังกฤษนั้น ย่อมไม่อยู่ในฐานะที่จะเป็นโรคประสาทหลอน หรือคิดฟุ้งซ่านจนกระทั่งคุมสติไม่อยู่เป็นแน่ และเมื่อชายฉกรรจ์ผู้นั้น หลังจากที่ได้ลาออกจากราชการทหารเมื่ออายุได้ ๘๐ ปี และได้เข้าประจำทำงาน

อยู่กับกิจการฟลายพลเรือนต่อมา ด้วยความสำเร็จในหน้าที่การงานเป็นอย่างดีย่อมจะเป็นทางให้คิดได้ว่า เขา ไม่ใช่คนที่จะเป็นคนที่พุ่งข้ามได้ง่าย ๆ เลยทีเดียว

บุคคลผู้ที่เรากล่าวถึงนี้ คือ **พันโทวิลเลียม แบล็กนีย์** ผู้เคยมาประจำการอยู่ในอินเดียถึง ๓๐ ปี ในระหว่างนั้น เขาได้เคยอยู่ในดินแดน ซึ่งปัจจุบันนี้เป็นประเทศปากีสถานถึง ๑๘ ปี

“อย่างไรก็ตาม เรื่องราวเกี่ยวกับอินเดียทางใต้ นั้น ข้าพเจ้ารู้น้อยมาก” **พันโทแบล็กนีย์** กล่าว “อินเดีย มีอาณาเขตกว้างขวางเป็นเหมือนทวีปหนึ่ง มากกว่าที่จะเป็นประเทศเดียวกัน ดังนั้น ทางเหนือและทางใต้ จึงมีอะไรต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างนึกไม่ถึงทีเดียว”

ในปี ๑๙๓๙ เขาได้รับคำสั่งให้เดินทางไปที่บังกอลอร์ ซึ่งเป็นสถานที่ห่างจากที่ตั้งของเขาในตอนนั้น ไปทางใต้เป็นระยะทางถึง ๒,๐๐๐ ไมล์ ความประสงค์ เพื่อจะตั้งหน่วยขึ้นที่นั่นอีกแห่งหนึ่ง การเดินทางครั้งนี้ ภรรยาของเขาได้ไปกับเขาด้วย คืนหนึ่งเขาได้ฝันถึง

หมู่บ้านแห่งหนึ่ง ซึ่งมีชื่อเป็นอิสลามว่า **สุลด่านเปิด** และ
ยังได้เห็นวัดและพระเจ้าของศาสนาฮินดูองค์หนึ่งด้วย

เมื่อตื่นขึ้นมา เขาได้ถามชาวบ้านแถบนั้นว่า มี
สถานที่ชื่อนั้นอยู่แถวนี้บ้างหรือเปล่า ปรากฏว่าไม่มีใคร
ทราบชื่อนั้นเลยในตอนแรก จนกระทั่งต่อมาเขาได้พบ
ชายแก่บางคนหนึ่ง จึงได้รับคำบอกเล่าว่า สถานที่ชื่อนั้น
เคยมีอยู่ครั้งหนึ่งจริง แต่ได้เปลี่ยนชื่อใหม่นานมาแล้ว โดย
มีชื่อทางศาสนาฮินดูว่า “ภูเขแห่งวัดของพระศิวะเจ้า”

พันโทแบล็กนีย์ ได้เล่าต่อไปว่า “ต่อมาอีกหลาย
สัปดาห์ ข้าพเจ้ากับภรรยาได้ไปเที่ยวปศุศนิกันยังสถานที่
แห่งหนึ่งซึ่งมีชื่อว่า **มันดีตริ๊ก** สถานที่นี้เป็นที่รู้จักกัน
มานานแล้วว่าเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ มีทางเดิน สวน
และเรือนพักไว้สำหรับรับรองผู้ไปท่องเที่ยวชมวิว ทั้งนี้
เพราะที่นี่เป็นภูเขาสูงลูกหนึ่ง ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่โดด
เดี่ยวกลางทุ่งกว้าง

ตอนหนึ่งข้าพเจ้ากับเพื่อนคนหนึ่ง ได้เดินลัดเลาะ
ไปตามทางเดินที่จะนำไปสู่ยอดเขา ระหว่างทาง เพื่อน

ของข้าพเจ้าได้ขึ้นไปปีนใหญ่กระบอกหนึ่ง ซึ่งเขานำมาตั้งไว้ข้างทาง และพูดเป็นเชิงรำพึงว่า อยากรู้ว่าปีนกระบอกนี้จะทำขึ้นในสมัยไหนกันแน่

โดยไม่ตั้งใจ ข้าพเจ้าได้หลุดปากออกไปว่า สมัยพระเจ้ายอร์ชที่สาม แต่แล้วข้าพเจ้าก็ต้องหุบปากทันที เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่ทหารปีนใหญ่ และไม่มีความรู้ในด้านปีนใหญ่โบราณเลย ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเองต้องประหลาดใจมากในการที่หลุดปากพูดออกไปได้ โดยไม่ได้ตั้งใจ และไม่มีความรู้เลยเช่นนั้น อย่างไรก็ตามนับจากขณะนั้นเป็นต้นไป ข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกกลัวขึ้นมาในใจได้อย่างแปลกประหลาด โดยที่ข้าพเจ้าไม่ทราบเหตุผลว่ากำลังกลัวอะไร และทำไมจึงได้เกิดกลัวขึ้นมาเฉย ๆ เช่นนั้นได้

“ต่อมาอีกสักครู่หนึ่ง ข้าพเจ้าก็ต้องหยุด และได้บอกให้ภรรยาของข้าพเจ้า กับเพื่อนเดินไปด้วยกันก่อน เพราะรู้สึกว่า ไม่สามารถจะเดินต่อไปได้เสียแล้วในตอนนั้น”

ตอนนี้ภรรยาของพันโท ได้เล่าอธิบายให้ฟังว่า “ดิฉันเห็นเขาจนตัวสั่นและหน้าซีดขาวจริง ๆ เขาจึงไม่ยอมเดินต่อไปเลยในตอนนั้น แต่ต่อมาเขาก็ได้ออกเดินไปจนได้โดยลำพังคนเดียว และพักหนึ่ง เขาก็กลับมาด้วยท่าทางตกอกตกใจเป็นอย่างยิ่ง ดิฉันไม่เคยเห็นเขาเป็นเช่นนั้นมาก่อนเลย”

ท่านพันโทได้เล่ารายละเอียดถึงเหตุการณ์ตอนที่ เขาออกเดินไปยอดเขาคนเดียวให้ฟังดังต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าออกไปตามลำพังอีกในตอนหลัง ก็เพราะเกิดความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ไม่ทราบว่าตนเอง เกิดกลัวอะไรขึ้นมาได้ในขณะนั้น ข้าพเจ้ายิ่งออกเดินใกล้ ยอดเขาเข้าไปเท่าใด ก็รู้สึกถึงความหวาดกลัว ได้เพิ่มขึ้นทุกทีอย่างรุนแรงจนบังคับไม่ไหว มีความรู้สึกอยู่ภายในว่า เมื่อได้เลี้ยวโค้งข้างหน้าไปถึงยอดเขาแล้ว ข้าพเจ้า จะต้องประสบกับสิ่งที่น่ากลัวที่สุดในชีวิต ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้า ก็รู้ดีว่า ข้าพเจ้าไม่เคยมาที่สถานที่นี้เลย ตั้งแต่เกิดมา และก็ไม่เคยทราบเรื่องราวอะไรมาก่อนด้วย ข้าพเจ้าต้อง

พยายามหยุดยื่นข้อมีใจอยู่พักใหญ่ จึงได้ฝืนใจบังคับตนเองให้เดินต่อไปข้างหน้าได้ พอเลี้ยวโค้งครั้งสุดท้ายถึงยอดเขา ก็ปรากฏว่า ข้าพเจ้าได้เห็นหน้าผาสูงชันเป็นชะงอกเขาขาดลงไปข้างล่าง เป็นระยะทางไกลลิบทีเดียว แต่มันก็เท่านั้นเอง ไม่ได้มีใครหรืออะไรที่จะมาทำร้ายข้าพเจ้า ซึ่งควรจะเป็นเหตุผลที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความกลัวอย่างสุดขีดได้เลย

“ต่อมา เมื่อเราได้ถามถึงเรื่องนี้กับชาวบ้านแถบนั้นก็ได้รับความรู้ว่า หน้าผาชั้นแห่งนั้น เขาเรียกกันว่า “ผาตีปฐู” ซึ่งแต่ก่อนนั้น อยู่ในความครอบครองของเจ้าชายองค์หนึ่ง ผู้ได้ใช้ที่นี่เป็นที่ประหารชีวิตศัตรูและเชลยของพระองค์ โดยจับคนเหล่านั้นมาที่นี่แล้วผลักดันลงหน้าผาไปตายอยู่ข้างล่างอย่างทารุณ

“เรื่องราวที่ได้ฟังมาจากชาวบ้านมีเหตุผลน่าฟังทีเดียว สำหรับความกลัวอันแปลกประหลาดของข้าพเจ้า เพราะทำให้ข้าพเจ้าแน่ใจว่า ข้าพเจ้าเองคงจะต้องเคยถูกนำตัวมาประหารชีวิตที่นี่ในครั้งนั้นแล้วอย่างแน่นอน

หลังจากนั้นอีก ๘ ปี ข้าพเจ้าได้ถูกส่งตัวไปที่
มาตราส ซึ่งอยู่ในอินเดียตอนใต้ และซึ่งเป็นที่ที่ข้าพเจ้า
ไม่เคยไป หรือรู้จักมาก่อนอีกเหมือนกัน ในระหว่างที่
อยู่ในกรุงมาตราสนั้น ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้เดินผ่านสถาน
ที่โบราณแห่งหนึ่งของบริษัทอีสอินเดีย ข้าพเจ้าได้กล่าว
ขึ้นมาลอย ๆ โดยไม่รู้สาเหตุกับเพื่อนที่เดินไปด้วยกันว่า
“นี่แหละ ที่นี่เคยมีคุกขังนักโทษอยู่”

แต่เพื่อนของข้าพเจ้าได้คัดค้านว่า ที่นั่นไม่มีคน
อยู่เลย และก็ไม่เคยมีมาเลยในอดีตด้วย แต่ข้าพเจ้าไม่
ลดละ ได้ลองสืบถามคนเก่า ๆ แถวนั้นดู ก็ได้ความว่า
สถานที่นั้นแต่ก่อนนานมาแล้ว เคยเป็นคุกขังนักโทษ
จริง ๆ

เรื่องนี้เกิดขึ้นในสมัย **โรเบิร์ต ไคล์ฟ** ซึ่งเป็นผู้สร้าง
อาณาจักรอังกฤษในอินเดีย และในยุคนี้เองห้องเก็บ
พัสดุต่าง ๆ ที่เราเห็นในปัจจุบันนี้ ได้ถูกใช้เป็นที่คุมขัง
นักโทษที่ถูกจับเป็นเชลย ในการสู้รบกันกับกองกำลัง
ทหารของชาวพื้นเมือง

เป็นอันว่า ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกแน่ใจขึ้นอีกเป็นครั้งที่สองว่า ข้าพเจ้าต้องเคยเป็นนักโทษถูกขังอยู่ในที่นั้นมาครั้งหนึ่งแล้วอย่างแน่นอน

และนับแต่นั้นมา ก็ไม่ได้มีเหตุการณ์ในชีวิตที่ทำให้ข้าพเจ้าคิดเชื่อมโยงไปถึงเหตุการณ์ในอดีตได้อีกเลย

“ข้าพเจ้า ไม่ใช่คนที่ฝังหัวเชื่อในเรื่องเช่นนี้มาก่อนเลย “เป็นคำอธิบายของท่านนายพันโท” “แต่ข้าพเจ้า ก็ไม่เห็นว่าจะมีข้ออธิบายในเรื่องความจำ และความรู้สึกอันแปลกประหลาดมหัศจรรย์นี้ได้อย่างไร นอกจากว่า จะต้องเชื่อว่าข้าพเจ้าเคยเกิดมาแล้วครั้งหนึ่งจริง ๆ ในอินเดียในราวสมัยของ **โรเบิร์ต ไคล์ฟ** และได้เป็นทหารชาวพื้นเมืองอยู่ในตอนนั้น ต่อมาก็คงจะถูกจับขังคุกที่มาตราส และถูกนำตัวมาประหารชีวิต เคยถูกผลักตกลงมาจาก **“ผาตีปปู”** นั่นเอง และด้วยเหตุนี้แหละ เมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาถึงสถานที่ที่ข้าพเจ้าเคยเกิดมาในชาติก่อน ความทรงจำเกี่ยวกับอารมณ์อันรุนแรงที่ฝังใจอยู่ จึงถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีกโดยไม่ได้ตั้งใจ

ความรู้สึกอันรุนแรง ที่เกิดขึ้นในใจของข้าพเจ้าเป็นเหตุผล และประจักษ์พยานอย่างดีเกินกว่าทฤษฎีใด ๆ ทั้งสิ้น

“ในชีวิตข้าพเจ้าเคยเข้าที่คับขัน ตกอยู่ในอันตราย มาหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยมีครั้งใดที่ข้าพเจ้าจะเกิดความหวาดกลัวอย่างสุดขีด โดยไม่มีเหตุผลเหมือนกับคราวเดินขึ้นไปจะถึง “ผาติப்பு” นั้นเลย”

จากนิตยสาร FATE

เดือนมิถุนายน ๒๕๑๔

๒. พระเอกหนังคาวบอยอเมริกัน

เกลนน์ ฟอร์ด เป็นดารารออเมริกันในหนังประเภท ลูกทุ่งตะวันตก หรือที่เราเรียกว่า **คาวบอย** เมื่อสมัย ๑๐ ปีที่แล้ว มาแล้ว เป็นพระเอกที่มีลักษณะสมเป็นชายชาติชาตริ หนึ่งเรื่องที่ **เกลนน์ ฟอร์ด** แสดงและให้คติชีวิตได้ดีมากก็คือ เรื่อง **“ชายชาติอาชาไนย”** ซึ่งเป็นหนังเรื่องชีวิตจริงของคาวบอย ที่แสดงให้เห็นเบื้องหลังของคาวบอยอย่างแท้จริงว่า ไม่ได้เป็นของน่าสนุกสนานหรือโก้หรูอย่างที่เรามองในจอเงินนั้นเลย หนังเรื่องนี้อาจจะไม่ได้เป็นหนังเงินล้าน หรือฮิตเหมือนกับเรื่องอื่น ๆ แต่เป็นหนังที่เกลนน์ ฟอร์ด แสดงบทบาทได้ดีมาก และบุคลิกลักษณะของเกลนน์ ฟอร์ด ในเรื่องนี้ก็สง่าน่าเกรงขามไม่แพ้หนังเรื่อง **“แค้น”** ซึ่ง **เบคิม เฟห์มู** แสดงอยู่ในขณะนี้เลย ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการระลึกชาติได้ของเกลนน์ ฟอร์ด ซึ่งแปลมาจากนิตยสารชื่อ Voice of Buddhism ของพุทธสมาคมแห่งกรุงกัวลาลัมเปอร์ มาเลเซีย โดย **อมรสิริ วีรรัตน์**

เกลนน์ ฟอร์ด ปัจจุบันอายุ ๕๓ ปี สามารถระลึกชาติได้โดยอาศัยการยอมให้สะกดจิตจนเข้าสู่ภวังค์ ข้อที่น่าสังเกตก็คือ ฟอร์ด สามารถระลึกชาติได้ไม่ใช่ชาติเดียว ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันอีกประการหนึ่งถึงข้อเท็จจริง เรื่องเวียนว่ายตายเกิดทางพระพุทธศาสนาได้เป็นอย่างดี

การสะกดจิตฟอร์ด ได้กระทำโดย **ดร. มอริส เบ็นจามิน** แห่ง ลอส แอนเจลิส ในครั้งแรก ๆ ปรากฏว่าไม่ได้ผลอย่างไร ต่อเมื่อได้ลองกระทำซ้ำ ๆ หลายหนเข้า ดร. เบ็นจามิน ก็สามารถต่อต้านแรงขัดขืนในจิตได้ สำนึกของฟอร์ดได้เป็นผลสำเร็จ ต่อจากนั้นจิตของ ฟอร์ด ก็ผ่านเข้าสู่ภาวะที่เรียกกันว่าตกภวังค์ การสะกดจิตนี้ได้กระทำเมื่อปลายปี ๑๙๖๖ จนกระทั่งถึงปลายปี ๑๙๖๗ (ประมาณ ๑ ปี) ปรากฏว่า ฟอร์ดสามารถระลึกชาติได้ ไม่ใช่ชาติเดียว แต่ถึง ๒ ชาติ

ชาติในอดีตชาติแรกที่ฟอร์ดระลึกได้นั้น ปรากฏว่าเขาเกิดเป็นชาวสก๊อตชื่อ **ชาร์ลส สจ๊วต** คือเกิดเมื่อ ค.ศ. ๑๗๗๔ ที่ เอลยีน ประเทศสก๊อตแลนด์ เขา

ตายด้วยวัณโรค เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๒ ในชาตินั้นเขาเป็น
ครูดนตรี ในระหว่างการถูกสะกด ฟอร์ดได้ออกเสียง
พูดสำเนียงของชาวสก๊อต ด้วยเสียงอู้อ้ออย่างสังเกตเห็น
ได้ชัดว่า แปลกไปจากสำเนียงอเมริกันเป็นอย่างมาก
เขาได้เล่าว่า เขาเป็นครูดนตรีสอนให้เด็ก ๆ ผู้หญิง
เล่นเปียโนก็จริง แต่จิตใจของเขาในขณะนั้นเฝฝืนที่จะ
อยู่กับม้ามากกว่า เพราะเขามีนิสัยชอบม้ามาก ดร.
เบ็นจามิน ผู้สะกดจิตได้ขอร้องให้ฟอร์ดเล่นเปียโนให้
ฟังโดยในระหว่างการสะกดนี้ ก็ได้มีการอัดเทปไว้ตลอด
เวลา หลังจากที้ออกจากภาวะการตกง่วงแล้ว ปรากฏ
ว่า ฟอร์ดแสดงการประหลาดใจอย่างมากที่ได้ฟังฝีมือ
การเล่นเปียโนของตนเองได้ดีถึงเพียงนั้น เขาบอกว่า
เขาประหลาด และตื่นเต้นกับการเล่นเปียโนของเขามาก
กว่า สำเนียงชาวสก๊อตของเขามาก เขาบอกว่า “ผมเล่น
เปียโนไม่ได้หรอกครับ ไม่เคยเล่นเลย และดูโน้ตก็ไม่
เป็นเลยสักตัว” รู้สึกว่าเขางงงวยจนพูดไม่ถูก เมื่อได้ฟัง
ฝีมือของตนเองเล่นเพลงที่ยาก ๆ ชนิดคลาสสิกของ
บีโทเฟน และโมซาร์ทได้อย่างไม่น่าเชื่อ

การสะกดจิตระยะที่สอง ได้กระทำกันที่บ้านของฟอร์ดเอง โดยมีบุตรชายอายุ ๒๓ ปี ของฟอร์ดเป็นพยานอยู่ด้วย การสะกดจิตระยะนี้ทำได้ลึกมากจนกระทั่งฟอร์ดสามารถระลึกย้อนหลังไปได้อีกชาติหนึ่ง

ฟอร์ดได้อุทานว่า “ผมได้กลิ่นม้า” คำอุทานนี้ในตอนนั้นยังไม่มีใครทราบว่ามีคามสำคัญเพียงใด แต่มารดาของฟอร์ดต่อมาได้กล่าวว่า **ฟอร์ดได้อุทานประโยคนี้มาแล้ว เมื่อตอนที่เขายังมีอายุได้เพียง ๒ ขวบ เท่านั้น** มารดาของฟอร์ดกล่าวต่อไปอีกว่า ในตอนนั้น ฟอร์ดยังไม่เคยเห็นม้าเลย และก็แน่นอนว่ายังไม่มีความทราบได้เลยว่า กลิ่นของม้าเป็นอย่างไร

ต่อจากนั้น ฟอร์ดได้กล่าวถึงรายละเอียดในชาตินั้นว่า เขาเกิดที่กรุงแวร์ซายส์ ประเทศฝรั่งเศส โดยได้ทำหน้าที่เป็นนายทหารม้า ในสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ คือ ในระหว่าง ค.ศ. ๑๖๔๓ ถึง ๑๗๑๕ ในระหว่างนี้ ฟอร์ดได้พูดเป็นภาษาฝรั่งเศสตามสำเนียงของชาวปารีสอย่างคล่องแคล่ว ซึ่งเป็นลักษณะของชาวปารีสในสมัย

โบราณนั้นด้วย ทั้ง ๆ ที่ความจริงฟอร์ดพูดภาษาฝรั่งเศสเกือบจะไม่ได้เลย นอกจากประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ ในภาพยนตร์สอนภาษาฝรั่งเศสขั้นต้นเท่านั้น

ฟอร์ดเล่าว่า ในตอนนั้น เขาเป็นชาวฝรั่งเศสชื่อ **ลองไวซ์** เป็นคนมีนิสัยกล้าหาญอย่างบ้าบิ่น และได้ถึงแก่ความตายอย่างรุนแรง โดยถูกฆ่าตายตั้งแต่ยังหนุ่ม ๆ ในระหว่างเล่าเรื่องภายใต้ภาวะการสะกดจิตนั้น **ปรากฏว่าเขาบิดตัวไปมาด้วยความเจ็บปวด ในขณะที่กล่าวถึงตอนที่**จะตาย**โดยถูกฆ่า** ในสมัยนั้นลองไวซ์ เป็นคนมีนิสัยเกลียดชังพวกผู้ดีอย่างรุนแรง แต่โชคชะตาก็กได้เล่นตลกกับเขาจนได้ โดยปรากฏว่าเขาได้ตกหลุมรักภรรยาของผู้ดีมีสกุลคนหนึ่งเข้า ต่อมาเรื่องนี้ก็รู้ไปถึงท่านผู้ดีซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้นั้น จึงทำให้เขาโกรธมาก ได้ว่าจ้างนักดาบผู้มีฝีมือผู้หนึ่งให้คอยดักเขาและขอทำดวลกัน ผลก็คือเขาได้ยอมรับคำท้า และในที่สุดก็สู้ไม่ได้ จึงถูกแทงถึงแก่ความตาย ฟอร์ดได้กล่าวว่า **“น่าแปลกที่ยังมีรอยแผลเป็นอยู่ในชาตินี้ และมันได้ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บปวดอยู่บ่อย ๆ โดยไม่มีเหตุผล”**

การระลึกชาติได้ของฟอร์ด ได้ทำให้เกิดการคลี่คลายเรื่องที่น่าพิศวงบางประการ ในชีวิตของเขาได้เป็นอย่างดี เป็นต้นว่า คำอุทานเรื่องม้าและนิสัยของเขาที่ชอบม้ามาตั้งแต่ยังเด็ก ๆ ไม่รู้เดียงสา ในชาตินี้ เกลนน์ ฟอร์ด ได้มีโอกาสขี่ม้าเป็นครั้งแรกเมื่ออายุได้ ๑๐ ขวบ แต่พอได้ขึ้นมามาครั้งแรก เขาก็รู้สึกทรมัดทะแม่งคล่องแคล่วอย่างน่าประหลาดใจ เรื่องนี้จะอธิบายด้วยประสบการณ์ในชาตินี้ไม่ได้เลย แต่กลับมีส่วนเกี่ยวโยงกับการระลึกชาติ เมื่อตอนที่เขาเป็นนายทหารม้าในฝรั่งเศสได้ เป็นอย่างดี เพราะเป็นเครื่องแสดงว่าความชำนาญเช่นนั้น ได้เป็นมรดกตกทอดมาจากอดีตชาตินั้นเอง

หมายเหตุ เรื่องการระลึกชาติได้ ของชาวตะวันตกผู้ไม่เชื่อในเรื่องการกลับชาติยังมีอีกมาก นับวันจะมากพอ ๆ กันกับชาวพุทธที่ไม่ยอมเชื่อในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะได้นำมาแปลงลงตามโอกาสอันควรต่อไป

ศิริ พุทธศุภร์

“การระลึกชาติของนักศึกษาอเมริกา”

โดย อุทัตต์ ทิถกร ณ อยุธยา

นิตยสาร “Fate” ฉบับประจำเดือนธันวาคม ๑๙๖๖ ได้ตีพิมพ์เรื่องราวของ **มร. ลอริงซ์ ซี. วิลเลียมส์** แห่ง ฮันส์เดล นิวแฮมป์เชอร์ (Mr. Loring C. Williams of Hunsdale New Hampshire) สหรัฐอเมริกา ซึ่งได้สะกดจิตบุคคลผู้หนึ่ง และทำให้บุคคลผู้นั้นระลึกชาติได้

เป็นที่ยอมรับกันมานานแล้วในหมู่นักจิตวิทยา และจิตแพทย์ว่า ความทรงจำของคนเรานั้น แม้จะลืมไป เป็นเวลาช้านานแล้ว แต่ก็ยังสามารถที่จะขุดคุ้ยออกมา ได้โดยการสะกดจิตให้บุคคลนั้นตกอยู่ในภวังค์ที่ลึก จนกระทั่งจิตสำนึกหยุดทำงาน และปล่อยให้จิตใต้สำนึกขึ้นมากระทำหน้าที่แทน จิตใต้สำนึกนี้ย่อมทำหน้าที่เป็น คลังแห่งความจำในอดีตกาลของคนเราทั้งหมด แม้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตชาติ

หนังสือหลายเล่มในประเทศกลุ่มตะวันตก ได้ตีพิมพ์เรื่องราวเกี่ยวกับการระลึกชาติ โดยใช้วิธีสะกดจิต และก็ได้บรรยายไว้อย่างละเอียดละออ บางเรื่องก็ได้มีการทดสอบถูกต้องกับความเป็นจริงทุกประการ เรื่องที่นิตยสาร “Fate” ลงพิมพ์ดังกล่าวนี้ ก็พิสูจน์ได้ว่าถูกต้องตรงกับความเป็นจริงเรื่องหนึ่ง

บุคคลผู้ถูกสะกดจิตในเรื่องนี้ ชื่อ **จอร์จ ฟิลด์** อายุ ๑๖ ปี เป็นนักศึกษา ร.ร. ฮันส์เดล งานอดิเรกที่เขาชอบก็คือ การท่องเที่ยวโดยตั้งค่ายพักแรม การตกปลา ล่าสัตว์ และเป็นนักเป่าทรัมโบนอยู่ในวงดนตรีของโรงเรียน

ย้อนไปในอดีตก่อนที่เขาจะเกิดมาในชาตินี้ จอร์จสามารถระลึกย้อนเหตุการณ์ในอดีตของเขาได้หลายชาติ ในชาติหนึ่งซึ่งเป็นระยะเวลาถัดจากชาตินี้ไป เขาเกิดเป็นชาวนาอยู่ที่นอร์ท คาโรไลนา ในปี ๑๘๓๒ (พ.ศ. ๒๓๗๕) ถึงปี ๑๘๖๓ (พ.ศ. ๒๔๐๖) ซึ่งเป็นระยะเวลาที่เกิดสงครามเลิกทาสขึ้นในสหรัฐอเมริกา

ในชาติที่แล้ว เขามีชื่อว่า **โจนาธาน เพาเวล**

อาศัยอยู่ ณ ตำบลเอเช เมืองเจฟเฟอร์สัน เขาได้ระบุชื่อแม่น้ำ เซาท์ ฟอร์ต และเมืองที่อยู่ใกล้เคียงชื่อ คลิฟตัน บิดาของเขามีอาชีพทำไร่ นา แต่บางครั้งเขาก็ทำงานเหมืองแร่

เมื่อโจนาธานอายุได้ ๑๗ ปี บิดาของเขาก็เสียชีวิต เพราะเหมืองแร่ระเบิด ส่วนมารดาเสียชีวิตโดยอุบัติเหตุเมื่อเขามีอายุเพียง ๓ ปี เขาได้บอกถึงชื่อของบิดามารดา และโดยเฉพาะย่าของเขาว่าชื่อ **แมรี เพาเวล** เขาอ่านหนังสือไม่ออก และก็ไม่สนใจในเรื่องการเมือง รวมทั้งผู้นำทางการเมืองในสมัยนั้นด้วย เขาต้องทำงานหนักชนิดอดมื้อกินมื้ออยู่ในไร่ของบิดา

จอร์จ ฟิลด์ (ชื่อในชาตินี้ ไม่เคยเดินทางออกไปจากรัฐที่ตนอยู่อาศัย และก็ไม่ได้สนใจเป็นพิเศษในเรื่องเกี่ยวกับภูมิประเทศ ดังนั้น การที่เขาเอ่ยชื่อเมืองต่าง ๆ เช่น **เจฟเฟอร์สัน คลิฟตัน** และตำบล **เอเช** จึงเป็นที่น่าสะอึกใจว่า จะมีเค้าโครงความจริงอยู่ในเรื่องนี้

มร. วิลเลียมส์ จึงได้เริ่มดำเนินการค้นคว้าหาความจริงในเรื่องนี้ทันที

มร. วิลเลียมส์ ได้จัดการพา **จอร์จ** ไปยังเมืองเจฟเฟอร์สันในนอร์ทคาโรไลนา เพื่อพิสูจน์ความจริง และรายละเอียดต่าง ๆ ในเรื่องนี้ เมื่อมาถึงเมืองเจฟเฟอร์สัน จอร์จเริ่มมีความรู้สึกอย่างรุนแรง และประหลาดใจว่า เขามีความมักคู้กับสิ่งรอบ ๆ ตัวเหล่านี้ และเขาได้เคยอยู่ที่นี้มาก่อนแล้ว ดังนั้น เขาจึงถูกสะกดจิตอีกครั้งหนึ่งและถูกพาตระเวนไปเที่ยวรอบ ๆ เมือง

จอร์จ เริ่มระลึกย้อนหลังไปได้ว่าในอดีตชาติเขาอยู่ที่เมืองนี้และมีชื่อว่า โจนานาน

โจนานานผู้นำสงสารรู้สึกพิศวงงงวย และตื่นตระหนกมากนับตั้งแต่เขาตายไปในอดีตชาติ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเห็นอยู่นี้ได้เปลี่ยนแปลงไปหมด เมืองนี้เมื่อก่อนเป็นเมืองเล็ก ๆ แต่บัดนี้ได้ใหญ่โตกว้างขวางขึ้นไปอีกหลายเท่า ตึกรามบ้านช่องที่เขาเคยเห็นอยู่ บัดนี้ก็ไม่มีเสียแล้ว ตึกรามบ้านช่องสมัยนี้ก็ดูพิลึกโอฟารกว่าสมัย

ก่อนมากมายนัก เขารู้สึกประหลาดใจมากที่เห็นถนนสายต่าง ๆ นั้น ทำไมพื้นถนนจึงแข็งนัก เมื่อรถหยุดเขาวิ่งลงไปที่พื้นถนนคอนกรีต เขาระโดดขึ้นลงด้วยความสงสัยว่า ก็เมื่อก่อนถนนนี้มันไม่แข็งแรงอย่างนี้ แต่เดี๋ยวนี้ทำไมมันจึงแข็งนัก

เมื่อได้ไปทำการสืบสวนกัน ณ ที่ทำการตำบลปรากฏว่า หลักฐานการเกิดตายก่อนปี ๑๙๑๒ (พ.ศ. ๒๔๕๕) มิได้ทำกันไว้ ดังนั้นการค้นคว้าต่อไปจึงต้องอาศัยหลักฐานจากโฉนดเก่า ๆ และในที่สุดก็พบสำเนาโฉนดฉบับหนึ่งซึ่งมีชื่อ **แมรี เพาเวล** (ย่าของโจนาธาน) อยู่ในปี ๑๘๐๓ (พ.ศ. ๒๓๔๖) เรื่องนี้จึงถือว่าเป็นหลักฐานที่สำคัญแสดงว่า ย่าของโจนาธานได้มีชีวิตอยู่ในสมัยนี้ และสกุลเพาเวลก็มีใช่เป็นนามสกุลที่ใช้กันแพร่หลายในสมัยนั้น ในตำบลนั้นมีนามสกุลเพาเวลอยู่นามสกุลเดียว แต่อย่างไรก็ดี เขาไม่สามารถที่จะย้อนระลึกถึงบรรพบุรุษของเขาในสมัยนั้นได้

มร. วิลเลียมส์ ได้อาศัยผู้รู้ประวัติของสกุลเก่า ๆ

ในตำบลนั้นมาช่วยเหลือด้วยผู้หนึ่ง ผู้รู้ประวัติเก่า ๆ นั้น ได้ตั้งคำถามต่อโจนาธาน ในภาวะที่ถูกระงับจิตใจหลายข้อ เช่นถามถึงเรื่องราวของบุคคลในสมัยนั้น ๒๕ คน รวมทั้งเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยนั้นมาจนถึงปี ๑๘๖๐ (พ.ศ. ๒๕๐๓) ในจำนวนบุคคลที่ถูกถาม ๒๕ คนนั้น โจนาธานรู้จักถึง ๑๕ คน ส่วนนอกนั้นเขาไม่รู้จัก เขาได้เล่ารายละเอียดเกี่ยวกับบุคคลต่าง ๆ เหล่านั้น ในเรื่องฐานะการเงิน ชื่อของบุตรหลาน และตำบลที่อยู่ของบุคคลเหล่านั้น ปรากฏว่า เรื่องที่โจนาธานเล่าเป็นความจริงทั้งหมด

โจนาธานได้กล่าวอ้างถึงหมอสอนศาสนาผู้หนึ่งชื่อ **มร. เบราวน์** ซึ่งจาริกสอนศาสนาไปยังเมืองต่าง ๆ และได้เดินทางมายังเมืองเจฟเฟอร์สัน ในสมัยนั้นได้อย่างถูกต้อง แม่น้ำที่มีชื่อว่า เซาท์ ฟอร์ต ตามที่อ้างถึงก็มีอยู่จริง แม้จะไม่ปรากฏในแผนที่ที่ได้ตรวจสอบและสืบสวนกันในครั้งแรกก็ตาม นอกจากนั้น โจนาธานยังได้อ้างถึงร้านขายสินค้าของ **มร. คาร์เตอร์** และ**มิสซิส แอบบี้** แต่ไม่สามารถบันทึกหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ แต่ทว่า

มีหลักฐานแสดงว่า พวกสกุลคาร์เตอร์ ได้มีชีวิตและอาศัยอยู่ที่นั่นในสมัยนั้นจริง และครอบครัวหนึ่งมีชื่อว่า แอบบี้ ก็อยู่ที่ตำบลนั้นด้วย ในการเดินทางเที่ยวนี้ จอร์จฟีลด์ (ชาติปัจจุบัน) ซึ่งไม่เคยได้ยินคำว่ายานัตถุ์มาก่อนเลย ได้แสดงท่าทางการใช้ยานัตถุ์ให้ดูอย่างซ้ำของ ซึ่งก็ตรงกับความจริง สมัยนั้นเมืองนั้นนิยมใช้ยานัตถุ์กัน อย่างแพร่หลาย

โจนาธานถูกยิงตาย

โจนาธานกล่าวว่า เขาถูกทหารแยงกี้หมู่หนึ่งยิงตาย เพราะเหตุที่เขาปฏิเสธที่จะขายมันฝรั่ง ในราคาถูก ๆ ให้แก่พวกนั้น คือขายให้ในราคาถึงละ ๑๐ เซนต์ เขาได้แย้งอย่างรุนแรง ในการที่พวกมันจะบังคับซื้อเอา เช่นนั้น ทหารคนหนึ่งแต่งเครื่องแบบสีเทา จึงยิงเขาตาย “โธ้ย ! พวกมันยิงซ้ำ ! โธ้ยพวกกระยำแยงกี้มันยิงซ้ำ” “โจนาธานขณะที่ตกอยู่ในภวังค์ของการสะกดจิตร้องครวญครางพร้อมกับเอามือกุมที่ท้อง สีหน้าของเขา

แสดงถึงความเจ็บปวดรวดร้าว น้ำตาไหลอาบแก้มทั้งสองข้าง ลมหายใจขาดเป็นห้วง ๆ ในที่สุดเขาก็หยุดหอบ ลักษณะของความสงบฉายอยู่ทั่วไปหน้าและใจนาธานก็สิ้นใจ

ใจนาธานกล่าวว่า ทหารพวกนั้นสวมเครื่องแบบสีเทา และพวกนั้นมีไข้ขาวได้ เรื่องนี้จึงดูสับสนและขัดแย้งทำให้ขาดความสำคัญ เพราะจากบันทึกเกี่ยวกับสงครามกลางเมือง ปรากฏว่า เมื่อปี ๑๘๖๓ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ใน นอร์ทคาโรไลนา ไม่มีทหารแยงกี้ หรือทหารที่สวมเครื่องแบบสีเทา อย่งไรก็ดีด้วยความช่วยเหลือของผู้รู้ประวัติของท้องถิ่นนั้น ช่วยให้เราจัดข้อขัดแย้งนี้ไปได้ ผู้รู้ประวัติศาสตร์นั้นเผยว่า ในสมัยนั้นมีกลุ่มโจรปล้นสดมภ์อยู่หลายกลุ่ม พวกนี้ลงมาจากทางภาคเหนือ โดยเฉพาะมาจากเคนตักคี้ กลุ่มโจรเหล่านี้ฉวยโอกาสจากความระส่ำระสายในสงคราม เข้าปล้นสดมภ์ และพวกโจรเหล่านี้ก็อาจขโมยเครื่องแบบสีเทามาสวมก็ได้

ชีวิตของใจนาธานเป็นชีวิตที่ต่ำต้อย เขาเป็นแต่

เพียงชานาจน ๆ ที่น่าสงสารคนหนึ่ง จึงอาจจะเข้าใจได้ว่าทำไมข้อพิพาทเกี่ยวกับชีวิตในอดีตของเขา จึงค้นพบได้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่อย่าลืมนะว่า สิ่งที่สำคัญอันควรระลึกก็คือ ไม่มีสิ่งใดเลยที่เขากล่าวมานั้นจะพิสูจน์ไม่ได้ หรือสิ่งที่เขากล่าวนั้นเป็นความเท็จ ตัวอย่างเช่น ถึงแม้การสืบสวนจะไม่สามารถระบุที่ตั้งของเหมืองแร่ที่บิดาของเขาทำงานอยู่ และเสียชีวิตก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงก็ปรากฏมีเหมืองแร่จำนวนมากอยู่ในพื้นที่เหล่านั้น และมีเหมืองแร่อยู่หลายแห่ง ที่เป็นเหมืองแร่ประเภทคนงานคนหนึ่งหรือสองคนทำงานชุดก็มี ส่วนหลักฐานที่บันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้นั้นไม่สามารถจะหาได้ อย่างไรก็ตาม การระลึกชาติโดยใช้วิธีสะกดจิตนี้ เป็นหลักฐานสนับสนุนเรื่องตายแล้วเกิดได้ดีเรื่องหนึ่ง

การระลึกชาติได้โดยใช้วิธีสะกดจิตนี้ มักจะเป็นที่รังเกียจและไม่ยอมรับกันอยู่ ทั้งนี้ก็เพราะเหตุที่ถือกันว่า การที่จะพิสูจน์เรื่องตายแล้วเกิดโดยการระลึกชาติได้จริงนั้น จะต้องมีการพิสูจน์ให้ได้เสียก่อนว่า ผู้ระลึกชาติได้ไม่มีทางที่จะรู้ได้จากวิธีอื่น แต่เรื่องนี้ก็เป็นการยากใน

ทางปฏิบัติ โดยเฉพาะเรารู้กันดีอยู่แล้ว ผู้คัดค้านบางคน ตั้งทฤษฎีว่า การระลึกชาติได้นั้นแท้จริงก็คือ การใช้อำนาจของตาทิพย์ และโทรจิตเข้าไปรู้ไปเห็นเหตุการณ์นั้น ๆ

ก็ถ้าหากบุคคลผู้ระลึกชาติได้บรรยายถึงชีวิต หรือ เหตุการณ์ที่ไกลเกินไป เราก็จะไม่มีหลักฐานมายืนยัน ข้ออ้างได้ และถ้าบุคคลนั้นบรรยายถึงสภาพชีวิตในประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว เราก็อาจจะวางทฤษฎีได้ว่า ผู้นั้นรู้เพราะอาศัยจิตสำนึกหรือไม่ก็จากจิตไร้สำนึกประการใดประการหนึ่ง และถึงแม้ว่าข้อคัดค้านต่าง ๆ เกี่ยวกับการระลึกชาติโดยวิธีสะกดจิต ในรายที่ผู้ถูกสะกดเป็นผู้ใหญ่ อาจจะมีได้ แต่ในรายที่ผู้ถูกสะกดเป็นเด็ก การคัดค้านดูไม่สู้จะมีน้ำหนัก เว้นแต่ผู้คัดค้านจะสามารถพิสูจน์ได้ว่า เด็กผู้นั้นมีความสามารถทางตาทิพย์เกี่ยวข้องอยู่ด้วย

ผู้วิพากษ์วิจารณ์โดยอาศัยทฤษฎีตาทิพย์ก็คงจะประสบความล้มเหลวเช่นกันในการที่จะมาตั้งข้อกำหนดว่า

ผู้ระลึกชาติต่าง ๆ นั้นสามารถที่จะมองเห็นสิ่งอื่น ๆ ได้
 อีก นอกไปเสียจากเรื่องราวในอดีตชาติ และท่านเหล่านี้
 ก็ไม่สามารถจะอธิบายได้ว่า เหตุใดบุคคลผู้ระลึกชาติได้
 เหล่านี้จึงได้มุ่งไปดูแต่เรื่องราวในอดีต หากมีตาทิพย์จริง
 ก็มีเรื่องราวอื่นอีกมากที่จะเห็นที่จะทราบได้ ฉะนั้นสมมุติ-
 ฐานในเรื่องตายแล้วเกิด จึงเป็นสมมุติฐานที่พอจะอธิบาย
 ได้ดีกว่าทฤษฎีอื่น ๆ ที่บัญญัติขึ้นอย่างมากมายจาก
 ผู้วิพากษ์วิจารณ์ในขณะนี้

(เรียบเรียงจากเรื่อง “U.S Students memories
 of his previous life by Amarasiri Weeraratna Ceylon)

ในวารสาร World Buddhism Vol. xix No. 8
 March 1971

คำอธิบายเรื่อง

การระลึกชาติโดยวิธีการสะกดจิต

*ในหนังสือวิญญาณฉบับเดือนมิถุนายน กรกฎาคม ได้มีตัวอย่างของผู้ที่ระลึกชาติได้โดยวิธีการสะกดจิต ซึ่งได้นำลงถึง ๓ เรื่อง และในเรื่องเหล่านี้มีปัญหาที่น่าสนใจอยู่หลายตอน โดยเฉพาะบางคนอาจจะสงสัยว่า การระลึกชาติโดยวิธีการสะกดจิตจะเป็นไปได้หรือไม่ ? และถ้าเป็นไปได้ จะมีประเด็นอะไรที่แตกต่างจากการระลึกชาติของผู้ที่ได้ฌานขั้นสูง ? ปัญหาทั้งสองข้อนี้ สำหรับคนที่ไม่คิดก็อาจจะไม่สงสัย แต่สำหรับคนที่ชอบคิดและเคยมีพื้นความรู้เรื่องนี้มาบ้าง ก็ย่อมจะต้องสงสัย และถ้าหากคำตอบที่พอใจไม่ได้ก็อาจจะไม่เชื่อ และปัญหาทั้งสองข้อนี้เป็นความรู้ของข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นจึงได้กราบเรียนถามเทพเจ้าองค์หนึ่ง ซึ่งท่านได้ให้คำตอบที่น่าฟังมากดังต่อไปนี้

*วิญญาณ ฉบับที่ ๘-๙ สิงหาคม-กันยายน ๒๕๑๔

การระลึกชาติโดยวิธีการสะกดจิตนั้นเป็นสิ่งที่
เป็นไปได้ แต่ขอให้ระวัง เพราะจะมีข้อผิดพลาดงายที่สุด
เนื่องจากการระลึกชาติโดยวิธีการสะกดจิตนั้น มีลักษณะ
อย่างเดียวกับคนที่นอนหลับแล้วละเมอออกมา แต่ก็มี
ข้อที่แตกต่างกันคือ คนที่นอนหลับไม่มีสติควบคุมตัวเอง
ฉะนั้นเรื่องที่ละเมอจึงมักจะเป็นเรื่องเปะปะ แต่ถึงกระนั้น
มันก็เป็นการแสดงให้เห็นถึงพื้นจิตใจ และประสบการณ์
ต่าง ๆ ที่เคยผ่านมาในชีวิต โดยเฉพาะประสบการณ์ที่
ประทับใจมาก ส่วนผู้ที่ถูกสะกด ถึงแม้ตัวเองจะไม่มีสติ
ควบคุม หรือบังคับตัวเองไม่ได้ก็จริง แต่ผู้สะกดเป็นคน
ตื่น มีสติควบคุมตัวเอง และมีอำนาจจิตที่จะบังคับให้
คนที่ถูกสะกดพูด หรือแสดงอาการต่าง ๆ ออกมาตาม
ที่ตนต้องการ เพราะฉะนั้น เรื่องราวของผู้ถูกสะกดจึงไม่
เปะปะเหมือนกับคนที่นอนหลับแล้วละเมอออกมา

อนึ่ง ผู้ที่ถูกสะกดจนกระทั่งสามารถระลึกชาติได้
นั้น ท่านให้ข้อสังเกตว่า ผู้สะกดแม้จะเก่งสักเพียงไร คือ
เคยสะกดคนอื่นสำเร็จมาหลายรายแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่า
ความว่าจะทำได้สำเร็จทุกราย ทั้งนี้ก็เพราะผู้ที่ถูกสะกด

จนกระทั่งสามารถจะระลึกเรื่องราวในอดีตชาติของตนเองออกมาได้นั้น จะต้องเป็นคนที่ไม่มีความกดดันอยู่ในใจมาก พื้นเดิมถึงแม้จะไม่เคยฝึกสมาธิมาก แต่ก็ต้องอยู่ในฐานะที่อาจจะฝึกสมาธิได้ง่าย ในเมื่อมีผู้แนะนำอย่างดี แต่ถ้าเป็นคนเคยได้สมาธิอย่างสูงมาแล้ว การระลึกชาติของเขาจะทำได้ง่ายขึ้น และจะได้รายละเอียดมากขึ้น แต่ถ้าผู้ถูกสะกดเป็นคนที่มีความกดดันมาก ก็จะสะกดได้ยากมาก และถึงแม้จะสะกดได้ และทำให้ระลึกชาติได้ แต่เรื่องราวที่บอกเล่า หรืออาการที่แสดงออกมาในระหว่างที่ถูกสะกดนั้น จะเชื่อถือทั้งหมดไม่ได้ เพราะถึงอย่างไร ก็จะต้องมีเรื่องซึ่งผู้ถูกสะกดเสกสรรขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาจากความกดดัน ปรากฎการณ์อันนี้จะต้องมีบ้างไม่มากก็น้อย และข้อนี้เราจะรู้ได้ก็โดยการพิสูจน์หาข้อเท็จจริง แล้วจะพบว่าเรื่องราวที่เขาบอกมานั้นหาข้อพิสูจน์ไม่ได้

คนที่ไม่มีความกดดันหรือมีแต่น้อย คนประเภทนี้หายากมากสำหรับในสมัยปัจจุบัน เพราะความทะเยอทะยานของคนสมัยทุกวันนี้มีมาก และเมื่อไม่สำเร็จ

สมความปรารถนา ก็ปล่อยวางอะไรไม่ค่อยได้ นี่แหละคือ สาเหตุใหญ่ของความกดดัน ถ้าถึงคนไหนเป็นคนที่ชอบอารมณ์ หรือชอบความรู้สึกได้เก่ง ไม่ค่อยจะเปิดเผยความรู้สึกของตนเองให้ผู้อื่นทราบ คนประเภทนี้จะมี ความกดดันมาก เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า การสะกดจิตให้ระลึกชาติได้ ไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ง่าย ๆ นะ

ส่วนปัญหาที่ว่า มีข้อที่แตกต่างกันอย่างไร จากผู้ที่ระลึกชาติได้โดยวิธีการเข้าฌานนั้น ท่านอธิบายให้ ฟังว่า ผู้ที่ระลึกชาติได้โดยวิธีการสะกดจิต ตนเองเคย มีความทุกข์ทรมานหรือมีความเจ็บปวดอย่างไร เคยมีความตกใจหรือมีความหวาดกลัวอย่างไร หรือมีความ เศร้าโศกอย่างไร ความรู้สึกประเภทนี้จะแสดงออกมา ด้วยในขณะนั้น เสมือนหนึ่งเขากำลังได้รับอยู่ และมีข้อที่น่าสังเกตอีกอย่างหนึ่งคือ ผู้ที่ระลึกชาติได้โดยวิธีนี้ มักจะนึกได้แต่เหตุการณ์ที่ประทับใจ หรือเหตุการณ์ที่ ก่อให้เกิดความรู้สึกอย่างรุนแรง ส่วนเหตุการณ์ธรรมดา มักจะระลึกขึ้นมาไม่ได้ ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ที่ได้ฌาน สูง การระลึกชาติของท่านเหล่านี้จะสามารถระลึกได้

ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องปกติหรือเรื่องทีก่อให้เกิดความ
ประทับใจ ทั้งนี้สุดแล้วแต่ความต้องการ และเรื่องราวที่
ระลึกขึ้นมาได้นั้น แม้จะเป็นเหตุการณ์ที่เคยก่อให้เกิด
ความเจ็บปวด ก่อให้เกิดความสะดุ้งกลัว หรือก่อให้เกิด
ความรุนแรงก็ตาม อารมณ์ต่าง ๆ เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้น
เป็นอันขาด เพราะการระลึกชาติได้ของผู้ที่ได้ฌานนั้น
ทุกคนจะรู้สึกวางเฉยต่อเหตุการณ์เหล่านั้น เหตุการณ์
ทุกอย่างที่ระลึกได้เป็นเพียงซากของความจำที่ยังเหลือ
อยู่ ส่วนอารมณ์ที่คลุกเคล้าอยู่กับเหตุการณ์นั้น ๆ ได้
ถูกปล่อยวางไปหมดแล้ว เหมือนคนบางคนที่ย่ำขาด
จากสามีหรือภรรยา เพราะความเบื่อหน่าย ความรักที่
เคยมีมาแต่ก่อนละลายหายสูญไปหมดแล้ว สำหรับใน
กรณีอย่างนี้ การระลึกถึงเหตุการณ์ย้อนหลังในสมัยที่
ยังอยู่ด้วยกัน จะไม่มีอารมณ์เหมือนอย่างที่เคยมีมาก่อน
ก่อน คนที่ระลึกชาติได้ด้วยอำนาจของสมาธิขั้นสูง ก็จะมี
ลักษณะอย่างเดียวกันนี้ ทั้งนี้ก็เพราะถ้าอารมณ์อย่างใด
อย่างหนึ่งเกิดขึ้นในขณะที่เข้าสมาธิ สมาธิก็จะเสื่อมทันที
และเมื่อสมาธิเสื่อม การระลึกชาติก็ย่อมเป็นไปไม่ได้

คนส่วนมากที่ฝึกสมาธิถึงขั้นสูงไม่ได้ ก็เพราะปล่อยวาง
อารมณ์ต่าง ๆ ไม่ได้นี่แหละ

อนึ่ง บางคนเพราะเหตุที่ในชาติก่อนเคยฝึกสมาธิ
มามากจนได้ถึงฌานขั้นสูง มาในชาตินี้เมื่อมาฝึกอีก ก็
สำเร็จได้โดยไม่ยาก ซึ่งบางคนก็อาจจะเกิดหุทิพย์ ตาทิพย์
ติดต่อกับโอปปาติกะได้ ระลึกชาติได้ หรือบางคนอาจ
จะสร้างกายทิพย์ขึ้นมาได้ ซึ่งเป็นกายที่สมบูรณ์สามารถ
ไปไหนมาไหนได้รวดเร็วเท่ากับใจนึก แต่แล้วก็รักษาไว้
ไม่ได้ไม่นานเท่าไรก็เสื่อม ทั้งนี้ก็เพราะสาเหตุอย่าง
เดียวกันคือ คนคนนั้นยังมีอารมณ์ ค้างอยู่ในจิตใจมาก
ปล่อยวางสิ่งต่าง ๆ ไม่ค่อยได้ ตัดใจ ในเรื่องต่าง ๆ ก็
ไม่ค่อยได้ทั้งที่ต้องการจะตัด นี่แหละคือ อุปสรรคอัน
ใหญ่หลวงของผู้ที่จะฝึกสมาธิในขั้นสูง

นอกจากปัญหาดังที่กล่าวมาแล้ว บางคนก็อาจจะ
สงสัยอีกว่า ทฤษฎีหรือหลักวิชาที่จะอธิบายให้เข้าใจว่า
เพราะเหตุใดคนที่ถูกสะกดจิตจึงระลึกชาติได้ ? และ
เพราะเหตุใดคนที่ได้สมาธิขั้นสูง จึงสามารถระลึกชาติได้ ?

และบางคนในเวลานอนหลับสนิทแล้วฝัน เหตุการณ์ใน
ความฝันบางครั้งก็คือ เหตุการณ์ในอดีตชาติ อย่างนี้ก็มี
เรื่องต่าง ๆ เหล่านี้เป็นไปได้อย่างไร ?

ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกคนควร
จะต้องทราบ เพราะถ้าไม่เข้าใจในปัญหาเหล่านี้ เราก็
อาจจะไม่เชื่อว่าพระพุทธเจ้าทรงระลึกชาติได้จริง และ
ถ้าหากว่าไม่เชื่อว่าพระพุทธเจ้าทรงระลึกชาติได้ เราก็
ไม่อาจที่จะยอมรับธรรมเรื่องอื่น ๆ อีกหลายเรื่อง โดย
เฉพาะอย่างยิ่งเราจะไม่สามารถเข้าใจได้ว่า เราเคยเกิด
มาแล้ว กรรมต่าง ๆ ที่เราได้ทำไว้ มันจะต้องมีผลออก
มาเหมือนอย่างพระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้จริง และไม่อาจ
ที่จะเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องชะตาชีวิต และถ้าหากตนเองมี
ความโน้มเอียง ที่จะเชื่อว่ามีพระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้สร้างโลก
และสิ่งทั้งปวงในโลก ก็จะมองเห็นไปว่าคนเราเกิดมา
ไม่เหมือนกัน ไม่ใช่เป็นเพราะการกระทำของตนเอง แต่
เป็นเพราะพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ที่จะให้เป็น
เช่นนั้น แต่ตรงกันข้าม ถ้าหากผู้ใดเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง
ว่าพระพุทธเจ้ามีความสามารถในการระลึกชาติได้จริง

เราก็ปฏิเสธความเชื่อที่เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้าของไปได้ โดยสิ้นเชิง จากเหตุผลเพียงสั้น ๆ ดังที่กล่าวมานี้ ท่านผู้อ่านคงจะเห็นแล้วว่า การศึกษาให้เข้าใจว่าพระพุทธรเจ้าทรงสามารถระลึกชาติได้จริง แม้คนอื่น ๆ ที่ได้ฌานขั้นสูงก็สามารถระลึกชาติได้นั้น ในเมื่อเข้าใจและเชื่อในเรื่องนี้ได้อย่างสนิทใจแล้ว ศรัทธาที่มีต่อศาสนาก็จะมีอย่างมาก และตนเองก็มีความเต็มใจที่จะประกอบตนให้อยู่ในความดีเสมอ เพราะเหตุที่เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญดังที่กล่าวมา ข้าพเจ้าจึงได้กราบเรียนถามเทพเจ้าองค์ที่ท่านอธิบายมาแล้วอีก ซึ่งท่านก็ได้อธิบายให้ฟังดังต่อไปนี้

ก่อนอื่นขอให้เรายอมรับว่า ชีวิตทุกชีวิตซึ่งไม่ว่าจะเป็นพืชเป็นสัตว์หรือเป็นคน ทั้งหมดล้วนแต่เกิดมาจากวิญญาณของตนเป็นผู้สร้าง ซึ่งวิญญาณที่ว่านี้ ก็คือวิญญาณของแต่ละชีวิต ในเมื่อเรายอมรับความจริงในเรื่องนี้แล้ว ก็ขอให้สังเกตดูว่า โครงสร้างของร่างกายซึ่งมีความซับซ้อนอย่างยี่งั้น วิญญาณก็สามารถที่จะสร้างขึ้นมาได้เหมือนแบบเดิม ความจำของวิญญาณพิเศษปานใด และความจำที่ว่านี้ก็คือ ความจำของจิตไร้สำนึก

วิญญาณสามารถสร้างสิ่งต่าง ๆ ขึ้นมาได้โดยอัตโนมัติ โดยไม่รู้สีกตัว แต่ก็ทำได้เป็นอย่างดีที่สุด ไม่มีความบกพร่อง หรือผิดพลาด นี่หมายถึงผู้ที่เกิดมามีร่างกายสมบูรณ์ ไม่พุดถึงคนพิการ ซึ่งมีรายละเอียดที่จะต้องอธิบายกัน อีกยาว ขอให้พิจารณาดูว่า ใครก็ตามในเมื่อสามารถทำสิ่งใดเหมือนเดิมได้ทุกครั้ง ก็แสดงว่าเป็นคนที่มีความจำดีมาก ร่างกายของคนเราแม้จะเกิดมาจากพ่อแม่ก็จริง แต่ก็ได้เคยอธิบายบ่อยครั้งว่า ลำพังพ่อแม่อย่างเดียวไม่สามารถจะทำให้คนเราเกิดขึ้นมาได้ แต่คนทั้งหลายก็มักจะเข้าใจว่า พ่อแม่คือตัวการสำคัญที่ทำให้คนเราเกิดมา ที่เขาเข้าใจเช่นนี้ ก็เพราะไม่เข้าใจเรื่องชีวิตหลังจากตาย แต่ถ้าเข้าใจชีวิตของพวกโอบปาติกะเป็นอย่างดีแล้ว เราจะมองเห็นได้ชัดว่า วิญญาณสำคัญเหนือสิ่งอื่นทั้งหมด เพราะชีวิตของพวกโอบปาติกะทั้งหลายสามารถที่จะเกิดขึ้นได้ โดยไม่ต้องอาศัยพ่อแม่ จากตัวอย่างอันนี้ จึงทำให้รู้แจ้งว่า วิญญาณนี้แหละ คือตัวการสำคัญที่สร้างสรรค์ชีวิต และยิ่งกว่านั้นคนที่ตายไปแล้วไปเกิดเป็นโอบปาติกะ ถ้าจิตใจเป็นปกติ ก็สามารถที่จะจำถึง

เหตุการณ์ในหนหลังได้ เหมือนกับคนที่นอนหลับแล้ว ตื่นขึ้นมา เหตุการณ์ที่เคยจำได้ก่อนที่จะนอนหลับ ก็ยังคงจำได้ทั้งหมด ชีวิตของพวกเขาโอบปาทิกะแสดงให้เห็นว่า ความจำเป็นเรื่องของจิตใจ ไม่ใช่เรื่องของสมอง เพราะฉะนั้น คนที่สามารถเข้าสมาธิได้สูง คืออย่างน้อยต้องได้ฌานขั้นที่สี่ และต้องมีความชำนาญด้วย จึงจะสามารถระลึกชาติได้

ขอสรุปให้ฟังอีกครั้งหนึ่งว่า การที่วิญญูณสามารถสร้างร่างกายขึ้นมาได้เหมือนเดิม แสดงให้เห็นว่า วิญญูณมีความจำดีที่สุด และความจำในเรื่องนี้ก็สลับซับซ้อนมาก ขอให้สังเกตว่า ความจำในส่วนนี้มีอยู่ในจิตไร้สำนึก คือในภวังคจิต ผู้ที่สามารถเข้าฌานขั้นสูงได้ ทุกคนจะสามารถนำเอาความสามารถจากภายใน คือจากในภวังคจิตออกมาใช้ได้ตามความต้องการ ส่วนคนที่เข้าสมาธิไม่ได้ หรือเข้าได้แต่ขั้นต้น ๆ จะไม่สามารถเอาความสามารถจากภายใน ออกมาใช้ได้ตามความต้องการ ขอให้สังเกตว่า ในขณะที่เรายังอยู่ในท้องแม่

ในใจของเรามีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรเราก็ไม่รู้ตัว ทั้ง ๆ ที่ในขณะที่อยู่ในท้องแม่ ก็มีความนึกคิด มีการใช้สติ ปัญญาเหมือนกัน เพราะถ้าไม่มีความนึกคิด ไม่มีสติ ปัญญาแล้ว ร่างกายก็จะเกิดขึ้นมาไม่ได้ ความคิดในตอนนี้เป็นไปโดยไม่รู้ตัว แต่มันก็มีอิทธิพลมากที่สามารถสร้างร่างกายขึ้นมาได้ จุดนี้พยายามพิจารณาให้เข้าใจ ซึ่งในเมื่อเข้าใจแล้วก็จะสามารถรู้ได้เองว่า เพราะเหตุไรคนที่ได้ฌานขั้นสูงจึงสามารถระลึกชาติได้

โดยปกติถ้าจิตใจเป็นอิสระจากร่างกาย ไม่ผูกพันอยู่กับร่างกาย ไม่ตกเป็นทาสของวัตถุ อารมณ์ค้างไม่มี คนเราจะสามารถระลึกถึงเหตุการณ์ที่เคยผ่านมาได้ง่าย คนที่มีความจำเสื่อม สาเหตุที่แท้จริงนั้นขึ้นอยู่กับความกดดันในเรื่องอารมณ์ หรือมีอารมณ์ค้างมาก ส่วนผู้ที่จิตใจเป็นอิสระ อะไรที่เคยผ่านมาแล้ว แม้จะเป็นเวลานานแสนนาน ในเมื่อต้องการจะรู้ว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้างในอดีต ก็สามารถที่จะระลึกขึ้นมาได้โดยไม่ยาก จึงเปรียบเทียบกับเด็กที่อยู่ในท้องแม่ ถึงแม้ว่า เด็กจะ

ไม่ได้เข้าฌาน แต่ก็เหมือนอยู่ในฌาน เพราะสามารถตัดโลกภายนอกออกไปได้โดยเด็ดขาด จิตใจของเด็กในตอนนั้นไม่นึกถึงสิ่งอื่น คล้ายกับอยู่ในสมาธิที่ลึกมาก จงคิดดู ในเมื่อเด็กอยู่ในท้องแม่ยังมีความจำดี ในฐานะที่สร้างร่างกายขึ้นมาได้เหมือนเดิม คนที่ได้ฌาน ก็คือคนที่ตัดโลกภายนอกออกไปได้ทั้งหมด จิตใจไม่รับรู้ถึงสิ่งภายนอก และในเวลาเดียวกัน จิตใจก็บริสุทธิ์มาก อารมณ์ค้างหรือความกดดันใจ ๆ ไม่มี เพราะฉะนั้นจึงสามารถระลึกชาติได้

คนที่ถูกสะกดจิตแล้วระลึกชาติได้ ก็อยู่ในภาวะคล้ายกัน คือคนที่ถูกสะกดไม่รับรู้ถึงสิ่งอื่น ความนึกคิดของเขาทุกอย่างตกอยู่ในอำนาจของคนที่สะกด ซึ่งก็คล้ายกับคนที่อยู่ในสมาธิขั้นสูง แต่ก็ต่างกัน เพราะคนที่ได้สมาธิขั้นสูงมีสติควบคุมตัวเองได้ดี ส่วนคนที่ถูกสะกดไม่มีสติควบคุม แต่ความคิดของเขาก็ตกอยู่ในอำนาจของผู้สะกด ไม่ได้คิดอะไรเป็นของตัวเอง เพราะเหตุนี้ ในเมื่อผู้สะกดสั่งอย่างไร ผู้ที่ถูกสะกดก็จะทำ

อย่างนั้น และในเมื่อสะกดจิตให้ลึกลงไปมาก ๆ พร้อมกับเตือนให้นึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมา เขาก็จะระลึกได้ เพราะเหตุนี้ ผู้ที่ถูกสะกดจิตจึงสามารถระลึกชาติได้ แต่ก็อย่าลืมนะว่า คนที่ระลึกชาติได้โดยวิธีถูกสะกดจิตนั้น อาจจะมีส่วนผิดพลาดได้ง่าย ส่วนผู้ที่ได้ฌานชั้นสูงจะไม่มีทางผิดพลาดเลย

ผู้ที่นอนหลับสนิทแล้วฝันถึงเหตุการณ์ในอดีตชาติ อันนี้ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ โดยมีหลักอย่างเดียวกันกับ ทฤษฎีของผู้ที่ระลึกชาติได้ด้วยอำนาจฌาน หรือระลึกชาติได้ด้วยการสะกดจิต คือหลักสำคัญมีอยู่แต่เพียงว่า **ถ้าจิตใจเป็นอิสระจากร่างกาย ไม่ผูกพัน ไม่เกาะเกี่ยวอยู่กับสิ่งใด ๆ เหตุการณ์ในหนหลังก็จะรื้อฟื้นขึ้นมาได้** โดยง่าย เพราะฉะนั้นสำหรับคนบางคนที่นอนหลับสนิทแล้วฝันถึงเหตุการณ์ในชาติก่อน ซึ่งในขณะที่นอนหลับนี้ จะต้องเป็นการหลับที่สนิทจริง ๆ และจิตใจก็ต้องเป็นอิสระจากร่างกายด้วย ซึ่งคนที่จะนอนหลับได้อย่างนี้ ในชีวิตประจำวันจะต้องเป็นคนทีปล่อยวางอะไรได้ง่าย อารมณ์

ค้ำหรือความกดดันต่าง ๆ ไม่ค่อยมี จึงจะสามารถนอนหลับได้สนิทมาก แต่ถึงกระนั้นคนที่จะนอนหลับได้สนิท จนกระทั่งระลึกเหตุการณ์ในชาติก่อนได้นั้น จะต้องเป็นคนที่มีพื้นฐานสมาธิดีมาตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ไม่เช่นนั้นแล้ว ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่การนอนหลับในบางครั้งจะสามารถทำให้ระลึกชาติได้

คำอธิบายต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานี้ ขอได้โปรดอ่านหลาย ๆ ครั้ง จนกว่าจะสามารถเข้าใจได้ด้วยตัวเอง ซึ่งในเมื่อเข้าใจสักครั้งหนึ่งแล้ว ก็จะเป็นพื้นฐานทำให้เข้าใจถึงสิ่งที่เร้นลับต่าง ๆ ได้โดยง่าย ขอให้สังเกตว่า คำอธิบายดังที่ท่านแนะนำมานี้ เป็นคำอธิบายที่อาศัยข้อเท็จจริงซึ่งจะทำให้เราเข้าใจได้ง่าย แต่ถ้าคนไหนจะไม่เข้าใจว่าการระลึกชาติเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ก็เพราะสาเหตุข้อเดียวคือยังไม่เข้าใจว่าคนเราเกิดมาจากวิญญาณของตน

อนึ่ง ยังมีตัวอย่างของคนที่ระลึกชาติได้อีกแบบหนึ่ง คือบางคนพอเกิดมาไม่นานเท่าไร คือพอเริ่มพูดได้ ก็สามารถระลึกชาติได้ เป็นการระลึกได้เอง แต่

บางคนอาจจะระลึกได้ก็ต่อเมื่อไปเห็นสถานที่หรือสิ่งของบางอย่าง ซึ่งตัวเองเคยมีความเกี่ยวข้องมาแล้วในอดีตชาติ สำหรับในกรณีอย่างนี้ส่วนมากมักจะออกมาในรูปแบบของการสังหรณ์ใจ คือนึกได้อย่างเลื่อนลางว่าตัวเองเคยเห็นสิ่งเหล่านี้มา แต่ก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน ตัวอย่างในทำนองนี้ปรากฏว่ามีไม่ใช่น้อยเหมือนกัน โดยเฉพาะตามที่ **ศาสตราจารย์เอียน สตีเวนสัน** ซึ่งเคยเข้ามาเมืองไทยหลายครั้ง ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องบุคคลผู้ระลึกชาติได้ ทั้งที่มีอยู่ในเมืองไทยและต่างประเทศอื่น ๆ อีกหลายประเทศ ตัวอย่างของบุคคลที่ระลึกชาติได้ ซึ่งมีหลักฐานเป็นที่เชื่อถือได้มีอยู่ประมาณ ๖๐๐ กว่าราย จากข้อเท็จจริงเหล่านี้เป็นเครื่องยืนยันได้ว่า บางคนสามารถระลึกชาติได้จริง พระพุทธเจ้าตอนที่ประสูติมาในวันแรก ตามคัมภีร์ก็ปรากฏว่าพระองค์ระลึกชาติได้เหมือนกัน เพราะพระองค์ทรงเปล่งอุทานออกมาว่า **“เราเป็นเลิศในโลก ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย”** ซึ่งเป็นการระลึกถึงความรู้สึกในสมัยที่ยังอยู่

ในสวรรค์ ที่ได้ทรงตั้งพระทัยที่จะจุติลงมาเกิด เพื่อตรัสรู้
อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ คนส่วนมากเมื่อได้อ่านพบ
เรื่องนี้ก็ไม่เชื่อว่าจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เพราะเป็นการผิด
วิสัยธรรมดา เด็กที่เกิดมาในวันแรกจะเดินได้พูดออกมา
รู้เรื่องได้ ไม่เคยพบเห็นที่ไหนแม้แต่รายเดียว เพราะ
ฉะนั้น จึงไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้

แต่อย่างไรก็ดี ก็ขอให้พิจารณาดูว่า **พระพุทธเจ้า**
เป็นบุคคลพิเศษสูงสุด นานแสนนานนับเป็นกัป จึงจะ
มีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้สักองค์หนึ่ง เรื่องพิเศษอย่าง
นี้จะเป็นไปได้ไม่ได้ทีเดียวหรือ ? ถ้าคิดว่าพระพุทธเจ้าเป็น
คนธรรมดาสามัญย่อมจะลงความเห็นว่าการที่พระ-
พุทธเจ้าพูดได้เดินได้ในวันแรกที่ประสูตินั้น เป็นสิ่งที่เป็น
ไปไม่ได้ เช่นเดียวกับคนเกือบทั้งโลก เมื่อเกิดมาแล้ว
ระลึกรู้ชาติไม่ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อไปเห็นหรือได้ยินว่ามี
คนระลึกรู้ชาติได้ จึงมักไม่ยอมเชื่อ ทั้ง ๆ ที่หลักฐานการ
พิสูจน์ชัดเจนว่าเป็นความจริง ทำไมบางคนที่เกิดมาจึง
ระลึกรู้ชาติได้ เรื่องนี้เป็นไปได้ได้อย่างไร ? เรื่องนี้ ข้าพเจ้า

ก็ได้เรียนถามท่านแล้วเหมือนกัน และท่านก็ได้ให้คำอธิบายเพียงสั้น ๆ ว่า :-

คนที่เกิดมาระลึกชาติได้ ส่วนมากเป็นการระลึกได้เฉพาะเหตุการณ์ ที่เป็นความประทับใจอย่างรุนแรง ส่วนเหตุการณ์ธรรมดา มักจะระลึกไม่ค่อยได้ และอีกประการหนึ่ง คนที่ระลึกชาติได้โดยวิธีนี้ เป็นคนที่มีนิสัยถ้าลงว่ารักใคร่ก็รักอย่างฝังใจ และถ้าลงว่าเกลียดใคร ก็เกลียดเข้ากระดูกดำ และอีกประการหนึ่ง คนประเภทนี้ เมื่อตายจากคนไปเกิดเป็นโอบปาติกะ มักจะมีชีวิตอยู่ในโลกของโอบปาติกะไม่นาน แล้วก็กลับมาเกิดเป็นคนอีก แต่ประเด็นที่สำคัญที่สุดนั้นอยู่ที่บุคคลประเภทนี้ โดยสันดานเป็นคนมีความจำดีอารมณ์ค้างหรือความกดดันถึงแม้จะมีบ้าง แต่ก็จะไม่เกี่ยวกับเรื่องที่เขาระลึกชาติได้ เพราะถ้าหากมีความกดดันอยู่ตั้งหลาย ๆ เรื่อง ก็จะทำให้การระลึกถึงเหตุการณ์ในอดีต สับสนเหมือนกับคนที่นอนหลับแล้วฝันปะปะหลายเรื่อง บุคคลประเภทนี้ ตื่นขึ้นมาแล้วจำความฝันของตนเอง

ไม่ได้ และมักจะเข้าใจผิดว่าตนเองนอนหลับไม่ฝัน ซึ่งความเป็นจริงแล้ว บุคคลที่นอนหลับไม่ฝันเลยมีประเภทเดียว คือพระอรหันต์เท่านั้น

ตัวอย่างของบุคคลพิเศษซึ่งในจำนวนหลายคนจึงจะมีสักคนหนึ่งนั้น ถ้าหากเราไม่เข้าใจถึงเหตุผล ก็เป็นของธรรมดาอยู่เองที่จะต้องไม่เชื่อ เพราะโดยธรรมดาที่คนเราจะคิดได้เชื่อถืออะไรได้ ก็ต่อเมื่อได้เทียบเคียงกับประสบการณ์ที่เคยผ่านมา เพราะฉะนั้นเมื่อเรื่องไหนซึ่งรู้แน่นอนว่า ตัวเองก็ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น ไม่เคยเกิดกับตัวเอง และเมื่อสังเกตเห็นคนอื่น ๆ เป็นจำนวนมากมาย ก็เป็นแบบเดียวกับตัวเอง จึงไม่ยอมเชื่อ อันนี้เป็นหลักธรรมดาทั่วไป แต่อย่าลืมนะว่า **สามัญสำนึกที่ผิดและมีอยู่อย่างแพร่หลายก็มี** เช่นไม่ว่าใครก็เข้าใจว่าร่างกายเป็นตัวเราหรือของของเราจริง ๆ ความรู้สึกนึกคิด ทุกอย่างที่แสดงออกก็เป็นของเรา สามัญสำนึกอย่างนี้ ท่านเห็นแล้วหรือยังว่ามันผิด มีโทษมากด้วย แต่คนทั้งหลายแม้จะได้ยินได้ฟังความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว

ก็ตาม แต่ก็จะมีสักกี่คนที่จะปลงใจเชื่ออย่างสนิทว่า ตัวเราที่แท้จริงนั้นไม่มี หรือถึงแม้บางคนจะเชื่อว่าตัวเราไม่มี แต่การดำเนินชีวิตก็ยังคงเป็นไปตามความเคยชิน คือยึดถือตัวตนอยู่ตลอดเวลาตัวเอง เห็นแล้วหรือยังว่าสามัญสำนักบางอย่างใช้ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น ในเมื่อเห็นอะไรหรือรู้อะไรที่ผิดไปจากที่ตนเคยรู้เคยเห็น ก็อย่าเพิ่งปฏิเสธว่าไม่จริง

รายนามผู้มีจิตศรัทธาร่วมทำบุญหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-Book) (หนังสือ อ.พร รัตนสุวรรณ)

๑. ห้างทองเทพนำชัย (เตาปูน) โดย
คุณแหลม-คุณชลิลา ไรจนโกศล และครอบครัว ๑๔,๐๐๐ บาท
๒. ห้างทองเทพนำชัย (นนทบุรี) โดย
คุณชาญวิทย์ ถนัดธรรมกุล ๖,๐๐๐ บาท
๓. คุณอวยชัย-คุณศมานันท์ ถนัดธรรมกุล และครอบครัว ๑๗,๐๐๐ บาท
๔. ดร.นันทพล-คุณอโนทัย-คุณวันปิยะ ไรจนโกศล ๓,๐๐๐ บาท
๕. คุณพจน์-คุณกาญจน์ลภิน-คุณกฤษณ์พีระ รัตนธรรมศรี ๓,๐๐๐ บาท
๖. คุณทศพล-คุณภาคมน-ด.ญ.สุภัทสร-
ด.ญ.วรัปสร ถนัดธรรมกุล ๑๙,๐๐๐ บาท
๗. โรงงานทองเทพนำชัย ๑๕,๐๐๐ บาท
๘. คุณอภิวัฒน์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณธงชัย-คุณณฤมล-คุณวรัญญา จิ่งประพุดติ และครอบครัว ๙,๐๐๐ บาท
๑๐. ครอบครัวศรีสุธัญลักษณ์ ๙,๐๐๐ บาท
๑๑. คุณฮั่ว-คุณพรมา หอมศิริวรรณ, คุณสิทธิชัย-คุณปาริชาติ
ด.ช.วณฤทธิ์-ด.ญ.อุษา หอมศิริวรรณ และ
บริษัท สำนักกฎหมาย สิทธิชัย แอนด์ แอสโซซิเอทส์ จำกัด ๒๑,๐๐๐ บาท
๑๒. คุณศักดิ์ดา-คุณรัชนี วงศ์วิสกุล และครอบครัว ๑๘,๐๐๐ บาท
๑๓. คุณพ่อเม้งซี่ แซ่โอ้ว-คุณแม่อาบ้วย แซ่ตั้ง ๓,๐๐๐ บาท
๑๔. คุณพ่อเล็ก-คุณแม่ลิณี ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๕. คุณพ่อใจเกียง แซ่แต้-คุณแม่แจ็กเกียว แซ่เลี้ยง ๓,๐๐๐ บาท
๑๖. คุณอรพรรณ-คุณวัชรพงษ์ ถนัดธรรมกุล ๓,๐๐๐ บาท
๑๗. ห้างทองไทยศิลป์ ๑ โดย
คุณวิศรุต-คุณรัชนี บุญบรรเจิดสุข ๖,๐๐๐ บาท

๑๘. ห้างทองไทยศิลป์ ๒ โดย	
คุณสุวรรณ-คุณลภัก บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว	๙,๐๐๐ บาท
๑๙. ห้างทองไทยศิลป์ ๓ โดย	
คุณสุรชาติ-คุณกิตติมา บุญบรรเจิดสุข และครอบครัว	๙,๐๐๐ บาท
๒๐. คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่อาลัย บุญบรรเจิดสุข	๓,๐๐๐ บาท
๒๑. คุณจีระชัย-คุณทัศนีย์ ไกรกังวาล และครอบครัว	๙,๐๐๐ บาท
๒๒. คุณกิตติ-คุณวันทนีย์ รัตนศรีวิจิตร และครอบครัว	๙,๐๐๐ บาท
๒๓. คุณตาขี้เอี้ยง แซ่จั่ว-คุณยายไขว แซ่ลิ่ม	๓,๐๐๐ บาท
๒๔. คุณเอี้ยงฮวง บุญบรรเจิดสุข	๙,๐๐๐ บาท
๒๕. คุณทวี-คุณนัยนา ลีลาเวชบุตร	๓,๕๐๐ บาท
๒๖. คุณศุภกฤต ลีลาเวชบุตร และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท
๒๗. คุณปริญญา-คุณลานี ลีลาเวชบุตร	๓,๐๐๐ บาท
๒๘. คุณภิญญาดา ลีลาเวชบุตร	๓,๐๐๐ บาท
๒๙. ครอบครัวอมรสิทธิ์	๑๐,๐๐๐ บาท
๓๐. คุณชัชชัย จันทร์ศุภฤกษ์	๓,๐๐๐ บาท
๓๑. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด	๓,๐๐๐ บาท
๓๒. ครอบครัวหงส์เงิน	๕,๐๐๐ บาท
๓๓. คุณณัฐพล-คุณศุภาวณี ศรีสุธัญลักษณ์	๓,๐๐๐ บาท
๓๔. คุณนริศ เรเชียงแสน-คุณแม่บุญมี คำเอี่ยม	๖,๐๐๐ บาท
๓๕. คุณสุวัชรီ เล็กศรีสกุล และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท
๓๖. คุณพิเชษฐ คงศุภมานนท์ และครอบครัว	๓,๐๐๐ บาท
๓๗. ลูกหลานทำโนนาม คุณชัยรัตน์-คุณมาลา ศรีสุธัญลักษณ์	๓,๐๐๐ บาท
๓๘. คุณพ่อคุณเจี๋ย แซ่เล็ก-คุณแม่เฮียะเน้ย แซ่อึ้ง	๓,๐๐๐ บาท

ณ วันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๖๔

แว่วเสียงสวรรค์ เล่ม ๓

- ★ การรักษาโรคโดยโอบปาติกะ
- ★ การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของสัตว์
- ★ คำอธิบายเรื่องการรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า
ของสัตว์
- ★ คำอธิบายเรื่องการระลึกชาติโดยการ
สะกดจิต

ชีวิตเป็นเรื่องลึกลับ เราจะศึกษากันแต่
ภายในขอบเขตของประสาทสัมผัสเท่านั้นไม่ได้
เพราะชีวิตไม่ได้เอากำเนิดมาจากวัตถุ แต่ชีวิต
เอากำเนิดมาจากวิญญาณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ตาเรามอง
ไม่เห็น สัมผัสไม่ได้ด้วยประสาททั้งห้า และ
สิ่งที่จะบันดาลให้คนเราเป็นอะไรก็ได้ นั่น ความ
สำคัญก็ไม่ใช่อยูที่พ่อแม่หรือสิ่งแวดล้อม แต่อยู่
ที่วิบากซึ่งมีอยู่ในวิญญาณ และนอกจากนี้ชีวิต
ของเรายังมีความเกี่ยวข้องกับความเป็นไป ใน
โลกของวิญญาณหรือในโลกของโอปปาติกะ
อีกด้วย

ดร. รัตนคุณ